CEÀLÀL. DOMNIŞOAR Ă RIDGERTO

k*; DIN SERIA BRIDGERT

MGDN

•MQDN
t * EGHT

JULIA QUINN

CEALALTĂ DOMNIŞOARĂ BRIDGERTON

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2022
Julia Quinn

The Other Miss Bridgerton

LtTBMA*

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cealaltă domnişoară Bridgerton

Julia Quinn

Editor: Vidrascu si fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şiprepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrascu Sturza.

ISBN 978-606-33-9747-9

ISBN EPUB 978-606-095-427-9

Pentru Emily.

Când spun că nu aş fi putut face asta fără tine, vorbesc foarte serios.

Şi pentru Paul. Spune-mi din nou... încotro bate vântul?

Capitolul 1

începutul verii, 1786

Pentru o tânără care crescuse pe o insulă – şi, mai exact, în Somerset –, Poppy Bridgerton

îşi petrecuse nespus de puţin timp pe coastă.

Nu era străină de apă. Lângă reşedinţa familiei ei se afla un lac, iar părinţii lui Poppy insistaseră ca toţi copiii lor să înveţe să înoate. Sau, mai bine zis, insistaseră ca toţi fiii lor să înveţe să înoate. Pe Poppy, singura fiică, o înfuria ideea de a fi singura din familia Bridgerton care putea să moară într-un naufragiu şi le-o şi spusese limpede părinţilor ei – verde-n faţă – chiar înainte de a trece valvârtej pe lângă cei patru fraţi şi de a se arunca în apă.

învăţase să înoate mai repede decât trei dintre cei patru fraţi ai ei (nu era corect să se compare cu cel mare; *fireşte* că el învăţa mai repede) şi, până în ziua de azi, era, în opinia ei, cea mai iscusită înotătoare din familie. Nu era deloc relevant faptul că reuşise să ajungă la un asemenea nivel mai degrabă de ciudă decât

din vreun talent înnăscut. Era *important* să înveţi să înoţi. Ar fi învătat si *1* 5 > >5 dacă părinţii ei nu i-ar fi spus la început să aştepte cuminte pe iarbă.

Poate.

Dar azi nu avea să înoate. Aici era la ocean – sau, cel puţin, pe Canalul Mânecii –, iar apa rece şi amară nu semăna nicicum cu apele liniştite ale lacului de acasă.

Poate că Poppy era genul care să meargă împotriva curentului, dar nu era vreo nătăfleaţă. Şi, oricât de singură s-ar fi simţit, chiar nu avea nimic de demonstrat nimănui.

în plus, se distra teribil explorând plaja. întinderea catifelată de nisip de sub picioare, aroma de apă sărată care plutea în aer… pentru ea, toate erau la fel de exotice ca o călătorie în Africa.

„Hai, nici chiar aşa”, îşi spuse Poppy în gând, în timp ce ronţăi o bucăţică din familiara brânză englezească pe care o luase cu ea în drumeţie. Totuşi, era o experienţă nouă şi o schimbare de decor binevenită. Iar lucrul acesta era important pentru ea.

Mai ales acum, când restul vieţii ei părea că avea să fie exact la fel cum fusese dintotdeauna.

Era aproape iulie, iar al doilea sezon al lui Poppy la Londra – felicitările de rigoare i se datorau mătuşii ei aristocrate, Lady Bridgerton – se încheiase de curând. Poppy se trezise la final de sezon întocmai ca la început de sezon – nemăritată şi singură.

Şi puţin plictisită.

Ar fi putut să rămână la Londra ca să se bucure de ultimele scântei ale vâltorii sociale,

în speranţa că avea să ajungă să cunoască pe cineva care îi scăpase până acum (puţin probabil). Ar fi putut să accepte invitaţia mătuşii de a se retrage la ţară în Kent, sperând că avea să îi *placă* unul dintre domnii neînsurati care fuseseră invitaţi să li se alăture din pură întâmplare la cină (cu atât mai puţin probabil). însă o asemenea decizie ar fi însemnat să strângă tare din dinţi şi să încerce să-şi ţină gura când mătuşa Alexandra avea să vrea să afle ce se întâmplase cu cea mai recentă cerere în căsătorie (cel mai puţin probabil).

Avusese de ales între nişte perspective care mai de care mai plicticoase, dar, din fericire, fusese salvată de scumpa ei prietenă din copilărie, Elizabeth, care se mutase cu câţiva ani în urmă la Charmouth cu soţul ei,

binevoitorul şi studiosul George Armitage.

Cu toate acestea, George fusese nevoit să plece în Northumberland pentru o problemă urgentă de familie, ale cărei detalii Poppy nu le pricepuse niciodată pe deplin, iar Elizabeth rămăsese singură în casa ei de pe malul mării, fiind însărcinată în şase luni şi jumătate. Plictisită şi nevoită să stea mai mult în casă, prietena ei o invitase să-i facă o vizită prelungită, iar Poppy acceptase cu mare drag. Urma să fie ca pe vremuri pentru cele două prietene.

Poppy mai muşcă o bucăţică de brânză. Ei bine, ca pe vremuri, exceptând burta uriaşă a lui Elizabeth. Un detaliu nou în peisaj.

Motiv pentru care Elizabeth nu o putea însoţi în incursiunile pe care le făcea în fiecare zi de-a lungul ţărmului, dar nu conta. Poppy ştia

prea bine că reputaţia ei nu avusese niciodată nimic de-a face cu *sfiala,* dar, în ciuda firii ei volubile, se bucura nespus de propria companie. Şi, după luni bune dominate de discuţii de complezenţă la Londra, i se părea minunat să-şi mai limpezească mintea cu aerul pătrunzător al mării.

încercase să exploreze câte un nou traseu în fiecare zi şi fusese încântată să descopere o mică reţea de peşteri la jumătatea drumului dintre Charmouth şi Lyme Regis, ascunsă acolo unde valurile înspumate sărutau ţărmul. Cele mai multe se umpleau cu apă la flux, dar, după ce cercetase peisajul, Poppy era convinsă că trebuiau să mai existe alte câteva care nu se inundau si era hotărâtă să

> descopere

măcar una dintre aceste peşteri.

Fireşte, doar de dragul provocării. Nu pentru că avea nevoie de o peşteră care să nu se inunde niciodată în Charmouth, Dorset, Anglia.

în Marea Britanie, Europa, lumea mare.

Trebuia să se ridice la înălţimea provocărilor când avea ocazia, din moment ce se *afla* în Charmouth, Dorset, Anglia, care părea să fie un colţişor foarte mic din lumea cea mare.

Terminându-şi ultimele îmbucături din prânz, ea cercetă atent stâncile. Avea soarele în spate, dar lumina era îndeajuns de puternică încât să o facă să tânjească după o umbrelă sau măcar după un copac semeţ care să o adăpostească la umbra lui. Pe deasupra, era încântător de cald afară, iar ea îşi lăsase redingota acasă. Chiar şi eşarfa, pe care o purtase ca să-şi protejeze pielea de razele soarelui, începea să îi dea mâncărimi şi să-i

încălzească pieptul.

Dar nu mai făcea cale întoarsă acum. Era prima dată când ajungea atât de departe, şi, la drept vorbind, ajunsese până aici doar după ce o convinsese pe slujnica plinuţă a lui Elizabeth, desemnată ca damă de companie/însoţitoare pentru ea, să rămână în oraş.

- Gândeşte-te că te bucuri de o după-amiază liberă, îi spusese Poppy cu un zâmbet triumfător.

- Nu ştiu ce să zic. Expresia de pe chipul lui Mary era şovăitoare. Doamna Armitage a spus foarte clar că...

- Doamna Armitage nu mai gândeşte limpede de când a aflat că aşteaptă un copil, o întrerupsese Poppy, cerându-şi scuze de la Elizabeth în gând. Din câte mi s-a spus, aşa se întâmplă cu toate femeile, adăugase ea,

încercând să distragă atenţia slujitoarei de la subiectul în cauză, şi anume să o însoţească sau nu pe Poppy.

- Ei bine, asta sigur e adevărat, spusese Mary, înclinând capul într-o parte. Când cumnata mea a rămas grea cu băieţii ei, n-am reuşit să scot de la ea un singur cuvânt raţional.

- Exact! exclamase Poppy. Elizabeth ştie că o să fiu în regulă de una singură. La urma urmei, nu sunt vreo domnişorică neputincioasă. Ba chiar se spune că sunt o cauză pierdută. în timp ce Mary încercase să o asigure de contrariul, Poppy adăugase: Mă duc doar să mă plimb pe ţărm. Ştii asta. Ai venit cu mine ieri.

- Şi cu o zi înainte, spusese Mary cu un oftat, fără a fi prea entuziasmată de perspectiva unei

alte după-amiezi de chinuri groaznice.

- Şi cu o zi înainte, subliniase Poppy. Şi toată săptămâna de dinainte?

Mary încuviinţase necăj ită din cap.

Poppy nu zâmbise. Se pricepea de minune la asta. Dar victoria o aştepta chiar după colţ.

La propriu.

- Ascultă, spusese ea, împingându-şi slujitoarea spre o ceainărie drăguţă, nu mai bine rămâi să te odihneşti un pic? O meriţi. Te-am cam epuizat, nu crezi?

- Ai fost foarte bună cu mine, domnişoară Bridgerton, zisese Mary cu sufletul la gură.

- Bună şi obositoare, replicase Poppy, mângâind mâna lui Mary în timp ce deschisese uşa ceainăriei. Munceşti atât de mult. Meriţi să te bucuri de câteva minute doar pentru tine.

Astfel că, după ce Poppy plătise pentru un

ceainic cu ceai şi o farfurioară cu biscuiţi, reuşise să scape – cu doi biscuiţi în buzunar – şi acum era minunat, binecuvântat de singură.

Dacă ar fi existat pe lume şi pantofi potriviţi pentru căţăratul pe stânci, ar fi fost perfect. Cizmuliţele ei erau foarte practice, dar rezistenţa lor nici nu se compara cu cea a ghetelor fraţilor ei. Se uitase bine pe unde păşea, ca să nu-şi sucească vreo gleznă. Prin această parte a plajei nu prea vedeai picior de om. Deci dacă se rănea, numai Dumnezeu ştia când avea să vină cineva să o caute.

Ea înaintă fluierând, bucurându-se de un comportament atât de necuviincios (cuvântul ar fi scos-o din sărite pe mama ei!), apoi decise să-şi facă de cap şi să fredoneze o melodie ale cărei cuvinte nu erau chiar potrivite pentru urechile delicate ale unei femei.

- *Oh, hangiţa coborî pan la o... o... o... ocean,* începu ea să cânte fericită, *cu ochii spre al ei...* Ce-i asta?

Se opri brusc, aruncând o privire spre o formaţiune ciudată şlefuită în stâncile din dreapta ei. O peşteră. Nu putea să fie nimic altceva. Şi era suficient de departe de mal cât să nu se inunde la reflux.

- Ascunzătoarea mea secretă, prieteni, spuse ea, făcând cu ochiul în timp ce schimbă direcţia de mers.

Părea locul perfect pentru un pirat, departe de drumurile bătătorite, intrarea fiind ascunsă de trei bolovani mari. Serios, era o minune că reuşise să o observe.

Poppy se strecură printre bolovani, remarcând în treacăt că unul dintre ei nu era atât de mare pe cât i se păruse iniţial. Se furişă

înăuntrul peşterii. Trebuia să-si fi adus o lampă, se gândi ea, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, chiar dacă Elizabeth sigur ar fi vrut să afle de ce avea nevoie de *aşa ceva.* Era greu de explicat de ce aveai nevoie de o lampă când te plimbai pe plajă în plină zi.

Poppy făcu vreo câţiva paşi mici, lăsându-şi încălţările să alunece cu grijă pe pământ, cercetând cu picioarele denivelările, din moment ce nu le vedea cu ochiul liber. Era greu să-ţi dai seama, dar peştera părea adâncă, întinzându-se cu mult dincolo de lumina ce pătrundea prin intrare. Ea înaintă, încurajată de fiorul descoperirii, îndreptându-se încet spre partea din spate... încet... încet... până când...

- Au! ţipă ea, tresărind când mâna i se izbi în ceva tare, de lemn. Au! spuse ea din nou,

frecând locul care o durea cu cealaltă mână. Au, au, au! Asta a fost...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Indiferent de ce se lovise, nu părea să fie vreun afloriment natural al peşterii. De fapt, simţise mai degrabă colţul plin de aşchii al unei lăzi făcute din lemn aspru.

Bâjbâind, întinse mâna până când întâlni – de astă dată, mai cu blândeţe – un panou plat de lemn. Era, fără nici o îndoială, o ladă.

Poppy scoase un mic chicot de veselie. Ce descoperise? Comoara piraţilor? Prada unor contrabandişti? Peştera mirosea a mucegai şi părea să nu fie folosită. Astfel că orice ar fi descoperit ea probabil se afla aici de secole.

- Pregăteşte-te să descoperi marea comoară!

Ea râse, felicitându-se în întuneric. O cercetare rapidă îi dădu de înţeles că lada era

mult prea grea pentru a fi ridicată, astfel că îşi trecu degetele peste margine, încercând să-si dea seama cum să o deschidă. La naiba! Era bătută în cuie. Era nevoită să se întoarcă, chiar dacă habar nu avea cum să explice faptul că îi trebuiau o lampă *şi* o rangă.

Cu toate că...

Ea lăsă capul într-o parte. Dacă exista o ladă – două, de fapt, una peste cealaltă –, aici, cine ştia ce era mai în spate?

înaintă în întuneric, cu braţele întinse prudent în faţă, încă nimic. Nimic... Nimic...

- Atentie acolo!

Poppy încremeni.

- Căpitanul o să-ţi ia gâtul dacă o scapi.

Poppy simţi că-i stă inima, dar fu uşurată când îşi dădu seama că vocea aspră de bărbat nu vorbea cu ea.

Uşurarea fu înlocuită numaidecât de groază. încet, îşi cuprinse trupul într-o îmbrăţişare strânsă.

Nu era singură.

Cu mişcări chinuitor de prudente, se trase cât mai în spatele lăzilor. în peşteră era întuneric, iar ea aproape încetă să mai respire, astfel că oricine s-ar mai fi aflat aici nu avea să o vadă decât dacă...

- Aprinzi lampa aia afurisită?

Dacă avea o lampă.

O flacără se aprinse, luminând partea din spate a peşterii. Poppy se încruntă. Bărbaţii veniseră din spatele ei? Şi, dacă da, cum? Unde ducea peştera?

- Nu avem prea mult timp, spuse unul dintre bărbaţi. Grăbeşte-te şi ajută-mă să găsesc ce ne trebuie!

- Si cu restul cum rămâne?

- O să fie în siguranţă până ne întoarcem. în orice caz, este ultima dată.

Celălalt bărbat râse.

- Aşa zice căpitanul.

- Vorbeşte serios de data asta.

- Nu o să renunţe niciodată.

- Ei bine, dacă el nu renunţă, eu renunţ.

Poppy auzi un mormăit chinuit, urmat de un:

- Sunt prea bătrân pentru asta.

- Ai pus bolovanul la intrare? întrebă primul bărbat, răsuflând greoi în timp ce lăsă ceva pe pământ.

De aceea se chinuise să intre, îşi dădu Poppy seama. Ar fi trebuit să se întrebe cum de încăpuse o asemenea ladă prin deschizătura aceea strâmtă.

- Ieri, se auzi răspunsul. Cu Billy.

- Cu puşlamaua aia sfrijită?
- Aha. Cred că merge pe 13 ani.
- Nu mai spune!

Doamne, se gândi Poppy, nimerise într-o peşteră cu nişte contrabandişti – poate chiar piraţi! – care sporovăiau ca două bătrânici.

- Ce ne mai trebuie? se auzi vocea mai groasă.
- Căpitanul a spus că nu pleacă fără o ladă de coniac.

Poppy simţi că rămâne fără aer. *O ladă?*

Celălalt bărbat izbucni în râs.

- Ca să o vândă sau să o bea?
- Cred că ambele.

Un alt chicot.

- Atunci ar face bine să împartă.

Poppy se uită disperată în jur. Lampa împrăştia suficientă lumină pentru ca ea să

deslușească acum ce era în jurul ei. Unde *naiba* să se ascundă? în peretele peșterii era săpată o mică adâncitură în care ar fi putut să se strecoare, dar bărbații ar fi trebuit să fie orbi ca să nu o observe.

Cu toate acestea, era mai bine acolo decât unde se afla acum. Poppy se trase în spate, făcându-se mică de tot, mulțumind cu cerul și pământul că nu-și pusese de dimineață rochia de un galben strălucitor și rostind în sinea ei prima rugăciune sinceră din ultimele câteva luni.

Te rog, te rog, te rog.

O să fiu un om mai bun.

O să-mi ascult mama.

O să ascult până și slujba la biserică.

Te rog, te rog...

- Doamne, Dumnezeule mare!

Poppy îşi întoarse încet privirea spre bărbatul care se înălţa deasupra ei.

- Pe mine, Dumnezeu m-a uitat, mormăi ea.

- Cine eşti? o întrebă bărbatul, împingându-şi lanterna mai aproape de faţa ei.

- Cine eşti tu? ripostă Poppy, înainte de a-şi da seama de relativa lipsă de înţelepciune a unei asemenea replici.

- Green! strigă bărbatul.

Poppy clipi nedumerită.

- Green!

- Ce-i? mormăi celălalt bărbat -pe care părea să-l cheme Green.

- E o fată aici!

-Ce?

- Aici. E o fată.

Green veni cu sufletul la gură.

- Cine dracu' este? întrebă el pe un ton categoric.

- Nu ştiu, spuse agitat celălalt bărbat. Nu mi-a zis.

Green se aplecă, împingându-şi faţa îmbătrânită mai aproape de chipul lui Poppy.

- Cine eşti?

Poppy nu spuse nimic. Cel mai adesea, nu-şi ţinea gura, dar acum i se părea momentul potrivit să înceapă să o facă.

- Cine eşti? repetă el, de această dată mormăindu-şi apăsat cuvintele.

- Nimeni, răspunse Poppy, găsind o fărâmă de curaj în faptul că bărbatul părea mai mult obosit decât furios. Ieşisem doar să mă plimb. Nu vă deranjez. O să îmi văd de drumul meu. Nimeni nu o să ştie vreodată...

- Eu o să ştiu, spuse Green.

- Ca, de altfel, şi eu, adăugă celălalt, scărpinându-se în cap.

- Nu o să suflu o vorbă, îi asigură Poppy. Nici nu ştiu ce...

- La naiba! înjură Green. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba!

Poppy se uită disperată spre cei doi bărbaţi, încercând să-şi dea seama dacă îi era de folos să adauge ceva. îi era greu să le ghicească vârsta. Aveau amândoi aspectul pe care îl căpătai după ce îţi petreceai prea mult timp în soare şi vânt. Erau îmbrăcaţi simplu, în cămăşi şi pantaloni dintr-un material aspru, înfipţi în cizmele înalte pe care le purtau bărbaţii chiar dacă ştiau că aveau să se ude la picioare.

- La naiba! răbufni iar Green. Numai asta ne mai trebuia.

- Ce să facem cu ea? întrebă celălalt bărbat.

- Nu ştiu. Nu putem să o lăsăm aici.

Cei doi bărbaţi amuţiră, uitându-se la ea de parcă ar fi fost cea mai grea povară de pe lume care urma să se lase pe umerii lor.

- Căpitanul o să ne omoare, oftă Green în cele din urmă.

- Nu este vina noastră.

- Cred că ar trebui să-l întrebăm ce să facem cu ea, spuse Green.

- Nu ştiu pe unde este, răspunse celălalt. Tu ştii?

Green clătină din cap.

- Nu e pe navă?

- Nu. Ne-a dat întâlnire pe punte cu o oră înainte să ridicăm ancora. Avea ceva treburi de rezolvat.

- La naiba!

Poppy nu mai auzise niciodată rostindu-se

atât de des *la naiba* într-o singură întâlnire, dar nu i se păru important să menţioneze.

Green oftă, închizând ochii, cu o expresie ce putea fi descrisă drept întruchiparea celei mai cumplite nenorociri.

- N-avem de ales, spuse el. Trebuie să o luăm cu noi.

- Ce? întrebă celălalt bărbat.

- *Poftim ?* zbieră Poppy.

- Doamne, mormăi Green, frecându-şi urechile. Tu chiar ai scos strigătul ăsta pe *gură?* El scoase un oftat plin de durere. Sunt prea bătrân pentru asta.

- Nu putem să o luăm! se împotrivi celălalt bărbat.

- Mergi pe mâna lui, spuse Poppy. în mod evident, este un om foarte inteligent.

Prietenul lui Green se îndreptă ceva mai

mult de spate şi îi aruncă un zâmbet luminos.

- Numele meu e Brown, spuse el şi îi făcu un semn politicos din cap.

- Hmm, încântată de cunoştinţă, spuse Poppy, întrebându-se dacă ar fi trebuit să întindă mâna.

- Tu crezi că eu *vreau* să o iau? întrebă Green. E ghinion să ai o femeie pe navă, cu atât mai mult una ca *ea.*

Poppy întredeschise uşor buzele la auzul insultei.

- Ei bine, dădu ea să spună, doar pentru a fi întreruptă de Brown, care întrebă:

- Ce are ea? Mi-a spus că sunt inteligent.

- Ceea ce ne arată că *ea* nu este. Şi, pe deasupra, vorbeşte.

- Şi tu, ripostă Poppy.

- Vezi? spuse Green.

- Nu e atât de rea, insistă Brown.

- Tocmai ai spus că nu o vrei pe vas!

- Ei bine, nu, dar...

- Nu există nimic mai rău pe lume decât o femeie căreia nu-i mai tace gura, mormăi Green.

- Sunt multe lucruri mai rele de atât, spuse Poppy, şi eşti foarte norocos dacă nu ţi-a fost dat să ai parte de ele.

Green se uită lung la ea. Doar o privi. Apoi spuse cu un geamăt:

- Căpitanul o să ne omoare.

- Nu şi dacă nu mă luaţi cu voi, se grăbi să spună Poppy. Nu o să afle niciodată.

- Ba o să afle, spuse Green cu voce ameninţătoare. El află mereu totul.

Poppy îşi prinse uşor între dinţi buza de jos, gândindu- se la opţiunile pe care le avea. Nu

credea că ar fi putut să fugă de ei, şi, oricum, Green îi bloca drumul spre intrare. Se gândi că ar fi putut să izbucnească în plâns şi să spere că lacrimile aveau să trezească în ei compasiunea, dar asta presupunea ca bărbaţii să şi *aibă* aşa ceva.

Se uită la Green şi zâmbi şovăitor, încercând marea cu degetul.

Green o ignoră şi se întoarse spre prietenul lui.

- La ce oră... El se opri. Brown dispăruse. Brown! ţipă el. Unde dracu te-ai dus?

Capul lui Brown se ivi din spatele unei grămezi de cufere.

- Iau nişte funii.

Funii? Poppy simţi că i se usucă gâtul.

- Bine, mormăi Green.

- Nu vreţi să mă legaţi, spuse Poppy, găsind

puterea de a rosti acele cuvinte.

- Nu, eu chiar nu vreau, spuse el, dar trebuie, aşa că hai să facem să ne fie cât mai uşor amândurora, vrei?

- Doar n-ai impresia că o să vă las să mă luaţi captivă şi o să stau cu mâinile în sân, nu?

- Aşa speram.

- Ei bine, n-ai decât să speri cât vrei, domnule, pentru că eu...

- Brown! strigă Green.

Suficient de tare încât să o facă pe Poppy să tacă.

- Am luat funia! se auzi răspunsul.

- Bun. Ia si celelalte lucruri!

- Care celelalte lucruri? îl întrebă Brown.

- Da, spuse Poppy enervată. Care celelalte lucruri?

- Celelalte lucruri, zise Green nerăbdător.

Ştii la ce mă refer. Şi o cârpă.

- Oh, celelalte lucruri, spuse Brown. Exact.

- Care celelalte lucruri? întrebă Poppy.

- Nu vrei să ştii, îi răspunse Green.

- Ba fii convins că vreau, ripostă Poppy, tocmai când începea să îşi spună că poate nu voia.

- Ai spus că nu o să stai cu mâinile în sân, explică el.

- Da, dar ce treabă are asta cu...

- Mai ştii când am spus că sunt prea bătrân pentru asta? Ea încuviinţă din cap.

- Ei bine, în „asta” intră şi să nu stai tu cu mâinile în sân.

Brown apăru din nou, ţinând în mână o sticlă verde care avea un aer vag medicinal.

- Poftim! spuse el şi i-o întinse lui Green.

- Nu că n-aş putea să mă descurc cu tine,

explică Green, scoţând dopul. Dar de ce să o fac? De ce să mă complic mai mult decât trebuie?

Poppy nu avea un răspuns. Privi lung spre sticlă.

- Vrei să beau asta? şopti ea.

Mirosea groaznic.

Green clătină din cap.

- Ai o cârpă? îl întrebă pe Brown.

- Scuze!

Green mai scoase un geamăt istovit şi îşi aţinti privirea spre şalul din in pe care ea şi-l îndesase în corsajul rochiei.

- Trebuie să-ţi folosim batista, îi spuse el lui Poppy. Nu te mişca!

- Să ce? strigă ea, trăgându-se brusc înapoi, în timp ce el îi smulse salul.

- îmi pare rău, spuse el şi, în mod ciudat,

păru să vorbească serios.

- Nu face asta! spuse Poppy cu respiraţia tăiată, căutând să se îndepărteze cât mai mult de el.

Dar nu ajunsese chiar foarte departe, din moment ce stătea cu spatele la peretele peşterii, şi, în timp ce privi îngrozită, el turnă o cantitate generoasă din lichidul nociv pe materialul vaporos al şalului. Care se udă cât ai zice peşte, şi vreo câteva picături chiar aterizară pe jos, fiind înghiţite numaidecât de pământul jilav.

- Trebuie să o ţii pe loc, îi spuse Green lui Brown.

- Nu, zise Poppy, în timp ce braţele lui Brown se înfaşurară în jurul ei. Nu!

- îmi pare rău! spuse Brown, şi chiar păru sincer.

Green mototoli şalul în pumn şi i-l puse brusc peste gură. Poppy simţi că se sufocă, chinuindu-se să respire sub asaltul violent al vaporilor înăbuşitori.

Si lumea ei se cufundă în întuneric.

Capitolul 2

Andrew Rokesby străbătu cu paşi mari punţile de pe vasul Infinity, făcând o ultimă inspecţie, înainte de a ridica ancora la 16.00 fix în acea după-amiază. Totul părea în ordine, de la provă până la pupă şi, exceptându-i pe Brown şi Green, toţi membrii echipajului se aflau la bord şi erau pregătiţi pentru călătoria care îi aştepta.

- Pinsley! strigă Andrew, înălţând capul spre tânărul din vârful catargului.

- Da, domnule! strigă Pinsley. Ce s-a

întâmplat, domnule?

- I-ai văzut pe Brown şi pe Green? I-am trimis mai devreme în peşteră, după nişte provizii.

- Provizii, domnule? întrebă Pinsley cu un zâmbet obraznic.

Toată lumea cunoştea motivul *real* pentru care Andrew îi trimisese pe Brown şi pe Green în peşteră.

- Dacă mişc uşor cârma într-o parte, o să aterizezi peste bord una-două, îl avertiză Andrew.

- Sunt amândoi dedesubt, domnule, spuse Pinsley zâmbind. I-am văzut coborând acum un sfert de oră.

- Jos? întrebă Andrew, clătinând din cap.

Brown si Green avuseseră o treabă de făcut. Nu aveau ce să caute dedesubt.

Pinsley ridică din umeri – sau aşa i se păru lui Andrew. Era greu să-şi dea seama când razele soarelui îi băteau fix în ochi.

- Cărau un sac, spuse Pinsley.

- Un sac? repetă Andrew.

îi trimisese după o ladă de coniac. Fiecare om îşi avea micile slăbiciuni, ale lui fiind femeile când era la ţărm şi coniacul franţuzesc atunci când era pe mare. Bea câte un pahar în fiecare seară, după cină. îl ajuta să păstreze iluzia unei vieţi civilizate sau măcar atât de civilizate pe cât şi-o dorea.

- Părea un sac foarte greu, adăugă Pinsley.

- Coniac într-un sac, mormăi Andrew. *Madre de Dios,* până acum trebuie să fi fost deja ţăndări.

El ridică privirea spre Pinsley, care fixa frânghiile, apoi se întoarse spre scăriţa îngustă

ce ducea în măruntaiele vasului.

Regula lui era să aibă o scurtă discuţie cu fiecare membru al echipajului, indiferent de cât de sus sau de jos era plasat pe scara ierarhică, înainte ca Infinity să plece pe mare. Astfel, se asigura că fiecare ştia rolul pe care îl juca în noua misiune în care porneau, iar oamenii îi apreciau dovada de respect. Avea un echipaj mic, dar de o loialitate indiscutabilă. Andrew ştia prea bine că fiecare om şi-ar fi dat viaţa pentru el. Dar ar fi făcut asta pentru că ştiau cu toţii că şi căpitanul lor era pregătit să facă acelaşi lucru.

Fără îndoială, Andrew era la comandă, şi nu exista om la bord care să îndrăznească să-i contrazică vreunul dintre ordine. Pe de altă parte, nu exista om la bord care să-şi fi dorit să o facă.

- Domnule!

Andrew aruncă o privire în spate. Era Green, care, în mod evident, urcase pe cealaltă scară.

- Ah, aici erai, spuse Andrew, facându-i semn să-l urmeze.

Green era cel mai vechi membru din echipajul lui, alăturându-i-se cu o zi mai devreme decât Brown. Şi, de atunci, cei doi nu încetaseră să se ciondănească mai ceva ca două bătrânici.

- Domnule! spuse iar Green, alergând pe punte ca să-l prindă din urmă.

- Vorbim din mers, spuse Andrew, întorcându-i spatele în timp ce se îndreptă spre scara care ducea la cabina lui. Trebuie să duc nişte lucruri în cabina mea.

[3]

- Dar, domnule, trebuie să...

- Şi ce naiba s-a întâmplat cu coniacul meu? întrebă Andrew, urcând treptele două câte două. Pinsley mi-a spus că aţi venit la bord cu un sac. Un sac, repetă el clătinând din cap.

- Exact, spuse Green scoţând un sunet ciudat.

Andrew se întoarse.

- Te simţi bine?

Green înghiţi în sec.

- Ideea este că...

- Ai înghiţit cumva în sec adineauri?

- Nu, domnule, eu...

Andrew se întoarse la ale lui.

- Ar trebui să te duci la Flanders ca să rezolvi chestia asta cu gâtul. Are un fel de fiertură care o să te vindece. Are un gust infernal, dar dă rezultate, îţi garantez.

- Domnule, spuse Green, urmându-l pe coridor.

- Brown e la bord? întrebă Andrew, apucând mânerul uşii.

- Da, domnule, dar, domnule...

- Bine, deci, o să fim gata să plecăm la timp.

- Domnule! aproape strigă Green, strecurându-se între Andrew si usă.

- *Ce* s-a întâmplat, Green? întrebă Andrew, cu o răbdare fortată.

Green deschise gura, dar era limpede că îi lipseau cuvintele pentru a-i spune ce voia.

Andrew îşi strecură ambele mâini sub braţele lui Green, îl ridică pur şi simplu şi îl dădu laoparte.

- înainte de a intra..., spuse Green cu voce

sugrumată. Andrew deschise usa.

3

Şi descoperi o femeie care stătea întinsă pe patul lui legată de mâini şi de picioare, cu căluş la gură şi arătând de parcă mai avea puţin şi scuipa flăcări din ochi dacă aşa ceva ar fi fost cu putinţă.

Andrew o privi lung o clipă, cercetându-i în treacăt părul de un castaniu strălucitor şi ochii de un verde aprins, îşi lăsă privirea să rătăcească peste trupul ei – era, la urma urmei, o femeie – şi zâmbi.

- Un cadou? murmură el. Pentru mine?

x-

Dacă scăpa vie din povestea asta, hotărî Poppy, avea să *ucidă* cu mâna ei fiecare nenorocit de bărbat de pe navă.

începând cu Green.

Nu, cu Brown.

Nu, sigur cu Green. Poate Brown i-ar fi dat drumul dacă ar fi avut ocazia să-l convingă, dar Green nu merita nici mai mult, nici mai puţin decât o variolă care să se abată asupra casei lui.

Până la ultimul lui descendent.

Hmm... Ar fi însemnat că infamul putea să-şi găsească o femeie dispusă să facă copii cu el, lucru de care Poppy se îndoia foarte tare. De fapt, se gândi ea cu răutate, avea să fie imposibil din punct de vedere fizic după ce-şi încheia ea socotelile cu el. Când aveai patru fraţi, învăţai nespus de multe despre cum să joci murdar, şi, dacă reuşea vreodată să-şi dezlege legăturile de la glezne, avea să-şi înfigă genunchiul fix în...

Clic.

Ea ridică privirea. Venea cineva.

- înainte de a intra..., se auzi o voce cunoscută.

Uşa se deschise, dezvăluindu-l nu pe Green, nici pe Brown, ci pe un bărbat cu cel puţin zece ani mai tânăr şi de o frumuseţe atât de orbitoare, încât Poppy era convinsă că ar fi rămas mută de uimire dacă n-ar fi avut căluşul la gură.

Părul lui se desena în tonuri calde de castaniu, brăzdat ici-colo de şuviţe aurii decolorate de soare si strâns într-o coadă la ceafa. Avea un chip absolut perfect, cu buze pline, al căror contur fin se curba uşor în sus la colturi si care conferea o expresie de maliţiozitate chipului său. Iar ochii îi erau de un albastru atât de intens, încât le-ar fi putut recunoaşte culoarea şi din colţul opus al

încăperii.

Ochii lui se plimbară peste trupul ei, din cap până în picioare, apoi reveniră în sus. Poppy nu mai fusese niciodată cercetată atât de intim, şi, la naiba, simţi că roşeşte.

5 5

- Un cadou? murmură el, cu buzele uşor curbate. Pentru mine?

- Hmm... hmm... hmm! mormăi Poppy, luptându-se cu legăturile ei.

- Ei, asta încercam să spun, zise Green, strecurându-se în cameră lângă străinul cel misterios.

- Asta? murmură celălalt bărbat, cu voce catifelată.

- Despre ea, se corectă Green, silabele atârnând greu în aer, de parcă femeia ar fi fost o combinaţie între Mary cea Sângeroasă şi

Medusa.

Poppy îl privi încruntată şi mârâi.

- Măi, măi, spuse tânărul, arcuind o sprânceană. Nici nu ştiu ce să spun. Nu este chiar genul meu, dar e totuşi fermecătoare.

Poppy îl urmări cu ochi bănuitori pe măsură ce el înaintă în cabină. Abia dacă rostise câteva cuvinte, dar era de ajuns ca să ştie că nu era un marinar de rând. Vorbea ca un aristocrat; avea şi mişcările unui aristocrat. Ea cunoştea bine specia. îşi petrecuse ultimii doi ani încercând (dar nu chiar) să determine un asemenea exemplar să se însoare cu ea.

Bărbatul se întoarse spre Green.

- Există vreun motiv anume pentru care această lady stă întinsă pe patul meu?

- A descoperit peştera, căpitane.

- Căuta peştera?

- Nu ştiu, domnule. N-am întrebat. Cred că a dat peste ea din întâmplare.

Căpitanul o privi cu o expresie de o indiferenţă nepăsătoare înainte de a se întoarce spre Green şi de a întreba:

- Şi ce propui să facem cu ea?

- Nu ştiu, căpitane. Nu puteam să o lăsăm acolo. Peştera e încă plină cu încărcătura de la ultima noastră călătorie. Dacă o lăsam să plece, sigur povestea cuiva despre asta.

- Sau lua ceva pentru ea, spuse căpitanul gânditor.

Poppy mormăi la auzul insultei. De parcă ar fi fost aşa lipsită de principii încât să se apuce de furtişaguri.

Căpitanul o privi cu o sprânceană arcuită.

- Pare să aibă o părere în privinţa asta, spuse el.

- Are foarte multe păreri, zise Green posomorât.

- Chiar?

- I-am scos căluşul cât te aşteptam, îi explică Green. A trebuit să i-l punem la loc după un minut. Chiar mai puţin.

- E atât de rău, zici?

Green încuviinţă din cap.

- M-a şi apucat de ceafa cu ambele mâini.

Poppy mormăi încântată.

Căpitanul se întoarse spre ea, părând aproape impresionat.

- Trebuia să-i legaţi mâinile la spate, spuse el.

- N-am mai stat să o dezleg ca să o leg din nou, mormăi Green, frecându-şi capul.

Căpitanul încuviinţă gânditor.

- N-am avut timp să golim peştera, continuă

Green. Şi, în plus, n-a mai dat nimeni de ea până acum. E de mare preţ şi goală. Cine ştie ce-om mai avea nevoie să ascundem acolo.

Căpitanul ridică din umeri.

- Nu mai face nici doi bani acum, spuse el, încrucişându-şi braţele puternice. Desigur, dacă nu o ucidem.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea, sunetul răsunând prin încăpere în ciuda căluşului de la gură.

- Oh, nu-ţi face griji, spuse el într-o doară. Nu i-am ucis decât pe cei care chiar trebuiau ucişi şi niciodată o femeie. Chiar dacă, adăugă el, frecându-şi absent bărbia, au mai fost una sau două situaţii... El ridică privirea, orbind-o cu un zâmbet. în fine, nu mă lua în seamă.

- De fapt, domnule, spuse Green, făcând un pas în faţă.

- Hmm?

- A fost femeia aceea în Spania. în Malaga?

Căpitanul îl privi nedumerit, până când păru să-şi amintească.

- Oh, *aceea.* Ei bine, ea nu se pune. Nici măcar nu sunt convins că era femeie.

Poppy făcu ochii mari. Cine *erau* aceşti oameni?

Şi apoi, tocmai când părea că cei doi se vor aşeza la un pahar de vorbă, căpitanul deschise ceasul de buzunar cu mişcări precise, aproape milităreşti, şi spuse:

- Trebuie să ridicăm ancora în mai puţin de două ore. Măcar ştim cine este?

Green clătină din cap.

- N-a vrut să ne spună.

- Unde e Brown? El ştie?

- Nu, domnule, se auzi răspunsul lui Brown,

care stătea în pragul uşii.

- Oh, iată-te şi pe tine! spuse căpitanul. Eu şi Green tocmai discutam despre această situaţie neaşteptată.

- îmi pare rău, domnule!

- Nu e vina voastră, spuse căpitanul. Aţi procedat bine. Dar trebuie să aflăm cine este. E îmbrăcată frumos, adăugă el, făcând semn spre rochia albastră a lui Poppy. Cuiva o să-i fie dor de ea.

El se apropie de pat şi dădu să se întindă spre căluşul ei. Dar atât Green, cât şi Brown săriră în faţă, Green apucându-l de braţ şi Brown furişându-se între căpitan şi pat.

- Chiar nu vreţi să faceţi asta, spuse Green.

- Vă implor, domnule, interveni Brown, nu-i scoateţi căluşul!

Căpitanul se opri o clipă şi se uită de la unul

la altul.

- Şi, mă rog, ce o să facă?

Green şi Brown nu spuseră nimic, dar amândoi se traseră în spate, aproape de perete.

- Doamne sfinte, spuse căpitanul nerăbdător. Sunteţi oameni în toată firea.

Şi apoi, scoase căluşul.

- Tu! izbucni Poppy, aproape scuipând spre Green.

Green se făcu alb ca varul.

- Şi tu, mârâi ea spre Brown. Şi tu! încheie ea, uitându- se încruntată la căpitan.

Căpitanul ridică dintr-o sprânceană.

- Şi acum, că ne-ai arătat ce vocabular bogat ai...

- O să vă omor cu mâna mea pe fiecare în parte, şuieră ea printre dinţi. Cum îndrăzniţi să

mă legaţi şi să mă lăsaţi aici ore întregi...

- Te-am lăsat doar o jumătate de oră, protestă Brown.

- Mie mi s-au părut ore, spuse ea, şi, dacă aveţi impresia că o să stau aici cu mâinile în sân şi o să accept asemenea excese de la o adunătură de piraţi idioţi...

Ea începu să tuşească. Nemernicul de căpitan îi pusese din nou căluşul la gură.

- Da, spuse căpitanul. Acum, înţeleg perfect.

Poppy îl muşcă de deget.

- Asta, spuse el calm, a fost o greşeală.

Poppy se uită urât la el.

- A, şi, apropo, adăugă el, aproape ca un răspuns întârziat, preferăm termenul de *corsari.*

Ea mormăi, scrâşnind din dinţi peste căluş.

- îţi scot căluşul, spuse el, dacă îmi promiţi

că o să te porţi cum se cuvine.

îl ura. Oh, cât de mult îl ura! Durase mai puţin de cinci minute, dar era de acum ferm convinsă că nu urâse niciodată pe nimeni cu aceeaşi intensitate, cu aceeaşi ardoare, cu...

- Foarte bine, spuse el, ridicând din umeri. Noi ridicăm ancora la 16.00 fix, dacă vrei să ştii.

Şi apoi se întoarse cu spatele şi porni spre uşă.

Poppy mormăi. Nu avea de ales.

- Poţi să te porţi cum se cuvine? întrebă el cu o voce enervant de catifelată si de binevoitoare.

3

Ea încuviinţă din cap, dar ochii îi erau furioşi.

El se întoarse spre pat.

- Promiţi? întrebă el zeflemitor.

3

Ea îşi smuci bărbia într-o încuviinţare mânioasă.

El se aplecă şi îi scoase atent căluşul.

- Apă, spuse ea pe nerăsuflate, detestând faptul că implora.

- Cu mare plăcere, spuse el, turnându-i un pahar cu apa din urciorul de pe masa lui. l-l ţinu la buze în timp ce bău, din moment ce mâinile îi erau încă legate. Cine eşti? o întrebă el.

- Contează?

- Nu neapărat acum, dar s-ar putea să conteze când ne întoarcem, spuse el.

- Nu mă poţi lua cu voi! protestă ea.

- Ori te luăm cu noi, ori te ucidem, spuse el.

Ea rămase fără cuvinte.

- Ei bine, nu poţi face nici asta.

- Nu cred să ai vreo armă ascunsă în rochie,

zise el, sprijinindu-se cu un umăr de perete în timp ce îşi încrucişă braţele la piept.

Poppy deschise gura, surprinsă, apoi se adună şi spuse:

- Poate.

Afurisitul izbucni în râs.

- O să-ţi dau bani, zise ea la repezeală.

Sigur îl putea cumpăra. Doar era pirat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu?

El arcui o sprânceană.

- Nu cred să ai vreo pungă cu galbeni ascunsă în rochie.

Ea se încruntă la auzul remarcii lui sarcastice.

- Bineînţeles că nu. Dar pot să fac rost de câteva.

- Vrei să fii răscumpărată? întrebă el cu un zâmbet.

- Nu! Normal că nu. Dar dacă îmi dati drumul...

- Nu-ţi dă nimeni drumul, o întrerupse el, aşa că încetează să...

- Sunt sigură că, dacă stai să te gândeşti bine..., interveni ea.

- M-am gândit suficient...

- ... O să vezi că...

- Nu-ti dăm drumul...

- ... Nu este o idee chiar atât de bună să...

- Am spus că nu-ţi dăm drumul...

- ... Mă luaţi ostatică. Sigur o să vă stau în cale şi...

- Poţi să taci?

- ... Si mai mănânc si mult si...

- Tace vreodată? întrebă căpitanul, întorcându-se spre oamenii lui, aflaţi lângă uşă.

Green şi Brown clătinară din cap.

- ... Sigur o să fiu o pacoste pe capul vostru, încheie Poppy.

Urmă un moment de tăcere, pe care căpitanul păru să îl savureze cu nesaţ.

- Mi-ai dat toate motivele pentru care să te ucid, spuse el în cele din urmă.

- Ba chiar deloc, răspunse ea cu sufletul la gură. Ţi-am dat motive să mă laşi să plec, dacă vrei să ştii.

- Se vede treaba că sigur trebuie să ştiu, mormăi el. Apoi oftă, sunetul obosit fiind primul lui semn de slăbiciune, şi spuse: *Cine eşti?*

- Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu mine înainte să- mi dezvălui identitatea, zise Poppy.

El făcu semn alene spre legăturile ei.

- Nu prea eşti într-o poziţie care să-ţi

permită să ai pretenţii acum, nu crezi?

- Ce ai de gând să faci cu mine? repetă ea.

Poate că era o prostie să se încăpăţâneze aşa, dar, dacă el intenţiona să o omoare, nu avea să şovăie, iar accesul ei de furie nu urma să încline balanţa nici într-o direcţie, nici în alta.

El se aşeză pe marginea patului, şi apropierea lui o tulbură.

- O să-ţi fac pe plac, spuse el, pentru că, deşi ai o limbă de şarpe, nu e vina ta că te afli aici.

- Nu e *deloc* vina mea, mormăi ea.

- Tu chiar nu te înveţi minte, nu-i aşa? o întrebă el. Şi eu care voiam să fiu cumsecade cu tine.

- îmi pare rău! spuse ea repede.

- Nu-mi pare că ai fi prea sinceră, dar îţi accept scuzele, spuse el. Şi, oricât mi-ar

displăcea ideea, o să fii oaspetele nostru la bordul vasului Infinity în următoarele două săptămâni, până când ne încheiem călătoria.

- Nu! strigă Poppy, sunetul îngrozit zburându-i de pe buze înainte de a-şi apăsa mâinile legate pe gură.

- Ba mă tem că da, spuse el mâhnit. Ştii unde este peştera noastră, şi n-am cum să te las aici. După ce ne întoarcem, golim peştera şi o să-ţi dăm drumul.

- De ce nu o goliţi acum?

- Nu pot, spuse el pur şi simplu.

- Adică nu o să faci asta.

- Nu, adică nu pot să fac asta, repetă el. Iar tu începi să mă enervezi.

- Nu mă puteţi lua cu voi, spuse Poppy şi auzi cum vocea i se subţiază de emoţie.

Doamne, îi venea să plângă. Auzea lacrimile

în vocea ei, le simţea în senzaţia de arsură din spatele pleoapelor. Voia să plângă cum nu mai plânsese de ani buni şi, dacă nu se aduna, avea să-şi piardă cumpătul chiar aici, în faţa acestui bărbat... acestui bărbat îngrozitor care îi ţinea soarta în mâini.

- Ascultă, spuse el, înţeleg în ce situaţie dificilă te afli.

Poppy îi aruncă o privire care spunea că nu credea o iotă din ce auzea.

- Serios, zise el cu blândeţe. Ştiu cum este să fii încolţit. Nu e deloc distractiv. Mai ales pentru cineva ca tine.

Poppy înghiţi în sec, neştiind sigur dacă vorbele lui erau un compliment sau o insultă.

- Dar adevărul este, continuă el, că nava trebuie să plece în după-amiaza asta. Vântul şi mareele sunt prielnice, şi trebuie să ajungem

repede la destinaţie. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu suntem nişte asasini.

- Unde mergem? şopti ea.

El făcu o pauză, părând a se gândi la întrebarea ei.

- O să aflu când ajungem acolo, spuse ea nerăbdătoare.

- întocmai, zise el, zâmbetul slab de pe buzele lui fiind aproape un salut. Vom naviga spre Portugalia.

Poppy simţi cum parcă îi ies ochii din orbite.

- Portugalia? repetă ea şi îşi simţi gâtul sugrumat când rosti cuvântul. Portugalia? Şi chiar o să fie două săptămâni?

El ridică din umeri.

- Dacă avem noroc.

- Două săptămâni, şopti ea. Două săptămâni.

Familia ei avea să o ia razna de îngrijorare.

Reputaţia ei avea să fie distrusă. Două săptămâni. Două săptămâni întregi.

- Trebuie să mă laşi să scriu o scrisoare, spuse ea disperată.

- Poftim?

- O scrisoare, repetă ea, chinuindu-se să se ridice. Trebuie să-mi permiţi să scriu o scrisoare.

- Şi, mă rog, ce ai vrea să spui într-o asemenea misivă?

- Am venit în vizită la o prietenă, spuse Poppy repede, şi, dacă nu mă întorc în seara asta, ea o să dea semnalul de alarmă. Toată familia mea o să vină valvârtej aici. Ea îl privi în ochi. Şi crede-mă când îţi spun că nu vrei să se întâmple asta.

Privirea lui nu o părăsi o clipă pe a ei.

- Numele tău, milady.

- Familia mea...

- Numele tău, spuse el din nou.

Poppy strânse din buze, apoi zise:

- Poţi să-mi spui *domnişoara Bridgerton.*

Şi el păli. Chiar *păli.* îşi ascunse bine reacţia, dar ea văzu cum i se scurge tot sângele din obraji şi, pentru prima dată de când se lansaseră în discuţie, simţi că o încearcă o senzaţie de triumf. Poate nu avea să fie eliberată numaidecât, dar era totuşi prima ei victorie. Desigur, o victorie mică, dar tot victorie rămânea!

- Văd că ai auzit de familia mea, spuse ea cu glas mieros.

în şoaptă, el mormăi ceva ce ar fi şocat, fără îndoială, sensibilităţile lumii bune.

încet,[9] şi părând să facă gestul cu o extraordinară stăpânire de sine, căpitanul se

ridică.

- Green! se răsti el.

- Da, domnule! spuse bătrânul şi se apropie degrabă.

- Te rog să-i aduci *domnişoarei Bridgerton* tot ce-i trebuie ca să scrie o scrisoare, spuse el, numele ei răsunând ca o otravă nimicitoare pe buzele lui.

- Da, domnule, spuse Green şi ieşi valvârtej pe uşă, urmat de Brown.

Căpitanul se întoarse spre ea cu o privire hotărâtă.

- O să scrii exact ce-ţi zic eu, spuse el.

- îmi cer scuze, spuse Poppy, dar, dacă aş face asta, prietena mea şi-ar da numaidecât seama că s-a întâmplat ceva. *Tu* n-ai putea vorbi ca mine, îi explică ea.

- Prietena ta o să-şi dea seama că s-a

întâmplat ceva când nu o să te întorci acasă astă-seară.

- Desigur, dar pot să scriu ceva care să o liniştească, răspunse Poppy, şi măcar să mă asigur că nu anunţă autorităţile.

El strânse din dinţi, apoi spuse:

- Nu o să fie sigilată fără aprobarea mea.

- Fireşte, spuse ea pe un ton mai înţepat.

El o privi încruntat, cu ochi deopotrivă înflăcăraţi şi glaciali... şi atât, dar atât de albaştri.

- Trebuie să-mi dezlegi mâinile, spuse Poppy, ridicându-şi încheieturile spre el.

El traversă camera.

- Aştept până se întoarce Green.

Poppy decise să se supună. Omul părea să fie de neclintit.

- Ce ramură? întrebă el dintr-odată.

- Poftim?

- Cărei ramură a familiei îi aparţii?

Vocea lui era tăioasă, fiecare cuvânt fiind pronunţat cu precizie militărească.

Poppy fu cât pe ce să îi dea o replică insolentă, dar era limpede, după expresia de pe chipul căpitanului, că nu ar fi fost o decizie foarte înţeleaptă.

- Somerset, spuse ea încet. Unchiul meu este viconte. Ei sunt în Kent.

El încleştă maxilarul, şi secundele se scurseră în tăcere până când, în cele din urmă, reapăru Green cu hârtie, o pană şi o călimară micuţă de cerneală. Poppy aşteptă răbdătoare în timp ce căpitanul îi dezlegă mâinile şi simţi cum i se taie respiraţia de durere când sângele începu să îi curgă din nou prin degete.

- îmi pare rău pentru asta, mormăi el, şi ea îi

aruncă o privire tăioasă, scuzele lui luând-o prin surprindere. Din obişnuinţă, comentă el. Nu din inimă.

- Greu de crezut că ar putea fi altfel, i-o întoarse ea.

El nu răspunse, ci doar îi întinse mâna, în timp ce ea îşi trecu picioarele peste marginea patului.

- Şi ar trebui să sar până la masă? întrebă ea.

Gleznele îi erau încă legate.

- N-aş fi niciodată atât de lipsit de politeţe, spuse el.

Şi, înainte ca ea să îşi dea seama de ceea ce voia căpitanul să facă, el o ridică în braţe şi o duse la masă.

O aşeză fără prea multe menajamente pe un scaun.

- Scrie! porunci el.

Poppy luă pana între degete şi o înmuie cu grijă în cerneală, prinzându-şi buza între dinţi în timp ce încercă să-şi dea seama ce să spună mai exact. Ce cuvinte o puteau convinge pe Elizabeth să nu cheme autorităţile – şi să îi alerteze familia – când Poppy dispărea două săptămâni?

Dragă Elizabeth, ştiu că vei fi îngrijorată…

- De ce durează atât de mult? se răsti căpitanul.

Poppy ridică privirea spre el şi îşi arcui sprâncenele înainte de a răspunde.

- Dacă ţii neapărat să ştii, află că este prima dată când mi se întâmplă să scriu o scrisoare în care explic – fără a explica, desigur – că am fost răpită.

- Nu folosi cuvântul *răpită!* spuse el tăios.

- întocmai, răspunse ea, aruncându-i o încruntare sarcastică. Ceea ce explică de ce îmi ia atât de mult. Sunt obligată să folosesc trei cuvinte, când orice om normal ar folosi unul singur.

- Un talent despre care ai zice că nu mai are secrete pentru tine.

- Şi totuşi, spuse ea, încercând să vorbească peste el, asta tinde să complice mesajul.

- Scrie! îi ceru el. Şi spune că o să fii plecată o lună.

- O lună? icni ea.

- Sper din inimă să nu fie cazul, mormăi el, dar, aşa, când o să te aducem înapoi peste două săptămâni, o să fie un adevărat prilej de bucurie.

Poppy nu era sigură, dar avu impresia că el

adăugă în barbă:

- Bucuria *mea.*

Decise să treacă peste. Era cea mai inofensivă dintre insultele lui de până acum, iar ea avea ceva de făcut. Trase adânc aer în piept şi continuă cu:

... Dar te asigur că sunt bine. Voi fi plecată o lună, şi mă văd nevoită să te rog să păstrezi discreţia privind dispariţia mea. Te rog să nu îi anunţi pe cei din familia mea sau autorităţile, căci primii doar îşi vor face griji,

iar cei de pe urmă vor duce vestea mai departe... şi reputaţia mea va fi distrusă pentru totdeauna.

Ştiu că îţi cer foarte mult si ştiu că vei avea mii de y > J J >

întrebări la revenirea mea, dar te implor,

Elizabeth, te rog, ai încredere în mine, şi voi fi în măsură să-ţi explic totul cât de curând.

Sora ta în spirit,

Poppy

- Poppy, zici? spuse căpitanul. N-aş fi ghicit.

Poppy nu îl luă în seamă.

- Pandora, poate, sau Pauline. Sau chiar Prudence, doar de dragul ironiei...

- Poppy este un nume perfect acceptabil! se răsti ea.

Ochii lui îi susţinură pe ai ei într-o căutătură incomod de intimă.

- Ba chiar frumos, murmură el.

Agitată, ea înghiţi în sec, observând că Green plecase şi o lăsase singură cu căpitanul.

- M-am semnat „soră în spirit” ca să ştie că nu am fost constrânsă. Asa ne-am semnat

mereu în scrisorile noastre.

El încuviinţă din cap, luându-i misiva dintre degete.

- Oh, stai! spuse ea degrabă şi luă înapoi scrisoarea. Trebuie să adaug un post-scriptum.

- Serios?

- Slujitoarea ei, îi explică Poppy. Trebuia să mă însoţească în după-amiaza asta, şi...

- A mai fost cineva la peşteră? o întrebă el tăios.

- Nu, normal că nu, răspunse Poppy. Am reuşit să o las la Charmouth.

- Normal.

Tonul lui o făcu să-i arunce o privire piezişă.

- Nu era aşa în formă ca să mă însoţească, spuse ea cu o răbdare exagerată. Am lăsat-o la o ceainărie. Crede-mă, aşa a fost mai bine pentru amândouă.

- Şi totuşi, tu eşti cea răpită şi care se îndreaptă spre Portugalia.

1 -0 pentru el. La naiba!

- în orice caz, continuă ea, Mary ar putea să ne facă probleme, dar numai dacă Elizabeth nu ajunge la ea înainte să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva. Dacă Elizabeth o roagă să nu spună nimic, nu o să spună. Este extraordinar de loială. La Mary mă refer. Ei bine, şi Elizabeth, dar cu ea e altceva.

El îşi frecă fruntea cu o mână, de parcă i-ar fi fost greu să o urmărească.

- Lasă-mă doar să mai scriu ceva, spuse ea şi adăugă în grabă:

P.S.: Te rog să o asiguri pe Mary că sunt bine. Spune-

i că m-am întâlnit din întâmplare cu unul

dintre verii mei şi am decis să plec într-o excursie cu el. Ea nu _*trebuie*_ *să spună vreun lucru nechibzuit. Plăteşte-o pentru tăcerea ei, dacă e nevoie. îţi returnez banii.*

- Verii tăi? murmură el.

- Am mai mulţi, spuse ea, căutând să-şi imprime o notă ameninţătoare în ton.

în afară de o uşoară arcuire a sprâncenei, el nu trădă vreo altă reacţie. Poppy îi întinse misiva terminată, iar el o luă, aruncând o ultimă privire peste cuvinte, înainte de a o împături frumos.

Mişcarea lui fu precisă şi de o finalitate irevocabilă. Poppy răsuflă cu năduf, pentru că, altfel, ar fi izbucnit în plâns. Aşteptă ca el să plece – *sigur* avea să se retragă acum dar căpitanul rămase ţintuit locului, cu un aer

gânditor, până când spuse:

- Numele tău este foarte neobişnuit. Cum de ai fost numită asa?

- Nu este chiar atât de neobişnuit, mormăi ea.

El se aplecă spre ea, şi Poppy păru incapabilă să întoarcă privirea, în timp ce ochii lui se încreţiră la colţuri.

- Nu te cheamă Rose sau Daisy.

Poppy nu avea de gând să răspundă, dar se auzi spunând:

- N-a avut nici o legătură cu florile.

- Serios?

- Fratele meu a venit cu ideea. Cred că avea patru ani. Când era însărcinată cu mine, mama l-a lăsat să-i atingă burtica, şi el a zis că parcă aş sări[1] de colo-colo.

El zâmbi, iar zâmbetul îl făcu să pară cu atât

mai chipeş.

- îmi închipui că nu te-a lăsat niciodată să auzi finalul poveştii.

Şi cuvintele lui rupseră vraja.

- Fratele meu murit, spuse Poppy şi întoarse privirea. Acum cinci ani.

- îmi pare rău!

- Din obişnuinţă sau din inimă? întrebă ea arţăgoasă, chiar înainte de a avea ocazia să se gândească la propriile cuvinte.

Sau la tonul ei.

- Din inimă, spuse el încet.

Ea nu zise nimic, ci doar îşi lăsă privirea să coboare spre masă, încercând să înţeleagă această realitate ciudată în care se trezise dintr-odată. Piraţi care îsi cereau scuze?

* 5

Bandiţi care vorbeau cu eleganţa unui duce?

Cine *erau* aceşti oameni?

- Unde să o trimit? întrebă căpitanul, ridicând scrisoarea ei.

- La reşedinţa Briar, spuse Poppy. Este

aproape de...

- Oamenii mei vor şti unde să o găsească, o întrerupse el.

Poppy urmări cum el se îndrepta spre uşă.

- Domnule! strigă ea brusc. Hmm, căpitane, se corectă ea, furioasă pe sine că îi oferea respectul unui domn.

El arcui o sprânceană într-o întrebare mută.

- Numele tău, căpitane!

Şi se simţi încântată că reuşi să o spună ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare.

- Desigur, spuse el, făcând o plecăciune curtenitoare. Căpitanul Andrew James, la dispoziţia ta. Bun venit la bordul navei Infinity!

- Nici un „Suntem încântaţi să te avem cu noi”? îl întrebă Poppy.

El râse când puse mâna pe clanţa uşii.

- Asta rămâne de văzut.

El scoase uşor capul pe uşă şi strigă numele cuiva, iar Poppy îl urmări din spate cum îi dădu tot felul de instrucţiuni – si scrisoarea – unuia dintre oamenii lui.

* 5

Apoi se gândi că avea să plece, dar, în schimb, el închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, privind-o cu o expresie resemnată pe chip.

- Masa sau patul? întrebă el.

CC Ai 1 w A A 1

„Ce? se întreba in gând.

Si întrebă si cu voce tare:

-Ce?

- Masa? El făcu un semn din cap spre ea înainte de a arăta spre colţul cabinei. Sau

patul.

Nu era de bine. Poppy încercă să se gândească repede, să-şi dea seama în mai puţin de o secundă atât de intenţiile lui, cât şi de posibilele ei răspunsuri. Dar reuşi să spună doar un:

- Hmm...

- Patul să fie, spuse el răspicat.

Poppy scoase un ţipăt în timp ce el o ridică din nou şi o aruncă pe pat.

- O să fie mai bine pentru amândoi dacă nu te zbaţi, o avertiză el.

Ea făcu ochii mari de groază.

- Oh, pentru numele lui... El se opri brusc înainte de a- şi încheia replică, apoi continuă cu ceva chiar mai rău. Avu nevoie de o clipă ca să se calmeze, după care spuse: Nu am de gând să te pângăresc, domnişoară Bridgerton.

Ai cuvântul meu de onoare.

Ea nu spuse nimic.

- Dă-mi mâna! îi ceru el.

Poppy habar nu avea ce intenţii avea el, dar ridică mâna.

- Pe cealaltă, spuse el tăios, apoi o apucă de mâna stângă – cea cu care scria, în ciuda strădaniilor aprige ale guvernantei ei de a o forţa să scrie cu dreapta – şi o apropie de marginea patului. într-o fracţiune de secundă, el o legase de şipca lungă din lemn.

Amândoi se uitară la mâna rămasă liberă.

- Ai putea încerca, spuse el, dar nu o să reuşeşti. Şi apoi, afurisitul zâmbi. Nimeni nu face noduri ca un marinar.

- în cazul ăsta, ai putea să-mi dezlegi gleznele?

- Nu până nu ieşim în largul mării,

domnişoară Bridgerton.

- Nu e ca si cum as sti să înot, minţi ea.

- Să te aruncăm în apă ca să ne dăm seama dacă spui adevărul? o întrebă el. Ca şi cum ai da foc unei vrăjitoare. Dacă arde, este nevinovată.

Poppy scrâşni din dinţi.

- Dacă mă înec...

- Atunci eşti de încredere, încheie el cu un zâmbet larg. Să încercăm?

- Ieşi! rosti ea pe un ton încordat.

El scoase un hohot de râs.

- Ne vedem când o să fim în larg, micuţa mea mincinoasă!

Şi apoi, înainte ca ea să se gândească măcar să arunce cu ceva în el, căpitanul se făcu nevăzut.

- Joc de cuvinte intraductibil în română, în limba engleză *poppy* înseamnă „mac”, dar *to pop* înseamnă şi „a sări” (n.tr.)

- Bridgerton, spuse Andrew în timp ce păşi furios pe puntea din faţă a vasului Infinity. Bridgerton!

Dintre toate femeile de pe lume, cea care se aventurase în peştera lui – care, trebuia spus, trecuse neobservată timp de trei ani – trebuise să fie o *Bridgerton.*

Ar fi fost cu atât mai rău dacă ar fi fost o afurisită de Rokesby.

Slavă Cerului că el nu-si folosise niciodată numele de familie la bordul navei. Tot

echipajul îl cunoştea doar ca Andrew James. Ceea ce, tehnic vorbind, nu era un neadevăr. Numele lui complet era Andrew James Edwin Rokesby. I se păruse mai prudent să nu-şi expună identitatea aristocratică atunci când preluase comanda pe Infinity, şi nu fusese niciodată mai bucuros decât acum de decizia luată atunci. Dacă fata din cabina lui era o Bridgerton, ea ştia prea bine cine era familia Rokesby. Or, lucrul acesta nu putea însemna decât un şir nesfârşit de neplăceri pentru toată lumea.

- Bridgerton, aproape că răbufni el într-un geamăt, câştigându-şi o privire curioasă de la unul dintre mateloţii lui.

Era imposibil să exagerezi spunând cât de bine cunoştea Andrew familia Bridgerton, cel puţin ramura din familie care locuia la

reşedinţa Aubrey, în Kent, la mică distanţă de casa lui părintească. Lord şi Lady Bridgerton erau aproape ca un al doilea rând de părinţi pentru el şi deveniseră o familie în adevărul sens al cuvântului cu şapte ani în urmă, când fiica lor cea mare, Billie, se măritase cu George, fratele mai mare al lui Andrew.

Sincer, Andrew era surprins că el şi Poppy Bridgerton nu se întâlniseră niciodată. Lord Bridgerton avea câţiva fraţi mai mici, şi, din câte ştia Andrew, toţi aveau copii la rândul lor. Existau, probabil, zeci de veri Bridgerton împrăştiaţi prin toate provinciile Angliei. îşi amintea vag că Billie îi povestise despre familia din Somerset, dar, dacă vreunii dintre aceştia veniseră vreodată în vizită, probabil o făcuseră când Andrew nu era acasă.

Şi, acum, unul dintre ei se afla pe nava lui.

Andrew înjură în barbă. Dacă Poppy Bridgerton îi descoperea adevărata identitate, el urma să aibă mult de furcă. Doar treisprezece oameni ştiau că Andrew James era, de fapt, Andrew Rokesby, al treilea fiu al contelui de Manston. Dintre cei treisprezece, nouă făceau parte din cercul apropiat al familiei.

Şi, dintre cei nouă, nici unul nu cunoştea adevăratul motiv al înşelătoriei.

Totul începuse cu şapte ani în urmă, când Andrew fusese trimis acasă din marină pentru a-şi reveni după ce îsi fracturase braţul. Fusese nerăbdător să se întoarcă la postul lui, la bordul HMS *Titania* – la naiba, muncise din greu pentru recenta promovare la rangul de prim- locotenent –, dar Consiliul Privat al regelui avusese alte gânduri.

în înţelepciunea lor nemărginită, membrii consiliului hotărâseră că cel mai bun loc pentru un ofiţer de marină era un mic principat fără ieşire la mare din Europa Centrală. Lui Andrew i se spusese – şi acesta era citatul

exact – sa fie „încântător . Şi sa se asigure ca prinţesa Amalia Augusta Maria Theresa Josephine din Wachtenberg-Molstein era adusă la Londra, teafară şi nevătămată, ca posibilă mireasă pentru Prinţul de Wales.

Nu era vina lui Andrew că respectiva căzuse peste bord în timpul traversării canalului. Totuşi, Andrew fusese cel care o salvase, şi, când ea declarase că nu accepta să se mărite decât cu bărbatul care o salvase, Andrew se trezise atras în inima unui dezastru diplomatic. Ultima parte a călătoriei presupusese nici mai

mult, nici mai puţin decât o fugă cu trăsura, demisia nemulţumită a doi membri din consiliu şi o oală de noapte răsturnată în capul cuiva. (în capul lui Andrew, nu al prinţesei, deşi ai fi zis, după felul în care reacţionase aceasta, că păţania i se întâmplase chiar ei.)

Era povestea preferată pe care cumnata lui o spusese ani de-a rândul pe la petreceri. Iar Andrew nici măcar nu-i povestise vreodată despre dihor.

în cele din urmă, prinţesa nu se măritase cu Andrew sau cu Prinţul de Wales, dar consiliul Coroanei fusese atât de impresionat de conduita neclintită a lui Andrew, încât hotărâse că putea să-şi slujească ţara mult mai bine fără uniformă decât cu ea. Dar nu oficial. Niciodată oficial. Când secretarii de stat îl chemaseră la un interviu, îl lămuriseră că

diplomatic însemna pentru ei *conversaţional.* Nu voiau ca Andrew să negocieze tratate, ci să stea de vorbă cu oamenii. Era tânăr, era chipeş, era fermecător.

Oamenii îl iubeau.

Desigur, Andrew ştia asta. îi fusese dintotdeauna uşor să-şi facă prieteni şi fusese înzestrat cu darul de a convinge aproape pe oricine să facă aproape orice. Dar i se păruse ciudat să primească ordinul de a face ceva atât de vag. Şi atât de secret.

Desigur, trebuise să renunţe la brevetul de marină. Părinţii lui rămăseseră uimiţi. Trei ani mai târziu, când preluase comanda unei nave şi începuse o viaţă de corsar, fuseseră extrem de dezamăgiţi.

Să fii corsar nu era o profesie nobilă. Dacă un domn din aristocraţie îşi dorea să plece pe

mare, el îmbrăca uniforma şi jura credinţă regelui şi ţării. Nu venea la comanda unui vas cu marinari rău-famati si nu făcea contrabandă cu bunuri ca să se îmbogăţească.

Andrew le spusese părinţilor lui că acesta era motivul pentru care naviga sub un nume fals. Ştia că nu erau de acord cu alegerile lui şi nu voia să păteze onoarea familiei. Dar părinţii lui nu ştiau – căci nu avea voie să le spună – că nu era doar simplul căpitan al unei nave comerciale. De fapt, nu fusese niciodată *doar* simplul căpitan al unei nave comerciale. Preluase comanda pe Infinity la cererea expresă a Majestăţii Sale.

Se întâmplase în 1782, în contextul reorganizării guvernului, când Departamentul de Nord şi Departamentul de Sud fuseseră transformate în Ministerul de Interne şi

Ministerul de Externe. După ce afacerile externe se reuniseră, în cele din urmă, într-un singur departament, noul ministru de externe începuse să caute căi ingenioase de a face diplomaţie şi de a proteja interesele Marii Britanii. îl convocase pe Andrew la Londra aproape imediat după ce preluase noua funcţie.

Când Charles James Fox – ministru de externe şi fost lider al Camerei Comunelor – îi cerea unui om să-si

5

slujească ţara, omul în cauză nu spunea nu. Chiar dacă însemna să-şi mintă propria familie.

Andrew nu efectua misiuni pentru Coroană în fiecare călătorie – nu existau atâtea misiuni, şi ar fi părut ciudat să stea în port şi să taie frunză la câini până venea cineva de la

Ministerul de Externe să-i ceară să ducă nişte documente în Spania sau să preia un diplomat de la Bruxelles. De cele mai multe ori, Andrew era întocmai ce credea echipajul lui că era – un simplu căpitan de vas, care transporta încărcături preponderent legale.

Dar nu si de data aceasta. Actualul ministru de externe îi încredinţase un pachet de documente şi îl însărcinase să i le predea ambasadorului britanic din Portugalia. Andrew nu ştia exact despre ce era vorba. Rareori i se dezvăluia conţinutul documentelor pe care le transporta dintr-o parte în alta. Bănuia că misiunea avea de-a face cu negocierile aflate în plină desfăşurare cu Spania, pe tema aşezărilor de pe coasta Mosquito. Chiar nu conta. Tot ce conta era că i se spusese să ducă documentele cât mai repede la Lisabona, şi

asta însemna că trebuia să plece acum, când vântul şi mareea îi erau prielnice. Nu mai avea timp să golească peştera pe care o descoperise Poppy Bridgerton. Nici nu avea atât de mult personal încât să lase trei oameni la mal – numărul de care era nevoie pentru a distribui toate bunurile şi a o supraveghea pe fată până îşi terminau treaba.

Dacă ar fi fost vorba doar despre profit, şi-ar fi abandonat încărcătura şi şi-ar fi asumat pierderea financiară. Dar peştera era folosită şi ca loc de întâlnire, iar într-una dintre lăzi era ascunsă o scrisoare adresată prim-ministrului, pe care Andrew tocmai o adusese de la un emisar din Spania. Cineva de la Londra trebuia să vină să o recupereze peste două zile. Era esenţial ca peştera să rămână neatinsă măcar până atunci.

Aşa că trebuia să rămână cu Poppy Bridgerton pe cap.

- Domnule!

Andrew se întoarse şi îl văzu pe Brown venind spre el.

- Am livrat scrisoarea, domnule, spuse marinarul.

- Bine, mormăi Andrew. Te-a văzut cineva?

Brown clătină din cap.

- L-am pus pe Pinsley să i-o dea unei menajere. Nimeni nu-l cunoaşte pe aici. Şi l-am pus să poarte peruca aceea neagră pe care o păstrezi la bord.

- Bun.

- N-am vrut să o lase pe trepte, adăugă Brown. M-am gândit că nu ţi-ai dori să riscăm să nu fie citită.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse Andrew. Ai

făcut ce trebuia.

Brown înclină din cap în semn de mulţumire.

- Pinsley mi-a zis că slujnica urma să o predea numaidecât stăpânei.

Andrew încuviinţă brusc din cap. Putea doar să spere că totul avea să meargă conform planului. Urma să aibă multe bătăi de cap după ce o aducea pe domnişoara Bridgerton acasă, peste două săptămâni, dar poate reuşea măcar să păstreze un minim control asupra situaţiei dacă prietena ei trecea totul sub tăcere. Iar dacă prietena îşi ţinea gura şi nimeni nu afla vreodată că Poppy dispăruse, poate că Andrew reuşea să evite o eventuală căsătorie cu fata aceasta impertinentă.

Oh, da. Era pe deplin conştient că aceasta era o posibilitate cât se putea de reală. El era un gentleman şi compromisese o doamnă,

oricât ar fi fost de accidentală întâlnirea dintre ei. Dar el era şi o fire pragmatică. Şi, cum exista o minimă şansă ca ea să iasă din poveste cu reputaţia nepătată, părea că cel mai bine era ca ea să nu afle cine era el cu adevărat.

Cel puţin, aşa îşi tot repeta în sinea lui.

Era timpul să plece, astfel că Andrew îşi ocupă locul la cârmă, corpul lui încremenind sub iureşul de încântare care îl cuprinse pe măsură ce ridicară ancora şi pânzele bătute de vânt ale lui *Infinity* îi împinseră înainte. Odată cu trecerea timpului, ai fi zis că ajunsese să se sature de această senzaţie, că, după atâtea călătorii pe mare, devenise imun la fiorul pe care îl trezeau înăuntrul lui vântul, viteza şi briza mării în timp ce străbăteau valurile înspumate.

Dar era la fel de captivant de fiecare dată.

Sângele i se învolbura în vene, plămânii i se umpleau cu aerul sărat şi înţepător al mării şi Andrew ştia că, în acest moment, era exact locul unde trebuia să fie.

Ceea ce era ironic, bănuia el, din moment ce nu se afla chiar într-un loc, ci se deplasa cu repeziciune pe apă. îi era scris să fie mereu în mişcare? Avea să îsi trăiască tot restul vieţii pe apă? *Trebuia* să-şi trăiască tot restul vieţii pe apă?

Sau era timpul să se întoarcă acasă?

Andrew scutură din cap. Acum, nu era momentul să se piardă în gânduri. Filosofia era pentru leneşi, iar el avea treabă.

Scrută din priviri cerul în timp ce Infinity trecu pe lângă oraşul Lyme Regis şi ajunse în Canalul Mânecii. Era o zi perfectă pentru navigat, răcoroasă, senină, cu vânt puternic.

Dacă vremea rămânea aşa, puteau să ajungă în Portugalia peste cinci zile.

- Te rog, Doamne, spuse Andrew, cu expresia sfioasă a omului care nu apela adesea la bunăvoinţa divinităţii.

Dacă exista un moment oportun pentru rugăciune, acesta era, fără îndoială, momentul potrivit. Avea încredere că avea să se descurce până la urmă cu Poppy Bridgerton, dar ar fi preferat totuşi să scape de ea cât mai curând cu putinţă. întrucât prezenţa ei putea să însemne sfârşitul carierei lui. La un moment dat, ea avea să afle care era numele lui adevărat. Părea imposibil să nu afle, la cât de bine se cunoştea el cu verii ei.

- Domnule?

Andrew înclină din cap, recunoscându-l pe Billy Suggs, care era, la cei 13 ani ai lui, cel

mai tânăr matelot de pe navă.

- Domnule, Pinsley zice că e o femeie pe navă, spuse Billy. E adevărat?

- Da.

Urmă o pauză, apoi Billy continuă:

- Domnule? Nu e piază rea, domnule? Să ai o femeie la bord, domnule?

Andrew se strădui să nu închidă ochii si să ofteze. Iată lucrul de care îi fusese teamă. Marinarii erau cunoscuti pentru tăria cu care credeau în superstiţii.

- Astea sunt numai prostii, Billy, spuse el. Nici nu o să ştii că e pe aici.

Billy păru să se îndoiască de spusele lui, dar reveni la bucătărie.

- La naiba! spuse Andrew, chiar dacă nu era nimeni care să-l audă. Cu puţin noroc, nici *eu* nu o să ştiu că e aici.

Capitolul 4

Poppy era în toane foarte proaste când auzi deschizându-se uşa de la cabina căpitanului.

Şi credea că avea tot dreptul să se simtă aşa. Să fii legat de mâini şi de picioare era ceva ce reuşea să-ţi strice dispoziţia. Ei bine, de o mână şi de două picioare. Căpitanul James făcuse dovada unei oarecare bunătăţi când îi lăsase mâna dreaptă liberă. Nu că i-ar fi fost de vreun folos. Omul nu exagerase când se lăudase cu nodurile pe care le făceau marinarii. Ei îi luase mai puţin de un minut ca să ajungă la concluzia că nu avea nici o şansă să dezlege funia. Poate că o femeie mai bătăioasă ar fi insistat. Dar lui Poppy nu-i

plăceau pielea jupuită şi unghiile rupte, şi era mai mult decât evident că acesta ar fi fost singurul rezultat dacă nu înceta să mai bâjbâie cu nodul.

- Mi-e foame, spuse ea, fără să se mai obosească să vadă cine intrase în cabină.

- Mă gândeam eu, se auzi vocea căpitanului.

O chiflă caldă şi crocantă ateriză pe pat lângă umărul ei. Mirosea divin.

- Ţi-am adus şi unt, spuse căpitanul.

Poppy se gândi să se întoarcă spre el, dar îşi dăduse de mult seama că orice schimbare de poziţie presupunea un volum stânjenitor de mormăieli şi răsuciri. Astfel că spuse doar:

- Să-ţi umplu patul cu firimituri?

- Există atât de multe replici interesante la o

asemenea afirmaţie, spuse el, şi ea auzi zâmbetul leneş din vocea lui. Dar o să mă abţin.

Punctul era al lui, *din nou.* La naiba!

- Dacă vrei, spuse el cu blândeţe, te dezleg.

Fu de ajuns pentru ca ea să-şi răsucească iute capul.

- Deci am ajuns de mult în larg?

El făcu un pas în faţă, cu un cuţit în mână.

- Am ajuns destul de departe încât un om ar trebui să fie mult mai puţin isteţ decât tine ca să încerce o evadare.

Ea strâmbă din nas.

- Un compliment?

- Absolut, spuse el, cu un zâmbet de-a dreptul fatal.

- îmi închipui că ai de gând să-ţi foloseşti cuţitul pentru legăturile mele.

El încuviinţă din cap şi o eliberă.

- Nu că alternativa n-ar fi ispititoare.

Ochii ei ţâşniră spre chipul lui.

- Glumesc, spuse el, aproape mecanic.

Poppy nu se amuză.

Căpitanul ridică pur şi simplu din umeri, smulgându-i funiile de sub glezne.

- Viaţa mea ar fi mult mai simplă dacă nu ai fi aici, domnişoară Bridgerton.

- Puteai să mă laşi în Charmouth, îi aminti ea.

- Nu, spuse el, nu puteam.

Ea luă chifla şi se înfruptă cu o muşcătură de proporţii nepotrivite pentru o lady.

- *Chiar* ţi-e foame, murmură el.

Ea îi aruncă o privire care dezvăluia ce părere avea despre afirmaţia lui.

El mai azvârli o chiflă în direcţia ei. O prinse

cu o mână si reuşi să nu zâmbească.

- Bravo, domnişoară Bridgerton! spuse el.

- Am patru fraţi, replică ea ridicând din umeri.

- Chiar asa? întrebă el blând.

Ea ridică în treacăt privirea de la mâncare.

- Suntem teribil de competitivi.

El trase un scaun de sub masa surprinzător de elegantă, apoi se aşeză, sprijinindu-şi cu o graţie leneşă una din glezne pe genunchiul opus.

- Toţi sunteţi buni la jocuri?

Ea îl măsură din priviri. Şi ea putea să fie la fel de nonşalantă ca el. Şi, dacă nu putea, avea să moară încercând.

- Unii mai buni decât alţii, spuse ea, apoi îşi termină prima chiflă.

El râse.

- Adică tu eşti cea mai bună?

Ea arcui o sprânceană.

- N-am spus asta.

- Nici nu trebuia.

- îmi place să câştig.

- Celor mai mulţi oameni le place.

Era hotărâtă să răspundă cu o replică tăioasă, dar el i-o luă înainte cu:

- Totuşi, îmi închipui că ţie îţi place să câştigi mai mult decât celorlalţi.

Ea strânse din buze.

- Un compliment?

El clătină din cap, cu buzele curbate încă într-un vag zâmbet tachinator.

- Nu de data asta.

- Pentru că ti-e teamă că sunt mai bună decât tine?

- Pentru că mi-e teamă că o să faci un

coşmar din viata mea.

Buzele lui Poppy se întredeschiseră de surprindere. Nu se aşteptase ca el să îi spună asta. Se uită la a doua chiflă, apoi luă o muşcătură.

- Unii ar zice, spuse ea după ce termină de mestecat, că un asemenea limbaj nu este potrivit în prezenţa unei lady.

- Aici nu prea suntem într-un salon, i-o întoarse el, şi, pe deasupra, parcă spuneai că ai patru fraţi. Sigur te-au făcut să roşeşti din cap până-n picioare o dată sau de două ori.

Bineînţeles, iar Poppy nu era atât de slabă de înger încât să leşine la auzul câte unei înjurături din când în când. îl mustrase pe căpitan mai ales ca să-l enerveze şi bănuia că el o ştia prea bine.

Ceea ce o enervă pe *ea.*

Decise să schimbe subiectul.

- Parcă ziceai că ai adus unt.

El arătă galant spre un mic vas aflat pe masă.

- Sigur nu vrei să-ţi arunc şi untul, spuse el, în ciuda măiestriei extraordinare cu care prinzi tot felul de lucruri.

Poppy se ridică şi se apropie de masă. Se simţea uşor ameţită, dar nu-şi dădea seama dacă senzaţia îi era dată de valuri sau de sângele care îi revenea în picioare.

- Ia loc, spuse el, cuvintele răsunând mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin.

Ea şovăi, politeţea lui fiind mult mai tulburătoare decât ar fi fost lipsa ei.

- Nu muşc, adăugă el, lăsându-se pe spate.

Ea trase scaunul.

- Desigur, decât dacă vrei, adăugă el.

- Căpitane James!

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Bridgerton, eşti mai rezistentă de *atât.*

- Nu înţeleg ce vrei să spui, ripostă ea.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet ştrengăresc. Nu că ar fi încetat vreodată să surâdă asa. Odiosul arăta mereu de parcă punea ceva la cale.

- Dacă te-ai putea măsura cu mine, spuse el, cu glas uşor zeflemitor, n-ai fi deloc uimită de jocurile mele de cuvinte.

Ea se aşeză şi se întinse după unt.

- în general, nu glumesc pe teme legate de viaţa sau virtutea mea, căpitane James.

- O regulă înţeleaptă, spuse el, lăsându-se pe spate, dar eu sigur nu trebuie să mă simt constrâns de ea.

Ea luă cuţitul pentru unt şi îl privi gânditoare.

- Nu e suficient de ascuţit ca să-mi faci ceva, spuse căpitanul zâmbind.

- Nu. Poppy oftă şi îl trecu prin unt. Păcat! Ea îşi unse chifla şi mai luă o gură. Ai de gând să mă ţii numai cu pâine şi apă?

- Normal că nu, spuse el. Nu sunt atât de lipsit de eleganţă. Cina o să sosească peste... El se uită la ceasul de buzunar. Cinci minute.

Ea îl privi o clipă. Nu părea că dădea să plece pe undeva.

- Ai de gând să mănânci cu mine? îl întrebă ea.

- N-am de gând să mor de foame.

- Nu poţi să te duci să mănânci cu... cu...

Ea îşi flutură mâna oarecum în aer, fără să ştie spre ce făcea semn.

- Oamenii mei? încheie el pentru ea. Nu. Suntem o navă mai liberală decât multe altele, dar nu suntem o democraţie. Eu sunt căpitanul. Mănânc aici.

- Singur?

El zâmbi fără grabă şi cu viclenie.

- Nu si dacă am cu cine.

Ea îşi prinse buza de sus între dinţi, refuzând să cadă în capcana lui.

- îţi place chifla? o întrebă el fericit.

- Este delicioasă.

- Când ţi-e foame, orice poate să aibă gust bun, remarcă el.

- Totuşi, spuse ea sincer, e foarte gustoasă.

- îi transmit complimentele tale bucătarului.

- Aveţi un bucătar la bord? îl întrebă ea surprinsă.

El ridică din umeri.

- Se crede francez. Eu am bănuit mereu că s-a născut în Leeds.

- Nu e nimic rău cu Leeds, spuse Poppy.

- Decât dacă eşti bucătar francez.

Urma unui râset îi înfioră buzele, luând-o complet prin surprindere.

- Vezi, domnişoară Bridgerton, spuse căpitanul în timp ce ea termină a doua chiflă, nu a fost chiar aşa greu, nu-i asa?

- Să mestec? întrebă ea cu un aer nevinovat. Am excelat mereu la asta. Cel puţin de când mi-au crescut dinţii.

- Dinţi ascuţiţi, sunt sigur.

Ea zâmbi. încet.

- Ca de lup.

- Nu este cea mai îmbietoare imagine, şi sigur ştii că mă refeream la conversaţia noastră. El îşi înclină capul într-o parte, iar

surâsul lui deveni mai... devastator. Nu este chiar atât de greu să râzi cu mine.

- întrebarea mai pertinentă ar fi... De ce ţi-ai dori asta?

ow A • o

- Sa razi?

Ea încuviinţă din cap.

El se aplecă în faţă.

- Ne aşteaptă un drum lung până în Portugalia, domnişoară Bridgerton, şi, în adâncul inimii, bărbaţii sunt creaturi leneşe. Sunt obligat să te am la bord, chiar în cabina mea, cel puţin două săptămâni. O să consum mult mai puţină energie dacă nu stai să-ţi scuipi veninul în tot timpul pe care îl petrecem împreună.

Poppy reuşi să schiţeze un zâmbet pieziş care îl oglindea perfect pe al lui.

- Te asigur, căpitane James, că eu nu scuip

niciodată.

El râse cu gura până la urechi.

- *Touché,* domnişoară Bridgerton.

Poppy rămase tăcută o clipă. îşi terminase cele două chifle, dar cina încă nu sosise, şi ea nu mai avea cu ce să-şi ocupe timpul. Tăcerea devenea stânjenitoare, şi se uita lung la mâinile ei ca să nu privească stăruitor la el.

îi era *greu* să se uite la el. Nu pentru că ar fi fost atât de chipeş, deşi chiar era. Şi, chiar dacă Poppy se simţea de obicei ca un peşte în apă la majoritatea întâlnirilor din societate, ea era prima care să admită că unii oameni erau pur şi simplu *prea* frumoşi. Aproape că trebuia să întorci privirea, altfel riscai să ţi se împleticească limba în gură şi să te transformi într-o nătângă cu acte în regulă.

Dar nu era acesta motivul pentru care

căpitanul James o făcea să se simtă atât de stingherită. Era destul de frumoasă, dar era obişnuită să se afle în preajma unor oameni mai atrăgători decât ea. Londra era plină de doamne şi domni care se concentrau ore în şir asupra felului în care arătau. Poppy abia dacă reuşea să stea nemişcată pentru ca slujitoarea ei să-i facă părul.

Problema cu căpitanul James nu era frumuseţea, ci inteligenţa lui. Adică omul era prea inteligent.

Poppy vedea asta în ochii lui. Cea mai mare parte din viaţă, ea fusese fata mai deşteaptă. Şi nu era o laudă în van, ci un fapt în sine. Dar nu era atât de sigură că îl putea întrece pe bărbatul din faţa ei.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre hublouri, privind lung spre marea nemărginită. Nu prea

avusese şansa să exploreze cabina. îşi petrecuse timpul în pat legată şi uitându-se lung în tavan. Iar când îi scrisese scrisoarea lui Elizabeth, fusese prea concentrată asupra cuvintelor – şi a nevoii de a ţine pasul cu căpitanul cel isteţ – ca să cerceteze cu atenţie împrejurimile.

- Sunt foarte frumoase ferestrele, spuse ea.

Sticla era de o calitate evidentă, poate puţin afectată de vreme, dar nu era deformată sau vălurită.

- Mulţumesc!

Ea înclină din cap, chiar dacă nu se uita la el.

- Toate cabinele de căpitan sunt atât de spaţioase?

- Nu pot spune că am făcut un studiu amănunţit pe această temă, dar, judecând după cele în care am mai fost, da. Mai ales pe

navele militare.

Ea se întoarse.

- Ai fost la bordul unei nave militare?

El întoarse privirea într-o parte – nici măcar pentru o secundă, însă fu de ajuns pentru a-i da de înţeles lui Poppy că nu voise să dezvăluie un asemenea detaliu.

- Aş pune pariu că ai fost în marină, spuse ea.

- Chiar?

- Ori asta, ori ai ajuns acolo ca prizonier. Şi, oricât de ciudat ar suna asta, din moment ce *chiar* m-ai răpit, pare puţin probabil.

- Din cauza structurii mele morale?

- Pentru că eşti prea deştept ca să fii prins.

El râse la auzul replicii ei.

- O voi lua drept cel mai de seamă compliment, domnişoară Bridgerton. Mai ales

pentru că ştiu cu câtă părere de rău a fost acordat.

- Ar fi o prostie din partea mea să-ţi subestimez inteligenţa.

- într-adevăr, şi, dacă îmi permiţi să-ţi fac un compliment, ar fi la fel de prostesc din partea mea să te subestimez.

Urma unui fior cutremură pieptul lui Poppy. Bărbaţii recunoşteau rareori inteligenţa unei femei. Şi faptul că era *el*...

... N-avea nimic de-a face cu asta, îşi spuse ea ferm. Ea se apropie de biroul lui, lipit de peretele din colţul opus. Asemenea mesei, era o piesă de mobilier realizată cu măiestrie. De fapt, totul în cabină vorbea despre bogăţie şi privilegii. Cărţile înghesuite pe raft îi aparţineau unui bărbat educat, iar covorul părea adus din Orient – era ferm convinsă de

asta.

Sau poate că el mersese în Orient şi îl adusese chiar el de acolo. Oricum ar fi fost, era de calitate.

îşi închipuise întotdeauna cabinele de pe nave ca fiind micuţe şi înghesuite, dar aceasta era foarte spaţioasă. Desigur, nu se compara nici de departe cu dormitorul ei de acasă, dar reuşea totuşi să facă zece paşi între doi pereţi, şi ea avusese mereu pasul lung.

- Ai rău de mare, domnişoară Bridgerton? o întrebă căpitanul James.

Ea se întoarse brusc, surprinsă că încă nu se gândise la asta.

- Nu ştiu.

Răspunsul păru să-l amuze.

- Cum te simţi acum?

- Bine, spuse ea, pronunţând lung cuvântul

cât făcu o pauză ca să-şi dea seama de cum se simţea. Nu simţea nimic deosebit, nu îi era greaţă. Aproape normal, cred.

El încuviinţă încet din cap.

- E un semn bun. Am văzut bărbaţi care nu mai erau în stare de nimic nici măcar aici, în apele liniştite ale canalului.

- Acestea sunt ape liniştite? îl întrebă Poppy.

Poate că nu se agitau învolburate, dar podeaua era instabilă sub picioarele ei. Nu semăna deloc cu vâslitul pe un lac.

- Relativ, răspunse el. O să vezi cum sunt apele învolburate de îndată ce ajungem la Atlantic.

- Nu am...

Ea se opri. Bineînţeles că nu ajunseseră încă în Atlantic. Ea ştia geografie. Nu avusese niciodată motive să se folosească de

cunoştinţele ei.

Se strădui să imprime trăsăturilor ei o

expresie calmă.

- N-am mai fost niciodată pe mare, spuse ea înţepată. Mă aştept să aflăm cât de curând cum o să-mi fie.

El întredeschise gura ca să spună ceva, dar în acel moment se auzi o bătaie în uşă, şi orice ar fi putut spune fu înlocuit de un „Trebuie să fie cina".

Poppy se trase într-o parte în timp ce un băiat cu părul bălai, de vreo zece sau 12 ani, intră cu o tavă cu vase acoperite şi o carafa cu ceea ce părea a fi vin roşu.

- Mulţumesc, Billy! spuse căpitanul.

- Cu plăcere, mormăi Billy, punând tava încărcată pe masă.

Poppy îi zâmbi băiatului – nu avea rost să fii

nepoliticos cu toată lumea –, dar era evident că el încerca să evite să se uite în direcţia ei.

- Mulţumesc! spuse ea, poate puţin prea tare.

Billy se înroşi şi încuviinţă smucit din cap.

- Aceasta este domnişoara Poppy, zise căpitanul, punând o mână pe umărul lui Billy înainte ca băiatul să apuce să fugă. în afară de mine, o să fii singura persoană care are voie să intre în cabina asta ca să se ocupe de ea. înţelegi?

- Da, domnule, spuse Billy, continuând să nu se uite la ea. Părea de-a dreptul nefericit. Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

- Nu, asta e tot. Poţi reveni peste trei sferturi de oră ca să iei tava.

Billy încuviinţă din cap şi ieşi aproape în fugă din încăpere.

- E la vârsta aceea, spuse căpitanul arcuind ironic din sprâncene, când nimic nu este mai înfricoşător decât o femeie atrăgătoare.

- Este bine de ştiut că sperii pe cineva, mormăi Poppy ca pentru sine.

Căpitanul scoase un hohot de râs.

- Oh, nu-ţi face griji în privinţa asta. Brown şi Green sunt absolut îngroziţi.

- Şi pe tine? îl întrebă Poppy în timp ce se aşeză. Pe tine te sperii?

îşi ţinu respiraţia în timp ce aşteptă răspunsul lui. Nu ştia ce nebunie o făcuse să pună o asemenea întrebare, dar acum, că o făcuse, pielea începu să i se înfioare de nerăbdare.

El nu se grăbi să răspundă, dar Poppy nu credea că o făcea cu scopul de a-i spori neliniştea. Expresia de pe chipul lui deveni

gânditoare în timp ce el dădu laoparte capacul de pe felul principal.

- Iepure în vin, murmură el, şi nu, *nu* mă sperii.

El ridică privirea, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei într-o uluitoare vâlvătaie de azur.

Ea aşteptă ca el să dea mai multe detalii, dar nu o făcu, ci puse tocăniţa aromată în boluri.

- Ce anume te sperie? îl întrebă ea în cele din urmă.

El mestecă. înghiţi.

- Ei bine, nu prea îmi plac păianjenii.

Răspunsul lui fu atât de neaşteptat, încât ea pufni uşor.

- îi plac cuiva?

- Trebuie să existe cineva, îmi închipui, spuse el şi ridică leneş dintr-un umăr. Oamenii nu studiază astfel de lucruri la universitate?

Naturalisti si cei ca ei?

- Dar, dacă ai fi naturalist, n-ai prefera să studiezi ceva drăgălaş şi pufos?

El aruncă un ochi spre bolul lui.

- Cum ar fi un iepure?

Ea se strădui să nu zâmbească.

- Am înţeles aluzia.

- O să fiu sincer cu tine, spuse el, dezvăluind un mic vas plin cu cartofi cu pătrunjel. Cred că am cam vorbit amândoi în dodii.

De data aceasta, ea nu se putu abţine. Zâmbi. Şi îşi dădu ochii peste cap.

- Vezi, spuse el, nu sunt atât de înspăimântător.

- Nici eu, i-o întoarse ea.

El oftă.

- Ce vrea să însemne asta? îl întrebă ea, imediat bănuitoare.

- Ce anume?

Ea miji ochii.

- Ai oftat.

- Nu am voie?

- *Căpitane James.*

- Foarte bine, spuse el, oftând din nou, şi, pentru prima dată, chipul lui păru aproape obosit. Nu bravam adineauri. Nu mă sperii. Dar o să-ţi spun ce anume mă sperie.

El făcu o pauză, iar ea se întrebă dacă o făcea pentru efectul dramatic sau pur şi simplu pentru că îşi măsura cuvintele.

- Sunt îngrozit, spuse el cu o lentoare intenţionată în glas, de tot ceea ce reprezinţi tu.

Pentru o clipă, Poppy nu reuşi decât să-l privească lung.

- Ce vrea să însemne asta? îl întrebă ea, şi

nu crezu că o spusese pe un ton defensiv.

Nu credea că *era* defensivă. Dar era curioasă. După o astfel de afirmaţie, cum să nu fii?

El se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe masă, în timp ce îşi lipi vârfurile degetelor.

- Tu, domnişoară Bridgerton, eşti o lady din lumea bună. Bănuiesc că ştii deja că am ceva experienţă cu această specie.

Ea încuviinţă din cap. Era limpede că căpitanul James se născuse gentleman. Era evident în fiecare lucru pe care îl făcea, în tot ce spunea. O vedea în felul în care se mişca şi vorbea şi se întrebă dacă ar fi putut un om să renunţe la obiceiurile cu care fusese crescut.

Se întrebă dacă el fusese nevoit să o facă.

- Pe scurt, domnişoară Bridgerton, continuă el, făpturile ca tine n-au ce căuta pe o navă.

Poppy îi aruncă o privire cu subînţeles.

- Credeam că am convenit deja asupra acestui aspect.

- într-adevăr. Dar, spre disperarea noastră comună, forţe exterioare nouă m-au împiedicat să te duc înapoi la ţărm.

- Ce forţe? El îi trimise un zâmbet galeş.

- Nu e un subiect cu care să-ţi baţi tu căpşorul frumos.

De data aceasta, era *ferm* convinsă că el încerca să o calce pe nervi. Dar afirmaţia lui condescendentă nu o enervă la fel de mult pe cât o făcuse gândul că el ştia foarte bine că avea să o enerveze.

Nu-i plăcea să fie atât de uşor de citit.

Şi, mai ales, nu-i plăcea ca el să fie cel care o citea cu atâta uşurinţă.

Astfel că zâmbi binevoitor şi îi mulţumi când îi puse cartofi în farfurie. Iar când îl surprinse privind-o cu o expresie curioasă pe chip, de parcă nu ar fi fost prea sigur de cum să interpreteze lipsa ei de reacţie, Poppy îşi permise să se bucure de micul ei moment de satisfacţie. Doar o clipă... tocmai pentru că, sincer, nu credea că era în stare să nu se dea de gol dacă îşi permitea să se bucure sincer de victoria ei.

Nu voia să îşi imagineze ce însemna faptul că *asta* trecea drept victorie acum.

- Vin? o întrebă căpitanul.

- Te rog!

El îi umplu paharul, iar totul fu extrem de civilizat. Mâncară în linişte, iar Poppy se bucură să rămână cufundată în propriile gânduri până când căpitanul îşi înghiţi ultima

îmbucătură şi zise:

- Este un pat confortabil. Fireşte, când nu eşti legat.

Ea înălţă deodată capul.

- Poftim?

- Patul meu, spuse el, cu un gest discret în direcţia lui. Este foarte comod. Are o protecţie... o tragi în sus, şi se fixează cu un clic. Te împiedică să cazi din pat pe vreme rea.

Alarmată, Poppy simţi cum face ochii mari când se întoarse spre patul lui. Era mai mare decât te-ai fi putut aştepta pentru un vas cu pânze, dar sigur nu atât de mare încât să încapă două persoane. Nu era cu putinţă ca el să-şi închipuie că ar fi... Nu, nu s-ar fi gândit niciodată la una ca asta. Dar el nu avea să doarmă acolo. îi spusese că îi lăsa ei camera lui.

- Linişteşte-te! spuse el. Patul este al tău.

- Mulţumesc! exclamă ea.

- Eu o să dorm pe podea.

Ei i se tăie răsuflarea.

- Aici?

- Unde altundeva m-ai trimite să mă odihnesc?

Trebui să se străduiască de câteva ori înainte de a reuşi să spună:

- Altundeva?

El ridică din umeri.

- Nu mai e loc pe nicăieri.

Capul ei se clătină dintr-o parte în alta, cu mişcări scurte şi rapide, de parcă astfel ar fi reuşit să-i şteargă cuvintele cu buretele.

- Nu se poate.

- Mai este puntea, spuse el, dar mi s-a zis că am un somn agitat. M-aş putea răsturna peste

bord.

- Te rog, îl imploră ea, fii serios!

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Poppy îşi aminti că el era mai mult decât vreun crai senin şi lipsit de griji. în privirea lui nu era nimic amuzant şi nici urmă de amuzament.

- Vorbesc serios, spuse el.

- Reputaţia mea...

- Nu o să se schimbe nicicum. Dacă se descoperă că ai plecat, reputaţia ta o să fie una cu pământul, indiferent de locul unde voi dormi eu. Dacă nu se descoperă că ai plecat, nimeni nu va sti nimic.

- Oamenii tăi o să ştie.

- Oamenii mei *mă* cunosc, spuse el cu o voce care nu accepta vreo împotrivire. Dacă le spun că eşti o lady onorabilă şi că dorm la uşă ca să te protejez, o să mă creadă pe cuvânt.

Poppy îşi duse mâna la gură, un gest nervos pe care îl făcea doar când era îngrozită. Sau aşa îi plăcea să se mintă. Probabil îl făcea tot timpul.

- Văd că nu mă crezi, spuse căpitanul.

- O să fiu sinceră, zise ea. Nu ştiu ce să cred.

El o privi lung o clipă.

- Mi se pare corect, spuse el, iar Poppy simţi cumva replica lui ca pe un compliment. El se ridică şi se îndreptă spre uşă. îl chem pe Billy să ia farfuriile. Mi-e teamă că sărmanul băiat şi-a ieşit din minţi. L-am asigurat că nici nu o să ştie că eşti aici, iar acum, i se cere să-ţi ducă toate mesele.

- A trebuit să fie asigurat că nu o să mă vadă? Sunt chiar aşa o sperietoare?

Căpitanul James zâmbi, dar fără umor.

- Orice femeie este o sperietoare pe această

navă. E mare ghinion.

- *Tu* crezi asta?

Sigur că nu credea. Nu avea cum.

- Cred că a fost un mare ghinion că ai dat peste peştera mea.

- Dar...

- Nu, o întrerupse el cu o autoritate tăioasă. Eu nu cred că femeile aduc ghinion, pe navă sau oriunde altundeva. Dar oamenii mei cred asta, şi trebuie să am în vedere detaliul acesta. Acum, am treabă. O să lipsesc cel puţin trei ore. Ar trebui să ai destul timp ca să te pregăteşti de culcare.

Poppy rămase mută de uimire când îl privi cum se întinde spre mânerul uşii; căpitanul aproape ieşi din cabină înainte ca ea să ţipe:

- Stai!

Capitolul 5

Andrew răsuflă prelung înainte de a se întoarce. Domnişoara Bridgerton stătea lângă pat, cu o expresie agitată pe chip.

Nu, nu agitată. Stânjenită era probabil o descriere mai exactă. Era limpede că îşi dorea să spună ceva.

Dar nu spunea, ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv de îngrijorare.

- Da? o îndemnă el în cele din urmă.

Ea clătină din cap.

- Nimic.

Andrew avea destulă experienţă cu femeile încât să ştie că *nu* era adevărat.

- Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

Prea bine. Dacă insista. El îi acceptă eschivarea cu o încuviinţare din bărbie şi se întoarse spre uşă.

- Doar că...

La naiba! Fusese cât pe ce. El se întoarse din nou, întruchiparea răbdării.

- Nu am cu ce să mă îmbrac, spuse ea în şoaptă.

El se luptă cu impulsul de a închide ochii, chiar şi pentru o amărâtă de secundă. Nu o crezuse atât de frivolă. Sigur nu credea că avea nevoie de rochii elegante pentru călătoria spre Portugalia.

Apoi ea adăugă:

- Haine în care să dorm şi, ei bine, şi pentru următoarele zile.

- Ce are ce porţi acum? întrebă el, fluturând o mână spre rochia albastră.

Corsajul era făcut dintr-un fel de dantelă cu modele mari, iar fusta era, din fericire, simplă, fără crinolină sau turnură, care i-ar fi îngreunat şi mai mult viaţa la bord.

I se părea că rochia îi venea foarte bine. De fapt, fusese încântat de perspectiva de a i-o scoate – înainte să afle cine era.

- Nu are nimic, răspunse ea, dar nu pot să port rochia două săptămâni la rând.

- în general, oamenii mei poartă aceleaşi haine până la final.

El nu, dar oamenii lui da.

- în orice caz, spuse ea, părând a se strădui din răsputeri să nu intre în pământ de ruşine,

nu cred că rochia mea o să fie practică pe punte.

în sfârşit. O problemă cu o soluţie simplă ca bună ziua.

- Nu o să ieşi pe punte, îi spuse el.

- *Niciodată?*

- Nu este sigur, spuse el direct.

- O să mă sufoc aici.

Ea îşi flutură braţul în aer, fără să pară că arăta spre cabină, ci că era uşor deranjată de idee.

- Nu fi prostuţă! spuse el, tresărind în sinea lui la auzul tonului său dispreţuitor.

Ea nu avea să se sufoce, dar avea să se simtă îngrozitor, îşi dădea seama că Poppy Bridgerton nu era o fire care să se descurce prea bine cu plictiseala.

Dar nici nu putea să o lase să se plimbe de

colo-colo pe vas. Ea era o distragere a atenţiei de care oamenii lui se puteau lipsi şi, pe deasupra, nu ştia nimic despre ce însemna siguranţa pe mare. Ca să nu mai vorbim despre cât de superstiţioşi erau marinarii în privinţa femeilor, considerând că aduceau ghinion pe o navă. Probabil jumătate dintre oamenii lui s-ar fi apucat să-şi facă cruci de fiecare dată când o vedeau.

Din colţul opus al cabinei, domnişoara Bridgerton era încă vizibil tulburată. Si se bâlbâia.

- Dar... dar...

El se întoarse iar spre uşă.

- îmi pare rău, domnişoară Bridgerton, dar nu avem ce- i face. Este pentru propria ta siguranţă.

- Dar vreme de două săptămâni? Să nu vezi

soarele două săptămâni?

El arcui o sprânceană.

- Tocmai mă felicitai pentru ferestrele frumoase.

- Nu este acelaşi lucru, şi ştii asta prea bine.

Ştia şi empatiza. Chiar empatiza. Nu-şi putea închipui cum era să fii forţat să rămâi în cabina unui vas timp de două săptămâni, fie şi pe un vas atât de bine dotat ca al lui.

- Căpitane James, spuse ea, după ce păru a trage aer în piept ca să-şi adune curajul, te rog ca pe un gentleman.

- Aici, te înşeli.

- Nu te preface, căpitane! Poate vrei să ascunzi asta sau poate vrei să te ascunzi *de* asta, dar te-ai născut gentleman. Aproape ai mărturisit-o chiar tu.

El îşi încrucisă braţele.

- Pe vasul ăsta, nu sunt gentleman.

Poppy şi le încrucişă pe ale ei.

- Nu te cred.

Şi apoi, ceva se frânse înăuntrul lui. Se frânse pur şi simplu. Din clipa în care o văzuse pentru prima dată pe patul lui, legată de mâini şi de picioare şi cu căluş la gură, se gândise neîncetat fie la *ea,* fie la nenumăratele probleme pe care le putea face – şi avea să le facă – prezenţa ei într-o misiune atât de delicată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, aproape răbufni el, chiar n-ai pic de minte?

Ea dădu să deschidă gura, dar el nu o lăsă să răspundă.

- Ai idee în ce situaţie primejdioasă te afli? Nu? Ei bine, permite-mi să-ţi explic! Ai fost răpită. Ai ajuns pe o navă unde eşti singura

femeie, iar jumătate dintre oamenii de la bord... El îşi flutură braţul aproape violent spre uşă. Jumătate cred că însăşi prezenţa ta înseamnă că un taifun stă să se dezlănţuie, dintr-o clipă în alta.

- Un taifun? repetă ea.

- Nu *sunt* taifunuri în regiunea asta, spuse el. Ceea ce ar trebui să-ti dea de înţeles cam cât de mult *nu-si* doresc să te aibă la bord. Astfel că, după umila mea părere, nu că ar fi şanse să ţii cont de ea, ar trebui să începi să vorbeşti cu ceva mai multă circumspecţie.

- N-am cerut eu să mă aflu aici! strigă ea.

- Sunt mai mult decât conştient de asta, îi răspunse el. Ca fapt divers... *din nou...* nu sunt deloc încântat să te găzduiesc.

Buzele ei se strânseră într-o linie încordată, şi, pentru un moment terifiant, el crezu că ea

avea să izbucnească în plâns.

- Te rog, spuse ea. Te rog să nu mă obligi să rămân în cabina asta toată călătoria. Te implor!

El oftă. La naiba cu ea! Era mult mai uşor să-i ignore dorinţele când ţipau unul la altul.

- Domnişoară Bridgerton, spuse el, încercând să-şi păstreze calmul din voce, este de datoria mea ca gentleman să mă asigur că eşti în siguranţă. Chiar dacă nu-ţi place prea tare.

El aproape se aşteptă ca ea să-i spună „Deci *eşti* gentleman”. Dar ea îl surprinse, căci se abţinu de la orice comentarii şi, după un moment apăsător de tăcere, spuse:

- Atunci o să ne vedem mai târziu astă-seară.

El încuviinţă scurt din cap.

- Spuneai că o să lipseşti trei ore, nu?

Vocea ei răsună într-o notă formală, aproape ca de afaceri, şi îl făcu să se simtă foarte incomod tocmai pentru că nu părea să fie stilul *ei.*

Ceea ce era mai mult decât ridicol. Nu o cunoştea pe Poppy Bridgerton. Nici măcar nu ştiuse despre existenţa ei până în această după-amiază. Rămăsese pierdută în pleiada nedesluşită si nesfârşită de veri si verisoare ± 5 5
5 5 5
Bridgerton, cu toţii anonimi şi, pentru el, neînsemnaţi.

Astfel că nu ar fi trebuit să ştie când nu părea să vorbească în stilul ei.

Şi nu ar fi trebuit să-i pese.

- O să fiu gata, spuse ea, cu o urmă de mândrie trufaşă care tot nu suna cum trebuia.

Dar nici complet ciudat.

- Noapte bună, domnişoară Bridgerton!

spuse el.

Făcu o scurtă plecăciune de rămas-bun şi ieşi din cabină. Fir-ar să fie! Avea nevoie de o băutură. Sau poate de un somn bun.

Aruncă o privire spre uşă, acum închisă şi încuiată în urma lui. Avea să doarmă pe podea în noaptea asta. Era prea puţin probabil să se bucure de un somn bun.

Atunci trebuia să-şi înece amarul într-un pahar. Imediat.

Domnişoara Bridgerton era încă îmbrăcată din cap până în picioare când Andrew se întoarse, trei ore şi jumătate mai târziu, dar îşi scosese acele din păr, care i se revărsa acum peste umăr într-o coadă împletită. Stătea în capul oaselor pe patul lui, cu păturile trase peste poală. O pernă era îndesată între spatele ei şi peretele cabinei.

Perna lui.

Andrew observă că perdelele erau încă deschise, aşa că traversă cabina şi le trase. Cabina lui se afla la babord, şi nu credea că Poppy avea să fie prea încântată de razele fierbinţi ale soarelui la răsărit. Nu trecuseră cu mult de solstitiu. Soarele răsărea înfiorător de devreme în această perioadă a anului.

- Eşti gata de culcare? o întrebă el.

Cea mai banală dintre întrebări, şi totuşi i se păru incredibil că reuşi să o rostească pe un ton atât de firesc.

Domnişoara Bridgerton ridică privirea din cartea pe care o citea.

- După cum poţi vedea.

- Nu o să te simţi prea incomod în rochie? o întrebă el.

Ea se întoarse încet ca să se uite la el.

- N-am de ales.

Andrew avea ceva experienţă când venea vorba despre a da jos asemenea rochii de pe femei. Ştia că trebuia să aibă un fel de cămăşuţă pe dedesubt în care să îi fie mult mai comod să doarmă.

Dar care în general dezvăluia mult prea multe pentru ca vreunul din ei să se simtă în largul lui.

Nu că ar fi avut *vreo* intenţie să se culce cu ea. Ferească sfântul să ajungă măcar să o sărute pe fată. La drept vorbind, era foarte atrăgătoare. Ochii ei aveau o nuanţă superbă de verde, undeva între verdele frunzelor şi cel al muşchiului, şi avea părul familiei Bridgerton, bogat şi strălucitor, de un castaniu îmbietor. înfăţişarea ei nu avea să fie niciodată atât de blajină încât să se încadreze în

standardele convenţionale de frumuseţe, dar lui nu îi plăcuseră niciodată femeile lipsite de expresie. La naiba, nu îi plăcuseră nici măcar bărbaţii lipsiţi de expresie, şi, Domnul îi era martor, întâlnise destui pe vremea când îşi făcea veacul prin cercurile selecte ale lumii bune. Andrew nu înţelesese niciodată de ce era atât de la modă să pari plictisit.

Dezinteresat însemna neinteresant.

Pentru el. Un nou dicton extraordinar. îl putea folosi cu familia lui când avea să se ducă acasă data viitoare. Probabil aveau să îşi dea cu toţii ochii peste cap, şi foarte bine. La urma urmei, aşa era în familie.

Doamne, îi era atât de dor de ei. Avea acum unsprezece nepoate şi nepoţi şi nici măcar nu îi cunoscuse pe ultimii doi născuţi. Dintre cei cinci fraţi Rokesby, doar el şi fratele lui mai

mic, Nicholas, rămăseseră neînsuraţi. Ceilalţi trei erau fericiţi şi se înmulţeau ca iepurii.

Desigur, nu unul cu celălalt. Cu partenerii lor. El tresări, deşi era singurul care ştia ce gânduri întortocheate îi treceau prin minte. Era atât de obosit! Fusese o zi de pomină, şi lucrurile nu urmau decât să se înrăutăţească. Habar nu avea cum urma să poată dormi în noaptea asta, între locul lui de pe podea şi simpla *ei* prezenţă în încăpere...

Era imposibil să o ignori. Poate ar fi fost mai bine să fie speriată şi sfioasă. Ar fi curs şuvoaie de lacrimi, dar măcar, dacă nu o vedea, nu avea să îi mai dea târcoale în gând.

El se apropie de un set de sertare încorporate. înăuntru se afla cămaşa lui de noapte, alături de pulberea de dinţi şi de periuţă. Billy lăsa de obicei un mic lighean cu

apă pe masă, dar era clar că băiatul fusese prea îngrozit de domnişoara Bridgerton ca să revină în cameră. înşfacă periuţa de dinţi şi o privi, oftând, în lipsa apei atât de necesare.

- Nici eu nu m-am spălat pe dinţi.

El zâmbi. Deci *ea* îl urmărea. Se străduise cam mult să pară absorbită de cartea ei, dar el fusese aproape sigur că avea să renunţe la truc în clipa în care se întorcea cu spatele.

- O să ne miroasă amândurora gura mâine-dimineaţă, spuse el.

- O perspectivă încântătoare.

El îi aruncă o privire peste umăr.

- N-am de gând să mă sărut cu nimeni. Tu?

Era prea deşteaptă ca să pice într-o capcană atât de evidentă, aşa că îşi băgă periuţa de dinţi în gură şi se spălă fără pudră. Era mai bine decât nimic.

- Nu cred să fie una în plus la bord, spuse ea. O periuţă de dinţi, vreau să zic.

- Mă tem că nu, dar eşti binevenită să foloseşti un deget şi puţin din pudra mea.

Ea oftă, dar încuviinţă din cap, iar el se trezi ciudat de mulţumit că ea nu era deloc vreo mofturoasă.

- O să ai apă mâine-dimineaţă, îi spuse el. De obicei, mi se aduce noaptea, dar cred că l-ai speriat pe Billy.

- A venit să ia farfuriile.

- Da, aşa este.

Nu îi spuse că fusese nevoit să-l apuce pe băiat de guler şi să-l împingă în direcţia corectă. Dar mai bine Billy decât oricine altcineva de pe vas. Brown sau Green ar fi fost acceptabili... Andrew îi cunoştea pe amândoi de suficient timp încât să ştie că nu i-ar fi pus

siguranţa în pericol... dar se îndoia că vreunul din ei si-ar fi dorit să aibă ceva de-a face cu ea.

Andrew se întinse spre sertar ca să-şi scoată cămaşa de noapte, apoi se opri. La naiba, şi el avea să fie nevoit să doarmă îmbrăcat. Nu se putea dezbrăca decât după ce stingea lămpile, şi părea oarecum nedemn să-şi pună cămaşa de noapte în timp ce ea rămânea complet îmbrăcată.

- Gata de somn? o întrebă el.

- Speram să mai citesc puţin. Sper că nu te superi că am împrumutat vreo câteva dintre cărţile tale.

- Deloc. Ai înnebuni fără ceva care să-ţi ocupe timpul.

- Câtă mărinimie din partea ta!

El îşi dădu ochii peste cap, dar nu se obosi să mai răspundă.

- Nu o să mă deranjeze lumina de la lampă. Doar asigură-te că nu adormi cu ea aprinsă.

- Fireşte.

El simţi nevoia de a-si reitera ideea.

- Nu există dezastru mai mare decât focul la bordul unui vas.

- înţeleg, spuse ea.

Aproape se aşteptase ca ea să-i răspundă cu un „Am spus că o să sting lampa” rostit pe un ton acid. Faptul că nu o făcu...

îl făcu să se simtă ciudat de mulţumit.

- îţi mulţumesc pentru judecata sănătoasă!

spuse el.

Observă că ea nu ridicase protecţia de la pat şi se duse să se ocupe el.

- Căpitane James! exclamă ea şi se lipi disperată de peretele din spate.

- Nu-ţi face griji pentru virtutea ta, spuse el

cu voce obosită. Voiam doar să fac *asta.*

El apucă protecţia şi o ridică. Era o bucată solidă de lemn, al cărei scop era să-l ţină *în* pat pe cel care se odihnea acolo pe timp de vreme rea.

- îmi pare rău! spuse ea. A fost... instinctul, presupun. Sunt un pic agitată.

El simţi cum îi apar cute pe frunte. Nu era vreo scuză spusă în virtutea inerţiei. Tonul îi fusese prea încordat, prea... cumva. Se întoarse să se uite la ea. Nu se mişcase din colţ şi părea atât de micuţă... nu ca mărime, ci ca expresie, dacă asta avea vreun sens.

Nu că azi ar fi avut ceva sens.

Cu voce liniştită, ea spuse:

- Sunt conştientă că nu m-ai ataca.

Gândul că s-ar fi simţit datoare să-şi ceară scuze sau, chiar mai rău, să-l *liniştească* în

vreun fel... îl scârbi.

- N-aş face niciodată rău unei femei, spuse el.

- Eu... Buzele ei se întredeschiseră, şi rămase cu privirea pierdută în gol. Te cred.

Ceva înăuntrul lui începu să clocotească.

- Nu ti-as face niciodată rău.

- Mi-ai făcut deja, şopti ea.

Privirile li se întâlniră.

- Mă tem că reputaţia mea nu o să fie atât de norocoasă, spuse ea.

El se blestemă în gând pentru că nu avea decât platitudini în repertoriu în această seară, dar totuşi spuse:

- Toate la timpul lor.

- Şi totuşi, nu-mi pot lua gândul de la asta.

Inima lui se strânse în piept. Doamne, se simţea de parcă cineva i-ar fi smuls inima. Se

întoarse cu spatele – era un gest de laşitate, o ştia prea bine, dar nu avea cuvintele cu care să răspundă la afirmaţia ei tăcută şi bănuia că nu avea să le găsească niciodată pe cele potrivite. Vocea lui se auzi aspru când spuse:

- Mai bine mă duc să-mi fac patul.

Scoase câteva pături în plus din dulap şi le aşeză pe covor. îi spusese că avea să doarmă la uşă, dar nu părea să fie nevoie, date fiind zăvorul solid şi autoritatea incontestabilă pe care el o avea asupra oamenilor lui. Covorul nu era prea moale, dar era mai bun decât scândurile de pe podea. El stinse o lampă, apoi o alta, până ce nu mai rămase aprinsă decât lampa de lângă pat, care lumina cartea deschisă din poala domnişoarei Bridgerton.

- Ar trebui să iei perna, spuse ea. Eu nu am nevoie de ea.

- Nu. El oftă. îşi închipuia că asta era pedeapsa lui. Nu- şi dorise să o răpească, dar nu putea să scape de crudul adevăr: această situaţie nefericită era mult mai rea pentru ea decât pentru el. Nu se mai chinui să se uite la ea în timp ce scutură din cap. Păstrează...

Perna îl lovi din plin în piept.

El zâmbi pieziş. Era încăpăţânată chiar şi în generozitatea ei.

- Mulţumesc! spuse el şi se întinse pe spate, în cea mai comodă poziţie cu putinţă pe o suprafaţă atât de tare.

O auzi foindu-se, apoi camera se cufundă în întuneric.

- Credeam că o să mai citeşti, spuse el.

- M-am răzgândit.

Tocmai bine. Avea să îi fie mai uşor să uite de prezenţa ei pe întuneric.

Doar că nu îi era. Ea adormi prima, iar el rămase singur în noapte, ascultându-i fiecare mişcare în timp ce dormea, auzindu-i vocea în fiecare respiraţie liniştită. Şi i se năzări atunci că nu petrecuse niciodată noaptea cu o femeie, nu o noapte întreagă. Nu ascultase niciodată somnul unei femei, nici nu-şi închipuise vreodată ce intimitate ciudată putea să aibă o asemenea apropiere.

Era ciudat de captivant… să stea aşa şi să aştepte ca fiecare sunet blând să se înalţe prin aer. Nu reuşea să închidă ochii, ceea ce nu avea sens. Chiar dacă ar fi fost lumină în cabină, el nu ar fi avut cum să o vadă, fiind ascunsă în spatele protecţiei de pat. Nu simţea că trebuia să stea de veghe, dar îi fu imposibil să adoarmă.

Ce îi spusese adineauri? Era un pic agitată.

El o înţelegea perfect.

Capitolul 6

Când Poppy deschise ochii în dimineaţa următoare, căpitanul James plecase deja. îşi muşcă uşor buza de jos în timp ce măsură cu privirea culcuşul lui din colţul opus al cabinei. Probabil nu dormise prea bine. Ea îi dăduse perna, dar, altfel, numai covorul îl împiedicase să doarmă direct pe podea.

Nu. Nu avea de gând să se simtă vinovată pentru disconfortul lui. Viata lui nu se schimbase cu nimic. *Ea* era cea care, foarte probabil, era căutată de o armată de oameni,

îngroziţi de ideea că aveau să îi găsească trupul neînsufleţit pe malul mării. Şi familia ei... Doamne, nici nu-şi putea închipui prin ce treceau membrii familiei ei dacă Elizabeth se hotărâse să le spună despre dispariţia lui Poppy.

Părinţii ei pierduseră deja un copil, şi lucrul acesta aproape îi distrusese. Dacă aveau să creadă că Poppy păţise ceva...

- Te rog, Elizabeth! şopti ea.

Prietena ei ar fi înnebunită de griji, dar, dacă tăcea, măcar era singura.

- E un monstru, spuse Poppy cu voce tare, chiar dacă ştia că nu era adevărat.

îl ura pe căpitanul James din mai multe motive şi nu îl credea când îi spusese că nu avusese de ales decât să o ia cu el în Portugalia – pentru că, sincer, cum să fie cu

putinţă una ca asta? Dar căpitanul se purta cu ea cu mult mai multă atenţie decât ar fi făcut-o probabil majoritatea bărbaţilor cu profesia lui, şi ea ştia – pentru că era imposibil să nu ştie – că el era un gentleman şi un om de cuvânt.

Nu-şi putea închipui ce Dumnezeu căuta pe o corabie de piraţi.

Observă că pe masă fusese pus un mic vas cu apă, şi inima i se strânse uşor în piept la gândul că Billy intrase în cabină când ea dormea.

Se linişti întrucâtva pentru că probabil băiatul se simţise chiar mai stingher.

Decise să nu se simtă vinovată nici pentru asta.

Trebui să coboare protecţia de la pat de câteva ori şi, odată ajunsă pe podea, o mai ridică şi o mai coborî de alte câteva până

înţelese cum funcţiona. Era un mecanism foarte ingenios şi şi-ar fi dorit să vadă cum funcţiona pe dinăuntru… balamalele, arcurile şi altele asemenea. în copilărie, unul dintre fraţii ei obişnuia să cadă foarte des din pat. Un astfel de instrument ar fi fost extraordinar.

Lăsă protecţia în jos, apoi se duse la vasul de pe masă ca să-şi dea cu nişte apă pe faţă. Putea la fel de bine să întâmpine ziua cea nouă aşa cum trebuia. în cabină era întuneric, doar un firicel subţire de lumină întrezărindu-se de-a lungul marginii perdelei. O privire spre ceas îi spuse că era deja 8.30, aşa că trebuia să fie atentă la echilibrul ei – căpitanul avusese dreptate. Marea *era* mai agitată acum, că ajunseseră în apele Atlanticului – şi se apropie cu paşi legănaţi spre ferestre, ca să tragă deoparte ţesătura grea.

-Oh!

Sunetul îi scăpă printre buze aproape din reflex. Nu ştia ce se aşteptase să vadă – ei bine, sincer vorbind, se aşteptase exact la ceea ce vedea: oceanul desfaşurându-se pe kilometri şi kilometri, până ajungea să sărute linia albastră a orizontului. Dar, chiar şi aşa, nu fusese pregătită pentru acea frumuseţe pură, pentru nemărginirea şi imensitatea imaginii care îi întâmpină privirea.

Sau pentru cât de mică o făcea să se simtă.

Dar era minunat. Nu, era mai mult decât atât. Era extraordinar, şi aproape că se bucură de împrejurările care o aduseseră aici şi îi permiseseră să savureze o asemenea privelişte.

îşi lipi fruntea de sticla rece. Rămase nemişcată vreo zece minute, urmărind dansul

valurilor, felul în care îşi formau coamele înspumate ca bezelele. Din când în când, câte o pasăre săgeta orizontul, şi ea se întreba cât erau de departe de ţărm şi cât de departe putea să zboare o pasăre înainte de a trebui să coboare pe pământ. Şi sigur unele păsări puteau să zboare mai departe decât altele... Ce le permitea să facă asta? Greutatea? Anvergura aripilor?

Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia şi atât de multe lucruri la care nu se gândise vreodată, iar acum era blocată în această cabină, în loc să fie sus pe punte, de unde ar fi putut să aibă o perspectivă mai amplă asupra lumii.

- N-au cum să fie *atât* de superstiţioşi, mormăi ea, îndepărtându-se de hublou.

Sincer, era ridicol ca marinarii să se agaţe

de asemenea aiureli în epoca asta. Ochii îi aterizară pe pulberea de dinţi pe care i-o lăsase căpitanul. Ea nu o folosise încă. Nu le-ar fi stricat deloc marinarilor ca ea să le ignore toate superstiţiile, să se ducă pe punte şi să le sufle tuturor în nas.

îşi frecă limba de cerul gurii. Doamne, respiraţia ei de dimineaţă era îngrozitoare.

Se spălă pe dinţi, plăcându-i aroma de mentă pe care o avea pulberea căpitanului, apoi se aşeză pe un scaun lângă hublou, cu cartea pe care începuse să o citească în seara anterioară. Era un tratat de navigaţie, şi, la drept vorbind, nu înţelegea nici jumătate din ce citea, dar era limpede că nu fusese scris pentru începători.

Reuşise să mai citească vreo câteva pagini, când se auzi o bătaie în usă.

- Billy, îşi spuse ea, pentru că el trebuia să fie.

Ea se ridică în timp ce băiatul intră.

Era mai roşu la faţă ca oricând, purtând tava cu micul- dejun.

- Bună dimineaţa, spuse ea, hotărâtă să-l facă să se dea pe brazdă. Oh, ai venit cu ceaiul?

- Da, domnişoară, se bâlbâi el.

- Ce minunat! Nu m-am gândit... ei bine, la propriu, chiar *nu* m-am gândit.

Billy se întoarse spre ea cu o expresie confuză pe chip. Ei bine, nu tocmai. Tot părea că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, nu în compania ei, dar acum dădea impresia că se mai împăcase cu gândul că nu avea de ales.

- Nu mă gândisem dacă o să fie ceai la bord,

îi explică ea. Dar, *dacă* m-aş fi gândit la asta, nu cred că m-aş fi crezut atât de norocoasă încât chiar să fie.

Billy păru să nu ştie cum să răspundă la afirmaţia ei întortocheată, apoi puse tava jos şi se apucă să-i facă loc pe masă.

- Căpitanul insistă să avem ceai. Zice că ne ajută să rămânem civilizaţi. Ceaiul si coniacul.

- Ce noroc pe noi!

Billy scoase un zgomot care ar fi putut să fie un chicot dacă şi-ar fi permis să se relaxeze.

- Nu împarte coniacul. Dar lasă ceaiul la liber.

Poppy clipi la numărul mare de cuvinte care tocmai zburaseră de pe buzele băiatului.

- Ei bine, tot un noroc rămâne, spuse ea. îmi place foarte mult ceaiul.

Billy încuviinţă din cap.

- Eşti o adevărată lady.

Poppy zâmbi melancolic. Chiar era un băiat drăguţ.

- Câţi ani ai, Billy?

El ridică privirea surprins.

- 13, domnişoară.

- Oh! As fi zis că eşti mai mic.

Şi ar fi putut la fel de bine să-şi dea un bobârnac în clipa aceea. Băieţilor de vârsta lui nu le plăcea niciodată să fie confundaţi cu nişte copilaşi.

Dar Billy doar ridică din umeri.

- Ştiu. Toată lumea crede că n-am nici măcar 12 ani. Tătuca spune că el a început să crească abia pe la 16 ani.

- Ei bine, atunci, sunt sigură că o să începi să te înalţi cât de curând, spuse Poppy încurajator. Probabil nu o să te mai revăd după

călătoria asta, dar, dacă ne-am mai întâlni, mă aştept să te văd înalt cât domnul căpitan.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei.

- Nu eşti aşa rea, domnişoară.

- Mulţumesc!

încântarea pe care i-o trezi complimentul lui era uşor ridicolă.

- N-am mai întâlnit niciodată o lady adevărată. El se mută de pe un picior pe altul. Nu credeam că o să fii aşa drăguţă cu mine.

- încerc să fiu drăguţă cu toată lumea. Ea se încruntă. Cu excepţia căpitanului, poate.

Billy rămase mut de uimire, părând că nu ştie dacă trebuia să râdă sau să geamă.

- Nu-ţi face griji, îl asigură ea. Glumesc.

Ei bine, puţin.

- Căpitanul este cel mai bun om, spuse Billy cu înflăcărare. Pe cuvântul meu. Nu o să

întâlneşti om mai bun. Am zis eu că nu-şi împarte coniacul, dar, în rest, este pâinea lui Dumnezeu. Iar mie oricum nu-mi place coniacul.

- Sunt sigură că ai dreptate, spuse Poppy afişând ceea ce numea zâmbetul ei de salon. Era zâmbetul pe care îl folosea când nu voia să fie nesinceră... dar nici nu era sinceră până la capăt. Sunt doar puţin supărată că mă aflu aici.

- Nu eşti singura. Billy îşi acoperi brusc gura cu o mână, îmi pare rău, domnişoară!

Dar Poppy râdea deja.

- Nu, nu-ţi cere scuze! A fost foarte amuzant. Şi, din câte am auzit, adevărat.

Billy făcu o grimasă în semn de încuviinţare.

- Nu e normal să ai o lady la bord, domnişoară Poppy. Am auzit poveşti

înfricoşătoare despre nenorociri.

- Nenorociri provocate de prezenţa unei femei?

Billy încuviinţă din cap, poate un pic prea vehement.

- Dar eu nu le cred. Nu le *mai* cred. Căpitanul mi-a spus că nu e adevărat. Si el nu minte.

- Niciodată?

- Niciodată.

- Ei bine, spuse Poppy cu vioiciune, mulţumesc că mi-ai adus micul-dejun! Mi-e cam foame.

- Da, domnişoară. Dacă vrei, lasă tava afară la uşă. Ca să nu te deranj ez când vin să o iau.

Poppy nu putea să-i spună că discuţiile lor aveau să fie, probabil, cel mai interesant lucru al zilei, aşa că îi spuse în schimb:

- Nu o să mă deranjezi. Şi, pe deasupra, nu cred că am voie să deschid usa.

3

Billy se încruntă.

- Nici măcar să o deschizi?

Poppy ridică din umeri şi îşi întinse mâinile pe lângă corp parcă pentru a spune: „Cine ştie?”

- Nu am discutat cu căpitanul detaliile şederii mele aici.

- Pare un pic ciudat, spuse Billy, scărpinându-se în cap. Căpitanul nu e, de obicei, aşa.

Poppy ridică iar din umeri, de astă dată înclinând uşor capul, cu o expresie care se voia un fel de „nu ştiu ce să-ţi spun”.

- Ei bine, zise Billy cu o mică plecăciune, poftă bună! Cred că bucătarul ţi-a pus şuncă.

- Mulţumesc din nou, Billy! Eu... Ea făcu o pauză când el deschise uşa. O, ar mai fi un lucru!

El se opri.

- Da, domnişoară?

- Pot să arunc o privire?

- Poftim?

însăsi ideea de a întreba un asemenea lucru

era ridicolă.

[3]

- Pot să arunc o privire afară? N-am văzut nici măcar coridorul.

- Cum ai ajuns aici?

- Eram într-un sac.

Chipul lui Billy se destinse.

- Dar eşti o lady din lumea bună!

- Nu tot timpul, se pare, mormăi ea şi se repezi spre uşa deschisă ca să-şi strecoare

capul prin deschizătură.

- N-ai prea multe de văzut, spuse Billy cu părere de rău.

Dar ei i se păru interesat. Fără îndoială, era cea mai frumoasă parte a vasului – sau, cel puţin, aşa îşi închipuia Poppy. Coridorul nu era luminat, dar un petic de soare licărea pe casa scării, şi observă că pereţii din lemn erau unşi cu ulei şi lustruiţi. De cealaltă parte a coridorului mai erau trei uşi, fiecare având câte un mâner frumos din alamă.

- Cine doarme în celelalte cabine? îl întrebă ea.

- Aceea e pentru ofiţer, spuse Billy cu un semn din cap. Numele lui este domnul Carroway. Nu zice prea multe, decât atunci când navighează.

- Si celelalte?

- Aceea e pentru domnul Jenkins. El e căpitan secund. Iar pe cealaltă – Billy arătă spre uşa cea mai îndepărtată – o împart Brown şi Green.

- Serios?

Poppy ar fi crezut că dormeau sub punte, cu restul marinarilor.

Billy încuviinţă din cap.

- Sunt cu căpitanul de cel mai mult. El zice că îi place să răsplătească loialitatea.

- Doamne, spuse Poppy, întinzându-şi gâtul, chiar dacă nu mai avea nimic de văzut. Ce revoluţionar din partea lui!

- E un om bun, spuse Billy. Cel mai bun.

Poppy bănuia că era de bine dacă acest căpitan James inspira un asemenea devotament, dar, sincer, şuvoiul de laude începea să fie puţin cam prea de tot.

- Mă întorc după tavă peste o oră, domnişoară, spuse Billy şi, cu o încuviinţare din cap, plecă valvârtej şi urcă scările.

Spre libertate.

Poppy se uită cu jind la fărâma de lumină. Dacă lumina ajungea până spre scări, nu însemna că puteai să vezi cerul de la baza lor? Sigur nu se întâmpla nimic dacă se ducea să arunce iute o privire. Nimeni nu avea să ştie. După spusele lui Billy, doar cinci oameni aveau treabă în această zonă a vasului, şi toţi erau probabil acum la posturile lor.

Cu băgare de seamă, trase uşa, astfel încât să se apropie de toc, fără să se închidă. Se apropie pe vârfuri de scară, simţindu-se ridicol, dar pe deplin conştientă că era probabil cel mai captivant lucru care avea să i se întâmple toată ziua. Când ajunse la capătul

coridorului, se lipi cu spatele de perete, mai ales pentru că se simţea ca într-o misiune sub acoperire. Apoi ridică privirea şi se aplecă spre scări, hotărând că era o victorie să vadă până şi un petic albastru din cer.

încă un pic şi...

Vasul se înclină într-o parte, făcând-o să se rostogolească pe podea. Poppy îşi frecă şoldul în timp ce se ridică iute, mormăind:

- Fir-ar să...

încremeni.

Usa...

Uşa pe care o apropiase cu atâta grijă de toc...

Legănarea neaşteptată a vasului o închisese.

Poppy simţi cum i se taie respiraţia şi alergă cu sufletul la gură spre cabină, dar, când învârti mânerul uşii, acesta abia se urni puţin

înainte de a-i da de înţeles că rămăsese închisă pe dinafară.

Nu, nu, *nu.* Nu se putea aşa ceva. Se rezemă de uşă şi se lăsă pe vine. Billy îi spusese că avea să se întoarcă peste o oră ca să recupereze tava. Avea să îl aştepte cuminte aici, şi nimeni nu avea să afle nimic.

Apoi se gândi la ceai. Avea să fie rece ca gheaţa şi negru ca smoala când avea să reuşească ea să revină în cabină.

Cumva, aceasta părea să fie cea mai mare tragedie.

Capitolul 7

O combinaţie ciudată de epuizare, enervare şi vină îl făcu pe Andrew să-l lase pe domnul Jenkins la cârmă şi să coboare ca să vadă ce mai făcea domnişoara Bridgerton. Epuizarea era ceva de la sine înţeles. Nu reuşise să doarmă mai mult de trei ore cu o noapte în urmă. Era enervat pe el însuşi. Toată dimineaţa fusese într-o dispoziţie foarte proastă, lătrându-şi ordinele în stânga şi în dreapta şi răstindu-se la oameni, nici unul nemeritând accesele lui de furie.

Vina… ei bine, *ea* se făcea vinovată pentru dispoziţia lui execrabilă. *Ştia* că era spre binele domnişoarei Bridgerton să rămână închisă în cabină, dar nu reuşea să scape de imaginea chipului ei îndurerat când îl rugase să o lase să urce pe punte, cu o seară în urmă. Fusese sincer întristată, şi gândul îl rodea pe dinăuntru tocmai pentru că ştia că, dacă ar fi fost el în locul ei, s-ar fi simţit exact la fel.

Această empatie neaşteptată îl înfurie la culme. Nu avea nici un motiv să simtă remuşcări pentru că o încuiase în cabină. Nu era vina *lui* că ea se aventurase în afurisita aceea de peşteră. Şi poate că nu era vina *ei* dacă ministrul de externe îi ceruse lui să ducă un pachet de documente diplomatice la Lisabona, dar asta nu mai conta. Era cel mai în siguranţă în cabina lui. Decizia lui fusese

corectă şi înţeleaptă, şi, în calitate de căpitan, comanda lui nu trebuia să fie pusă sub semnul întrebării.

Dar, de fiecare dată când încerca să-şi vadă de activităţile de peste zi, în minte îi apărea chipul mâhnit şi tulburat al lui Poppy Bridgerton. Se apucă să facă o însemnare în jurnalul navei, dar pana lui pluti atât de mult deasupra hârtiei, încât o picătură mare de cerneală îi alunecă din vârf şi se împrăştie pe foaie. Gândindu-se că poate avea nevoie să-şi ocupe mintea cu vreo îndeletnicire mai fizică, decise că putea la fel de bine să urce pe punte. Astfel, ieşi din covertă şi o luă spre punte, ca să se caţăre pe catarg.

Totuşi, odată ajuns acolo, păru să uite de ce

venise. Rămase înmărmurit, cu mâna pe grijea, gândurile sale pendulând între domnişoara Bridgerton şi neputinţa lui blestemată de a *nu* se mai gândi la domnişoara Bridgerton. în cele din urmă, se lansă într-un puhoi de invective atât de vulgare, încât unul dintre oamenii lui făcu ochii cât cepele şi bătu prudent în retragere.

Reuşise să jignească sensibilităţile unui marinar uns cu toate alifiile. în orice alte împrejurări, ar fi fost mândru de asta.

în cele din urmă, cedă în faţa vinei şi decise să se ducă să vadă ce făcea ea. Probabil murea de plictiseală, îşi imagină el. Văzuse cartea pe care se apucase să o citească cu o seară înainte. *Metode avansate de navigaţie maritimă.* Si el o mai citea uneori... de fiecare dată când avea probleme cu somnul. Era

soluţia magică prin care reuşea să adoarmă în mai puţin de zece minute.

Descoperise ceva cu mult mai bun... un roman pe care îl citise cu câteva luni mai devreme şi pe care i-l împrumutase domnului Jenkins. Surorii lui îi plăcuse. De altfel, ea i-l şi oferise, astfel că se gândi că poate avea să fie pe gustul domnişoarei Bridgerton.

Coborî scările, închipuindu-şi cât avea ea să-i fie de recunoscătoare.

în schimb...

- Ce naiba?

Domnişoara Bridgerton stătea pe podea cu picioarele întinse în faţă şi cu spatele lipit de uşa cabinei lui. Pe coridor, cu siguranţă *nu* unde trebuia să fie.

- A fost un accident, spuse ea numaidecât.

- Ridică-te! se răsti el.

Ea se supuse, dându-se repede din calea lui, în timp ce el îşi înfipse cheia în broască.

- N-am vrut, protestă ea, scoţând un ţipăt sugrumat când el o apucă de încheietură şi o trase în cabină. Doar aruncam o privire pe coridor după ce a plecat Billy şi...

- Oh, deci l-ai târât şi pe el în povestea asta?

- Nu! N-aş face niciodată aşa ceva. Expresia ei căpătă brusc un aer oarecum visător. E un băiat foarte drăguţ.

- *Poftim'?*

- Scuze! Ideea era că nu aş profita niciodată de bunătatea lui. Este doar un băiat.

Nu ştiu de ce o crezu, dar o crezu. Dar lucrul acesta nu-i domoli cu nimic furia.

- Am vrut doar să văd cum este dincolo de uşă, spuse ea. Am ajuns aici într-un *sac,* dacă mai ţii minte. Şi apoi, vasul s-a înclinat într-o

parte... adică, mai bine zis, s-a clătinat zdravăn, şi eu m-am izbit de perete.

- Şi uşa s-a închis, spuse el cu neîncredere în glas.

- Da! exclamă ea, fără a-i înţelege aluzia. Exact aşa s-a întâmplat. Şi nici n-am apucat să-mi beau ceaiul!

El se uită lung la ea. Ceaiul? Serios?

- Aproape că am izbucnit în plâns, îi mărturisi ea. încă n-am facut-o, să ştii, în ciuda tuturor lucrurilor, şi n-ai idee cât eşti de norocos că nu sunt vreo plângăcioasă. Dar, când am rămas aici si mi-am dat seama că ceaiul meu se răceşte, aproape am izbucnit în plâns.

Vorbea cu atâta seriozitate, că era greu să mai fii supărat, dar Andrew era hotărât să încerce.

- Nu m-ai ascultat, spuse el cu voce tăioasă. Ţi-am spus răspicat să nu ieşi din cameră.

- Dar nava se mişcă!

- Da, cum se mişcă *toate,* răbufni el. Poate ai observat oceanul, nu-i aşa?

Buzele ei se strânseră la auzul replicii lui sarcastice.

- Nu sunt obişnuită cu navele, şuieră ea printre dinţi. Nu mă aşteptam la o asemenea smucitură.

El se aplecă ameninţător folosind acelaşi ton glacial.

- Nu trebuia să ieşi!

- Ei bine, atunci, îmi pare *râu* pentru asta! rosti ea şuierător, fiind probabil scuzele cele mai puţin elegante pe care le auzise vreodată.

Dar, în mod ciudat, i se păru că era sinceră.

- Să nu se mai întâmple! îi spuse el tăios.

Dar o scuti de corvoada de a mai răspunde, întorcându- se cu spatele şi ducându-se la biroul lui. înşfacă un roman de pe raft, nedorindu-şi ca ea să creadă că venise aici ca să- i mai aline din singurătate. Erau pe un vas, şi proasta purtare nu avea cum să fie răsplătită. Ea nu respectase instrucţiunile lui clare. Dacă unul dintre oamenii lui ar fi *9*
făcut acelaşi lucru, ar fi fost surghiunit la prins de şobolani o săptămână întreagă. Sau ar fi fost biciuit, în funcţie de gravitatea nesupunerii lui.

Nu era sigur că domnişoara Bridgerton îşi învăţase lecţia – la cum o cunoştea, probabil că nu –, dar credea că spusese tot ce era de spus în această privinţă. Aşa că se
prefăcu a căuta ceva pe birou. Totuşi, un asemenea truc nu putea să ţină la infinit şi, cum ea rămase pironită locului şi se uita

stăruitor la el, Andrew spuse, poate un pic mai aspru decât ar fi fost nevoie:

- Mănâncă-ţi micul-dejun! Şi apoi – Dumnezeule, ai fi zis că era ca si cum mama lui s-ar fi aflat chiar în aceeaşi cabină, trăgându-l de ureche şi spunându-i să se poarte cum se cuvenea –, se auzi cum îşi drege glasul şi adaugă: Te rog!

Poppy amuţi. Căpitanul James trecea de la un subiect la altul cu o rapiditate care o ameţea.

- Eu... bine.

Ea îl privi o clipă, apoi se apropie cu grijă – nu ştia de ce; i se păru doar că nu trebuia să scoată nici un zgomot – de masă. După ce se aşeză, dădu laoparte capacul de pe farfurie. Ouă, şuncă şi pâine prăjită. Reci ca gheaţa.

Dar calul de dar nu se caută la dinţi, şi, tehnic vorbind, *era* vina ei că rămăsese închisă pe dinafară, astfel că mâncă în linişte şi fără să se plângă. Ouăle erau de-a dreptul groaznice, dar pâinea prăjită şi şunca rămăseseră acceptabile, chiar dacă se răciseră.

Trebuia să se bucure că nu i se oferise un terci de ovăz.

Biroul căpitanului se afla în colţul opus al cabinei, aşa că îl vedea perfect de la spate în timp ce el păru să cotrobăie după ceva.

- Unde este cartea de navigaţie? o întrebă el în cele din urmă.

Ea avu nevoie de un moment ca să mestece şi să înghită.

- Cea pe care o citeam aseară?

- Da.

- E încă pe pat. Ai nevoie de ea?

- Pentru domnul Carroway, spuse el brusc. Navigatorul.

- Da, ştiu, zise ea în timp ce se ridică şi se îndreptă spre pat. Billy mi-a povestit despre el. Căpitanul secund este domnul Jenkins, nu-i aşa?

- Da.

- Cred că este util să ştiu cum îi cheamă pe ofiţeri, chiar dacă este puţin probabil să interacţionez vreodată cu ei.

Maxilarul lui se încleştă.

- îţi place la nebunie să-mi tot subliniezi asta, nu?

- Este una dintre puţinele mele plăceri, murmură ea.

El îşi dădu ochii peste cap, dar nu mai răspunse în nici un alt fel, astfel că ea luă ghidul de navigaţie de pe pat şi i-l întinse.

- Să sperăm că domnul Carroway are deja toate abilităţile descrise în carte.

Căpitanul nu păru deloc amuzat.

- Te asigur că are toate abilităţile de care este nevoie.

Şi iată că i se întâmplă din nou. Drăcuşorul nesăbuinţei apăru din nou pe umărul ei, îndemnând-o să-i arate că era la fel de deşteaptă ca el. Cu un zâmbet în colţul gurii, murmură:

- Dar *tu* le ai?

Şi îşi regretă numaidecât cuvintele.

Lui, pe de altă parte, păru să-i placă la nebunie întrebarea. Zâmbetul lui se desenă leneş si cu o urmă de vagă superioritate. Şi aerul dintre ei parcă izbucni în flăcări.

El se aplecă în faţă, şi, pentru o clipă, Poppy avu impresia că avea să se întindă şi să o

atingă. în schimb, ea se trezi dându-şi stânjenită o şuviţă de păr pe după ureche, de parcă braţul ridicat ar fi putut vreodată să se transforme într-un fel de scut împotriva lui.

- Oh, domnişoară Bridgerton, spuse el, chiar vrei să ne aventurăm în discuţia asta?

Ce fată prostuţă, prostuţă de tot! Ce Dumnezeu fusese în mintea ei? Acesta nu era un joc pentru ea, cu atât mai puţin dacă adversar îi era el. Căpitanul James nu semăna cu nici unul dintre cunoscuţii ei. Se purta şi vorbea ca un gentleman şi, din multe puncte de vedere, *era* un gentleman, dar îi făcea o plăcere evidentă să treacă dincolo de graniţele bunelor maniere. Desigur, ea se trezise într-o situaţie pentru care *nu* existau reguli de bune maniere, dar avea senzaţia că, şi dacă l-ar fi întâlnit într-o sală de bal, el s-ar fi comportat

exact în acelaşi mod.

Unii oameni încălcau regulile.

Alţii îşi doreau pur şi simplu să le încalce.

Poppy nu era sigură din ce categorie făcea ea parte. Poate din nici una. Nu ştia de ce, dar gândul o mâhni.

- Câţi ani ai, domnişoară Bridgerton? o întrebă căpitanul.

Poppy fu pusă imediat în gardă.

- De ce întrebi?

Desigur, nu îi răspunse la întrebare. Continuă să o fixeze cu ochii lui galeşi.

- Fă-mi pe plac!

- Foarte bine, spuse ea, când nu reuşi să găsească vreun motiv pentru care să nu-şi dezvăluie vârsta. Am 22 de ani.

- Deci eşti suficient de mare ca să fii măritată.

Simţea că în cuvintele lui se ascunde o insultă, chiar dacă nu era foarte sigură care anume.

- Nu sunt măritată pentru că nu vreau, spuse ea cu un aer formal si tăios.

El era încă prea aproape, şi ea nu se simţea în largul ei lângă pat, astfel că încercă să pună capăt discuţiei şi dădu să-l ocolească. Se apropie de fereastră, dar el o urmă pas cu pas.

Vocea lui răsună plină de aroganţă şi de amuzament atunci când o întrebă:

- Nu vrei să te măriţi sau nu vrei să te măriţi cu nici unul dintre bărbaţii care ti-au cerut mâna?

Poppy rămase cu privirea aţintită spre întinderea azurie.

- Nu înţeleg de ce te-ar privi asta.

- întreb, murmură el, apropiindu-se ceva

mai mult, doar pentru a-mi da seama care sunt abilităţile *tale.*

Ea se trase în spate, uitându-se la el împotriva propriei dorinţe.

- Poftim?

- în arta *flirtului,* domnişoară Bridgerton. El îşi puse o mână în dreptul inimii. Doamne, tragi concluzii pripite!

Ea se strădui din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi.

- Nu mă ridic, după cum prea bine ai demonstrat, la standardele tale în domeniu.

- Am să o iau ca pe un compliment, chiar dacă sunt ferm convins că nu asta ai vrut să fie.

Apoi se îndepărtă şi îi întoarse spatele în timp ce se îndreptă spre biroul lui.

însă Poppy nici nu apucă să răsufle, că el se

întoarse brusc si remarcă:

- Dar sigur eşti de acord că flirtul este o artă, nu o stiintă.

Nu mai avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

- Nu o să fiu de acord cu asa ceva.

- Atunci crezi că este o stiintă?

- Nu! aproape strigă ea. El o tachina, şi amândoi ştiau asta, iar ea detesta faptul că el câştiga această întrecere ciudată dintre ei. Dar ştia că trebuia să rămână calmă, aşa că avu nevoie de o clipă ca să se adune. De fapt, de câteva clipe. Şi de o inspiraţie foarte adâncă. în cele din urmă, cu o seriozitate demnă de admiraţie, ea îşi împinse bărbia uşor în sus şi spuse: Nu cred să fie nici una, nici alta, iar aceasta sigur nu este o discuţie pe care se cade să o poarte doi oameni necăsătoriti.

- Hmm. El păru să se gândească la spusele ei. Eu cred mai degrabă că tocmai doi oameni necăsătoriţi sunt cei care ar trebui să poarte o asemenea discuţie.

Gata! Ea nu mai avea *nimic* de spus.

Dacă el voia să continue, nu avea decât să o facă până îi săreau ochii din cap, dar ea încheiase discuţia. Se întoarse la micul-dejun, ungându-şi pâinea prăjită cu atâta ardoare, încât cuţitul alunecă şi i se opri în mână.

- Au, mormăi ea, mai degrabă de uimire decât de durere.

Era doar un cuţit de unt, mult prea teşit ca să taie pielea.

- Te-ai rănit?

Ea muşcă înfuriată din pâinea prăjită.

- Nu vorbi cu mine!

- Ei bine, asta este cam greu, din moment ce

suntem colegi de cabină.

Mâinile ei loviră în masă cu o forţă uluitoare, şi Poppy sări în picioare.

- *încerci* să mă torturezi?

- Ştii, spuse el gânditor, cred că da.

Ea simţi că rămâne fără cuvinte şi, pentru o clipă, nu reuşi decât să se uite lung la el.

- De ce?

El ridică din umeri.

- Mă enervezi.

- Ei bine, şi tu mă enervezi pe mine, i-o întoarse ea numaidecât.

Şi apoi, el izbucni în râs. Râse cu poftă, de parcă n-ar mai fi putut să se abţină, de parcă ar fi fost singura reacţie posibilă la cuvintele ei.

- Ei, hai, domnişoară Bridgerton, spuse el când o surprinse uitându-se la el de parcă ar fi

luat-o razna, până şi tu trebuie să recunoşti că am atins un nou prag. El mai chicoti un pic, apoi adăugă: Mă simt de parcă m-am întors în copilărie, când mă certam cu unul dintre fraţii mei.

Ea simţi cum înlemneşte, dar doar pentru o clipă.

El îi oferi un zâmbet complice.

- Mă încearcă aşa o nevoie nebună să te trag de păr şi sa-ţi spun: „Tu ma enervezi mai mult.

Ea strânse din buze, pentru că nu voia să spună ceea ce- şi dorea să spună din toată inima: „Tu mă enervezi şi *mai mult”.*

El o privi.

Ea îi întoarse privirea.

Amândoi mijiră ochii.

- Ştii că vrei să o spui, o îmboldi el.

- Nu vorbesc cu tine.

- Tocmai ai vorbit.

- Tu nu ai toate ţiglele pe casă, nu?

- Cred că am ajuns deja la concluzia că ne purtăm amândoi ca nişte copii.

- Bine. Tu mă enervezi şi mai mult. Mă enervezi mai mult decât toti fraţii mei la un loc. Mă enervezi cum te enervează un neg la picior, cum te enervează ploaia care strică o petrecere în grădină, cum mă enervează de-mi vine să urlu citatele greşite din Shakespeare!

El o privi cu un respect înnoit.

- Ei bine, murmură el, nimic nu poate ieşi din nimic.

Ea se uită urât la el.

- Ce-i? Am citat perfect. *Regele Lear,* cred. El lăsă uşor capul într-o parte. De asemenea, ai negi?

Ea îşi azvârli braţele în aer.

- Oh, Doamne!

- Pentru că, dacă ai, ar fi doar politicos să-mi spui. Sunt foarte contagioşi, să ştii.

- O să te omor cu mâna mea, zise ea, afirmaţia ei fiind mai mult o concluzie neîncrezătoare decât o exagerare. Până la sfârşitul călătoriei, te voi fi strâns de gât. Sunt mai mult decât convinsă.

El se întinse si luă o bucăţică din şunca ei.

> > >

- Să sugrumi un om e mai greu decât crezi.

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

- Să îndrăznesc să te întreb de unde ştii asa ceva?

El se bătu cu pumnul în piept şi spuse:

- Corsar – de parcă asta ar fi o explicaţie suficientă. Ţi se întâmplă adesea să ajungi prin locuri dubioase. Nu că aş fi sugrumat *eu* pe

cineva, dar am văzut oameni încercând.

Vorbea cu atâta nepăsare, că ai fi zis că discuta despre cele mai noi bârfe din sat sau despre vreo schimbare iminentă de vreme. Poppy nu reuşea să-şi dea seama dacă era îngrozită sau fascinată. Subiectul trebuia să fie trecut undeva pe lista lucrurilor pe care nu le menţionai la micul- dejun, totuşi...

Nu se putu abţine.

- Ştiu că nu ar trebui să întreb, dar...

- Am intervenit, spuse el, dând laoparte capacul de pe ceainic şi aruncând o privire înăuntru. îşi ridică privirea, albastrul ochilor lui licărind maliţios printre gene. Bănuiesc că asta *era* întrebarea ta.

Era tulburătoare uşurinţa cu care îi citea gândurile, dar sigur orice om sănătos la cap ar fi pus aceeaşi întrebare.

- Da, confirmă ea, dar te asigur că nu vreau să aflu detaliile.

- Te rog, domnişoară Bridgerton. Ştii prea bine că vrei. El se sprijini cu şoldul de marginea mesei şi se aplecă nonşalant spre ea. Dar n-am să-ţi spun povestea. Va trebui să mă implori mai târziu.

Poppy clătină din cap, refuzând să se mai lase atrasă în vreun alt schimb de replici demn mai degrabă de vârsta adolescenţei. în ritmul ăsta, riscau să se adâncească într-o buclă nesfârşită de „ba tu; nu, ba tu” până ajungeau în Portugalia. Pe deasupra, văzuse deja măiestria cu care îi răstălmăcea cuvintele si înţelese că nu avea rost să facă mare tam-tam pentru nici o frază care conţinea cuvântul *a implora.*

- Acela e un pelican? întrebă el, întinzându-şi

braţul în faţă în timp ce îşi aţinti privirea spre fereastră.

Ea îl plesni peste mână.

- Nu te atinge de şuncă!

El îi şterpeli ultimul triunghi de pâine prăjită.

- A meritat să încerc.

- Căpitane James, tu câţi fraţi ai?

- Patru. El muşcă un colţ de pâine prăjită. Trei fraţi şi o soră. De ce întrebi?

Ea aruncă o privire cinică spre pâinea prăjită furată transformată acum de muşcătura lui într-un romb uşor neregulat.

- Ştiam că trebuia să ai mai multi.

El zâmbi larg.

- Eşti foarte perspicace, nu?

- Pun pariu că nu eşti cel mai mare.

- Ei bine, asta e evident. Dacă aş fi fost

moştenitorul, nu mă mai aflam aici, în largul mării, nu-i aşa?

Nu era moştenitorul...

- Interesant, murmură ea.

- Ce anume?

- Te-ai referit la fratele tău mai mare ca fiind „moştenitorul”. Trebuie să provii dintr-un mediu anume ca să faci asta.

- Nu neapărat, spuse el, dar Poppy ştia că încerca să-şi acopere urmele.

îi mai scăpase un detaliu despre originea lui, ceea ce însemna că ea ştia acum două lucruri despre el: servise în marină şi probabil familia lui făcea parte din nobilime.

Desigur, el nu confirmase nici unul din detalii, dar Poppy avea încredere în concluziile ei.

- în fine..., spuse ea, hotărând să nu meargă

mai departe pentru moment. Era mai bine să păstreze asul în mânecă pentru o dată viitoare. Nu te porţi ca fratele mai mare.

El încuviinţă din cap într-un mod cât se poate de curtenitor, confirmând spusele ei.

- Aş mai băga mâna în foc şi că nu eşti – ea îşi lipi un deget de buze în timp ce se gândi – nici cel mai *mic.*

El păru amuzat de afirmaţia ei.

- Dar...

- Al doilea după cel mai mic. Categoric.

- Vai, domnişoară Bridgerton, ai dreptate. Pot să te întreb cum de ai ajuns la concluzia asta?

- Nu eşti răsfăţat, spuse ea cu un aer gânditor, aşa că n- as crede că eşti cel mai mic.

- Nu ţi se pare că sunt răsfăţat? Sunt impresionat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- După cum tocmai ai demonstrat cu atâta iscusinţă, eşti extraordinar de enervant. îndeajuns cât să fii al doilea cel mai tânăr.

- Extraordinar de enervant? El scoase un hohot de râs. Venind de la tine, o iau drept cel mai mare compliment.

Ea înclină din cap cu delicateţe.

- Chiar te rog, dacă asta îţi oferă alinare.

El se aplecă spre ea, iar vocea îi deveni răguşită.

- Eu am mereu nevoie de alinare, murmură el.

Obrajii lui Poppy izbucniră în flăcări. l-0 pentru el, La naiba!

Zâmbetul lui larg lăsă să se înţeleagă limpede că era pe deplin conştient de suferinţa ei, dar probabil i se făcu milă de ea, pentru că

îşi băgă în gură ultima bucăţică de pâine prăjită şi spuse:

- Iar acum, mă văd nevoit să întreb pe unde te situezi tu în familia ta.

- Chiar la mijloc, răspunse ea, uşurată că reveniseră la subiectul de mai devreme. Doi fraţi pe o parte şi doi pe cealaltă.

- Nici o altă soră?

Ea clătină din cap.

- Ei bine, asta explică multe.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Iar.

El păru uşor dezamăgit că ea nu îl rugă să dezvolte, dar probabil bănuia că ea avea să îl implore mai târziu să-i spună şi povestea asta.

- Atunci eu mă duc la ale mele, zise el. Vasul nu merge singur.

- Dar sigur domnul Jenkins sau domnul Carroway se pot ocupa de asta.

- Fireşte, încuviinţă el. Dar îmi place să fiu cu ochii în patru. Peste zi, îmi petrec rareori mult timp în cabină.

- *De ce* ai coborât?

El o privi pierdut o clipă, apoi spuse:

- Ah, da, cartea. El luă cartea, schiţă o uşoară fluturare în aer cu ea şi spuse: Trebuie să-i dau asta domnului Carroway.

- Te-aş ruga să-l saluţi din partea mea, dar bineînţeles că nu-l cunosc.

El îi trimise un zâmbet ironic.

- Cea mai mare plăcere a ta.

- Cel puţin pentru moment.

El îi recunoscu gluma cu o încuviinţare din cap.

- Bravo, domnişoară Bridgerton!

El ieşi pe uşă, lăsând-o singură cu micul-dejun şi gândurile ei, care, din păcate, erau o

învolburare de plăcere provocată de complimentul lui şi supărare stârnită de faptul că se simţea aşa.

Bănuia că nu avea decât să se înveţe cu un asemenea conflict interior. Avea o vagă bănuială că urma să o însoţească de-a lungul întregii călătorii.

Capitolul 8

Restul zilei se desfăşură fără alte incidente. Poppy găsi un roman pe care nu-l observase pe raft cu o seară în urmă şi îi aruncă o privire, mutându-se – după cum îi dictă plictiseala – din pat pe un scaun, pe un alt scaun şi înapoi în pat. Când cerul începu să se întunece, ea se duse la hublouri, dar acestea erau probabil orientate spre est, căci cerul se preschimbă din albastru în bleumarin şi negru, fără vreo urmă de portocaliu sau de roz.

Poate că fusese şi un moment de indigo pe

acolo pe undeva, dar asta era cel mai probabil doar o speranţă deşartă.

Totuşi, era logic că, dacă era cu faţa spre est în drumul spre Portugalia, vestul rămânea în spate. Se consolă cu gândul că avea să se bucure de nenumărate apusuri pe drumul de întoarcere acasă. Bănuia că se putea trezi devreme ca să vadă răsăritul, dar îşi cunoştea destul de bine obiceiurile încât să ştie că un asemenea *lucru* nu avea să se întâmple.

Ciocănitul timid al lui Billy se auzi la uşă, şi, chiar dacă Poppy ştia că băiatul avea cheie, se duse să-l întâmpine. I se păru un simplu gest de politeţe, din moment ce el căra, probabil, o tavă grea.

- Bună seara, domnişoară, spuse el când o văzu.

Poppy se trase deoparte pentru a-l lăsa să

treacă.

- Intră! Cina miroase delicios.

- Pui în sos, domnişoară. Am mâncat şi eu ceva mai devreme. Chiar a fost bun.

- Ce fel de sos?

Billy puse tava pe masă şi se încruntă.

- Nu ştiu exact. Cred că e un fel de sos maroniu.

- Sos brun, spuse ea cu un zâmbet prietenos. Este unul dintre preferatele mele.

Billy îi zâmbi înapoi, iar ea îşi închipui că băiatul avea să numească acest fel de mâncare „pui în sos brun” pentru tot restul vieţii.

- Căpitanul o să ia cina aici astă-seară? îl întrebă ea.

- Nu ştiu, domnişoară. Am adus mâncare cât pentru doi, dar e foarte ocupat pe punte.

- Ocupat? Sper că nu s-a întâmplat nimic.

- Oh, nu, spuse el pe un ton liniştitor. Mereu are multe de făcut. Noi ne-am gândit doar că ţi-ar fi foame.

-Noi?

- Eu, Brown şi Green, spuse Billy. Luă o farfurie goală de pe tavă şi se apucă să-i pregătească locul la masă. Am vorbit despre tine.

- Vreau să ştiu ce aţi spus despre mine?

- Ei bine, *eu* am spus doar lucruri frumoase.

Poppy tresări.

- Nu m-am înţeles prea bine cu Brown şi Green la început.

- Ei bine, nu poţi fi acuzată că eşti supărată, spuse Billy loial.

- E foarte fru...

- Si *ei* doar îsi făceau treaba.

Poppy decise să nu intre în detalii.

- într-adevăr.

- Căpitanul a spus că au voie să vină să te vadă. Adică dacă eu sunt ocupat. Billy îi aruncă o privire compătimitoare. Şi nimeni altcineva. Dar a spus-o tare ciudat.

- Cum adică?

- El a spus... Billy schiţă o grimasă încordată. Probabil am înţeles eu greşit. Vorbeşte uneori cam pompos.

- Ce a *spus,* Billy?

- El a spus... Billy făcu o nouă pauză, clătinând din cap în sus şi în jos în timp ce îşi murmură cuvintele înainte de a le rosti cu voce tare. A spus că ar fi cea mai mare plăcere a lui dacă n-ai avea ocazia să nu mai cunoşti pe nimeni altcineva.

Poppy îşi apăsă o mână peste gură, dar nu reuşi să-şi înăbuşe chicotelile.

[3]

- Eu cred că însemnă că te place, spuse Billy.

- Oh, nu, spuse ea cu promptitudine. Te asigur că nu.

Billy ridică din umeri.

- N-a mai vorbit niciodată despre altă lady.

- Foarte probabil pentru că sunt singura care a urcat la bord, răspunse Poppy, cu ironie.

- Ei bine, este adevărat, confirmă Billy. Cel puţin, din câte ştiu eu. Se întoarse să-i aranjeze locul la masă, apoi făcu acelaşi lucru pentru căpitan. în caz că *vine* la cină. Adică o să vină la masă. Trebuie să mănânce, şi mănâncă mereu în cabina lui. Poate doar nu în acelaşi timp cu tine. Băiatul se trase un pas în spate, apoi făcu semn spre vasul acoperit din centrul mesei. E unul dintre felurile lui preferate. Pui în sos brun. îi place.

Poppy îşi înăbuşi un zâmbet.

- Sunt sigură că este delicios.

- Mă întorc după tavă la... Ei bine, nu, spuse Billy încruntat. Nu ştiu când o să mă întorc după tavă, pentru că nu ştiu când o să ia cina căpitanul. Se gândi o clipă. Nu-ţi face griji, văd eu cum fac.

- Am toată încrederea în puterea ta de deducţie, spuse Poppy în joacă.

- Nu ştiu ce înseamnă asta, zise Billy cu mare entuziasm, dar cred că e de bine.

- E de foarte bine, spuse Poppy râzând. Te asigur.

El făcu spre ea un semn prietenos din cap şi ieşi. Poppy doar surâse şi clătină din cap. Aproape nu-i venea să creadă că era acelaşi băiat care nici măcar nu îndrăznea să se uite spre ea cu o zi în urmă. O resimţi ca pe o

victorie personală faptul că îl făcu să stea de vorbă cu ea. O victorie personală îmbucurător de neaşteptată, din moment ce Billy era acum singurul ei prieten de pe vas.

- Bucură-te că *ai* un prieten, se muştrului ea.

Se putea şi mai rău. îşi tot repetase asta toată după- amiaza. în Anglia, era foarte posibil ca toată viaţa ei să se fi năruit deja – nu putea şti sigur până nu se întorcea –, dar, pentru moment, era sănătoasă, în siguranţă şi – dădu laoparte capacul de pe platou şi îşi adulmecă cina – hrănită extraordinar de bine.

- Pui în sos brun, murmură ea.

Era o descriere potrivită. îşi puse o porţie în farfurie, împreună cu o porţie dintr-un fel nefamiliar de orez , apoi puse capacul la loc pentru ca mâncarea să rămână caldă până venea căpitanul James.

Nu ca ouăle ei. Sau precum ceaiul.

„Nu a fost vina lui”, îşi aminti în sinea ei. Se făcea *vinovat* de o mulţime de alte lucruri, dar ea nu-l putea învinovăţi pentru micul-dejun.

Mânca în tăcere, privind marea insondabilă care i se dezvăluia prin hublou. Trebuia să fie lună plină, pentru că îi vedea reflexiile eterice pe valuri, dar nu reuşea să lumineze prea mult întunericul nopţii. Cerul era negru ca de smoală şi nesfârşit, stelele scânteind ca nişte ace. Cerul se simţea uriaş peste întinderea apei, atât de diferit de cum era acasă. Sau poate nu era deloc diferit şi era o consecinţă a faptului că acum se simţea mult mai singură.

Cât de diferită ar fi fost această călătorie în împrejurări mai prielnice. încercă să-şi imagineze cum ar fi să plece pe mare cu familia ei. Desigur, nu avea să se întâmple

niciodată. Nici unul din părinţii ei nu era pasionat de călătorii. Dar Poppy dădu frâu liber imaginaţiei... ea stând pe punte cu fraţii ei, râzând în timp ce vântul şi valurile îi făceau să se dezechilibreze. Oare vreunul ar avea rău de mare? Richard, cel mai probabil. Avea probleme cu o mulţime de feluri de mâncare. în copilăria lor, vărsase mai mult decât toţi ceilalţi patru la un loc.

Poppy chicoti în sinea ei. La ce lucruri se gândea şi ea. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi povestit totul mamei doar ca să o audă ţipând. Anne Bridgerton chiar avea simţul umorului, dar acesta nu se aplica şi când venea vorba despre fluidele corpului. Poppy, pe de altă parte, fusese mult prea influenţată de fraţii ei ca să mai fie atât de pretenţioasă.

Roger fusese cel mai rău. Şi, bineînţeles, cel

mai bun. Era cel mai înverşunat apărător al ei, dar mult prea maliţios şi amuzant ca să fie vreodată sever. Era şi deştept, la fel de deştept ca ea, dar el era cel mai mare, iar anii în plus de experienţă şi educaţie îi împiedicaseră pe ceilalţi să ţină pasul. De exemplu, nu ar fi lăsat niciodată o simplă broască râioasă în patul fratelui lui. Ar fi fost mult prea plictisitor.

Nu, când Roger apela la amfibieni, se asigura că aceştia cădeau din cer. Sau cel puţin din tavan şi direct în capul lui Richard. Poppy încă nu ştia cum de îi reuşise asta cu atâta precizie.

Apoi mai era ceea ce el obişnuia să numească „bijuteria coroanei lui”. îşi petrecuse şase luni învăţând-o în secret pe Poppy un vocabular inventat, iar ea îl ascultase conştiincioasă, scriind în caietul ei lucruri

precum:

tinton, substantiv; crusta delicioasă din zahăr ars de pe o budincă.

si

fimple, adverb; aproape, aproximativ

El îşi declarase scopul vieţii atins în ziua în care ea se dusese la mama si o întrebase:

- Este prăjitura cu mere *fimple* gata? Ştii ce-mi place când este cu *tinton.*

Mama ei aproape leşinase pe loc. Tatăl, după ce aflase cât de temeinic se pregătise Roger, îşi spusese că nu era sigur că putea să pedepsească un plan atât de bine gândit. Chiar susţinuse că poate o asemenea ispravă trebuia răsplătită. De fapt, era posibil ca Roger să fi primit spada nouă mult dorită dacă doamna

Bridgerton nu ar fi auzit. Cu o putere pe care nu ar fi bănuit-o nimeni, ea îşi pocnise soţul peste ceafa şi îl întrebase:

- Tu ai *auzit-o* pe fiica ta? Vorbeşte cu slujitoarele despre must de prune şi *infinitinfinit!*

- îi place mustul de prune în mod deosebit, spusese Roger cu un zâmbet ştrengăresc.

Domnul Bridgerton se întorsese spre el cu un geamăt ce aducea a oftat.

- îţi dai seama că *trebuie* să te pedepsesc

acum?

Poppy nu ştiuse niciodată prea sigur ce pedeapsă alesese tatăl ei, dar îşi amintea că Roger mirosise a coteţ de găini vreo câteva săptămâni şi, dovedind că pedeapsa era uneori pe măsura faptei, mama îl pusese să scrie de o

mie de ori „Nu o să-mi mai infinitinfinit sora" în caietul lui.

Dar nu trebuise să scrie decât de 900 de ori. Poppy se dusese pe furiş să-l ajute, luând pana şi scriind fraza de o sută de ori pentru el.

Era fratele ei preferat. Ar fi făcut orice pentru el.

Şi-ar fi dorit să poată încă face orice. Chiar şi acum, după cinci ani, îi venea atât de greu să creadă că nu mai era.

Cu un oftat, apoi un altul şi un altul, rătăci fără ţintă prin cabină. Căpitanul James nu îi spusese la ce oră îşi lua de obicei cina, dar, după ce ceasul bătu ora 19.00, apoi 20.00, apoi 21.00, ea decise că nu avea rost să se mai abţină de la budincă. Poppy luă cea mai mare din cele două felii de plăcintă, apoi trase un scaun aproape de hublou ca să se uite afară în

timp ce mânca.

- Felicitări bucătarului, murmură ea, aruncând o privire spre locul în care stătea cealaltă bucată de plăcintă pe masă. Dacă nu se întoarce până la...

22.00, hotărî ea. Dacă până la 22.00 nu apărea căpitanul, mânca şi felia lui de plăcintă. Aşa era corect.

între timp, avea să mănânce puţin câte puţin. Poate reuşea să o păstreze până...

Coborî privirea spre farfuria goală. Nu mai conta. Dulciurile nu rezistau niciodată prea mult la ea. Richard fusese exact opusul, savurând fiecare bucăţică până la final, moment în care gemea de plăcere, nu doar pentru că budinca era deosebit de delicioasă (chiar dacă aşa şi era, căci bucătarul lor se pricepea de minune), ci mai degrabă ca să-i

chinuiască pe fraţii lui mai nerăbdători. Odată, Poppy îi şterpelise unul dintre biscuiţi, de enervare, dar şi de foame, şi, când el îşi dăduse seama, o altoise zdravăn.

Apoi tatăl ei îl altoise zdravăn pe el.

Şi meritase. Chiar şi atunci când mama o luase deoparte ca să-i ţină o predică despre cum se purta o lady, meritase. Mai bine de atât ar fi fost doar dacă Poppy l-ar fi altoit cu mâna ei.

- A altoi, spuse ea cu voce tare.

îl plăcea cuvântul. Semăna cu sensul lui. Onomatopee. Un alt cuvânt care îi plăcea.

în mod ciudat, *acesta* nu semăna cu sensul pe care îl avea. O onomatopee ar fi trebuit să fie una dintre vieţuitoarele acelea târâtoare cu picioare ciudate.

Privi spre farfuria din mână.

- Farfurie, spuse ea. Nu, nu semăna deloc cu ceea ce era. Bol?

Doamne, acum, se apuca să treacă prin veselă.

Fusese *vreodată* mai plictisită de atât?

Se afla pe un *vas,* pentru numele lui Dumnezeu, îndreptându-ne spre ţinuturi exotice. Nu ar fi trebuit să se simtă de parcă i se usca creierul. Ar fi trebuit să se simtă...

Ei bine, ar fi trebuit să simtă groază, dar o simţise deja, asa că nu merita acum un dram de entuziasm? Fără îndoială, îşi câştigase acest drept.

- Da, întocmai, spuse ea hotărât.

- Da? se auzi vocea amuzată a căpitanului James.

Poppy scoase un ţipăt surprins şi aproape sări de pe scaun. Era o minune că nu scăpase

farfuria de desert.

- Cum ai reuşit să intri atât de încet? întrebă ea.

Chiar dacă, sincer, sună mai degrabă ca o acuzaţie.

Căpitanul doar ridică din umeri.

- Ai mâncat? o întrebă el.

- Da, spuse Poppy, încă aşteptând ca pulsul să-i revină la normal. îşi flutură mâna spre masă. Ţi-am păstrat şi ţie un pic. Nu ştiu dacă mai este caldă.

- Probabil nu mai este, spuse el, îndreptându-se direct spre masă. Nu părea îngrijorat. Ah... El oftă apreciativ. Pui în sos brun. Preferatul meu.

Poppy întoarse deodată capul.

El îi aruncă o privire ciudată.

- S-a întâmplat ceva?

- Pui în sos brun? Aşa îi spui de fapt?

- Cum altfel să-i spui?

Gura lui Poppy se deschise şi rămase aşa două secunde prea mult. în cele din urmă, schiţă o mişcare încurcată cu mâinile şi spuse:

- Nu contează.

Căpitanul ridică din umeri, nepăsător la elucubraţiile ei, şi se apucă să mănânce cu viteza unui bărbat care muncise din greu toată ziua.

- Pui în sos brun, îşi spuse Poppy. Cine să fi ştiut?

Căpitanul se opri cu furculiţa în aer.

- Ai vreo problemă cu mâncarea?

- Nu, spuse ea. Nu. Doar că... Ea clătină din cap. Nu-i nimic. Am vorbit cu mine toată ziua.

El luă o gură şi încuviinţă din cap.

- Spre deosebire de toţi oamenii pe care nu

o să ai niciodată ocazia să-i cunoşti?

Ea strânse din buze, încercând – şi probabil eşuând – să pară serioasă.

- Acum, doar îmi iei toată bucuria.

El zâmbi fără nici o urmă de regret.

- Văd că te tulbură gândul.

- Domnişoară Bridgerton, tu mă tulburi *mereu.*

Ea îşi împinse cu trufie bărbia în faţă.

- Atunci înseamnă că ziua n-a trecut degeaba.

Căpitanul sorbi lung din vin, apoi îşi înăbuşi un râgâit cu mâna.

- întocmai.

Poppy bătu darabana pe coapsă, încercând să pară că mai avea si altceva de făcut decât să-l urmărească mâncând (când, fireşte, amândoi ştiau că nu avea altceva de făcut

decât să-l urmărească mâncând). Se simţea ridicol de stânjenită, aşa că se întoarse spre hublou şi se prefăcu a se uita afară. Bănuia că se şi uita, dar priveliştea nu se schimbase în ultimele două ore. Astfel că, la drept vorbind, era mai curând un fel de stat cu privirea aţintită la geam.

- Ai venit târziu azi, spuse ea în cele din urmă.

Vocea lui se auzea din spatele ei, caldă, adâncă şi înnebunitor de provocatoare.

- Ti-a fost dor de mine?

- Normal că nu. Ea se întoarse, încercând să păstreze un aer dezinteresat. Dar eram curioasă.

Umbra unui zâmbet devastator se ivi pe buzele lui. Poppy îşi închipuia cu uşurinţă zeci de doamne leşinând în fata unui asemenea

zâmbet.

- Eşti mereu curioasă, nu? murmură el.

Ea deveni imediat bănuitoare.

- Nu o spui ca pe o insultă.

- Nu este o insultă, zise el pur şi simplu. Dacă erau mai mulţi oameni curioşi, eram cu mult mai avansaţi ca specie.

Ea făcu un pas spre el fără să-şi dea seama.

- Ce vrei să spui?

El îşi lăsă gânditor capul într-o parte.

- Greu de spus. Dar îmi place să cred că, până acum, am fi călătorit deja prin lume cu maşini zburătoare.

Ei bine, era cea mai ridicolă idee pe care o auzise ea vreodată. Asa că se aşeză chiar în fata lui si spuse:

- E cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

El chicoti.

- E limpede că tu nu eşti *suficient* de curioasă.

- Vreau să te anunţ că...

Poppy se încruntă când un instrument cu aripi, roţi şi, poate, nişte flăcări i se ivi brusc în imaginaţie. Fu de ajuns pentru a-i distrage atenţia de la primul ei răspuns, pe care îl oferise mai mult ca să se apere.

Ea crescuse alături de patru fraţi. Să se apere era mereu prima reacţie.

- Crezi că e posibil? întrebă ea. Se aplecă înainte, cu braţele încrucişate pe masă. Maşini zburătoare?

- Nu văd de ce n-ar fi. Păsările zboară.

- Păsările au aripi.

El ridică din umeri.

- Putem să construim aripi.

- Atunci de ce nu s-a făcut asta până acum?

- Oamenii au încercat.

Ea clipi nedumerită.

-Da?

El încuviinţă din cap.

Oamenii construiseră aripi şi încercaseră să zboare, iar ea nu *ştia* nimic despre asta? Ce nedreptate strigătoare la cer!

- Mie nu-mi spune nimeni nimic, mormăi ea.

El izbucni într-un hohot de râs.

- Mi-e greu să cred că este adevărat.

Ochii ei se îngustară parcă pentru a zecea oară de când începuseră să discute.

- De ce?

- Curiozitatea despre care povesteam adineauri.

- Doar pentru că *întreb* nu înseamnă că oamenii îmi şi spun lucruri.

El lăsă capul într-o parte.

- Ai *întrebat* pe cineva despre oamenii care construiesc aripi?

- Bineînţeles că nu.

- Atunci n-ai de ce să te plângi.

- Pentru că nu *ştiam* că ar trebui să întreb, protestă ea, vorbind pe nerăsuflate. Ai nevoie de o anumită bază de cunoştinţe înainte de a pune întrebările potrivite.

- Este adevărat, murmură căpitanul James.

- Şi e de la sine înţeles, continuă Poppy, calmată întrucâtva de uşurinţa cu care el fusese de acord cu ea, că nu mi s-a oferit sansa de a studia fizica.

- Ai vrea?

- Să studiez fizica?

El făcu un gest curtenitor cu mâna.

- Nu asta e ideea, spuse ea.

- Ba cum să nu fie, când este vorba despre aerodinamică.

- Asta spuneam şi eu! Ea îşi împinse degetul spre el atât de brusc, încât el clipi. Nici nu ştiam că este un cuvânt.

- Se înţelege de la sine, spuse el. N-ai nevoie...

- Nu asta e ideea.

- Iar cu ideile, spuse el, părând aproape uimit.

Ea se încruntă.

- Mi-am dat seama de sens după ce ai spus-o. Nu asta e...

Ea îsi muscă limba.

- Ideea? îi sări el în ajutor.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

- Femeile ar trebui să aibă drepturi egale la

educaţie, spuse ea pe un ton mai înţepat. Cele care îşi doresc.

- Aici, nu o să auzi nici o obiecţie din partea mea, spuse căpitanul, întinzându-se spre plăcintă. Ce bucăţică îngrozitor de mică, mormăi el.

- Dar este foarte bună, îi spuse ea.

- Mereu. El luă o gură. Felia ta a fost mai mare?

- Desigur.

El încuviinţă vag din cap, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva, iar Poppy rămase tăcută cât el îşi termină plăcinta.

- Mereu iei cina atât de târziu? îl întrebă ea după ce el se lăsă pe spătarul scaunului.

El ridică privirea, aproape de parcă ar fi uitat de prezenţa ei.

- Nu mereu.

- Ce ai făcut?

El păru uşor amuzat de întrebare.

- în afară de a fi căpitanul vasului?

- Speram să-mi spui ce *înseamnă* să fii căpitanul vasului.

- îţi spun, se surprinse el zicând. Doar că nu în seara clStcl.

El căscă şi se întinse, mişcarea asta având ceva uluitor de intim. Nici un alt gentleman cunoscut nu ar fi făcut vreodată aşa ceva în prezenţa ei – desigur, cu excepţia celor din familie.

- lartă-mă, murmură el clipind, de parcă tocmai îşi aminti că nu mai putea să-şi facă de cap în cabină.

Ea înghiţi în sec.

- Cred că o să mă pregătesc de culcare.

El încuviinţă din cap. Păru brusc epuizat, iar

Poppy se simţi cuprinsă de cea mai stânjenitoare răbufnire de compasiune.

- A fost o zi deosebit de obositoare? se auzi întrebând.

- Un pic.

- Din cauza mea?

El schiţă un zâmbet ironic.

- Mă tem că nu pot să dau vina pe tine, domnişoară Bridgerton.

- Oricât de mult ţi-ar plăcea?

- Dacă ai găsi o cale prin care să-ţi asumi responsabilitatea pentru o velă ruptă, un vânt supărător şi trei cazuri de dizenterie, ţi-aş fi foarte recunoscător.

Aproape scuzându-se, ea spuse:

- Mi-e teamă că pentru vânt e nevoie de un talent supranatural pe care nu-l deţin.

- Spre deosebire de vela ruptă şi dizenterie?

- Aş putea să mă descurc, dacă aş avea puţin timp să mă organizez. Ea făcu o mişcare vag sarcastică cu mâna. Şi dacă mi s-ar permite să ies pe punte.

- Vai, sunt mult prea crud.

Ea se rezemă cu cotul de masă şi îşi sprijini gânditoare bărbia în mână.

- Şi totuşi, nu cred că-ţi stă în fire.

- Să fiu crud?

Ea încuviinţă din cap.

El zâmbi, abia vizibil, de parcă ar fi fost prea obosit ca să dea un răspuns în toată regula.

- A trecut doar o zi, şi totuşi mă cunoşti deja mult prea bine, domnişoară Bridgerton.

- Cumva, am impresia că nici n-am început.

El o privi curios.

- Vorbeşti de parcă aproape ţi-ai dori.

Vocile lor se îndulciră, notele dure ale

discuţiei fiind tocite de oboseală. Şi poate de respect.

Poppy se ridică, neliniştită de acel gând. Ea nu îl respecta pe căpitanul James. Nu putea să-l respecte. Şi sigur nu trebuia să-l *placă,* oricât ar fi fost de agreabil ca om.

Era obosită. Nu mai avea simţurile atât de ascuţite.

3 *

- E târziu, spuse ea.

- într-adevăr, răspunse el, şi îl auzi cum se ridică de pe scaun, apoi se îndreptă spre vasul cu apă adus de Billy cândva între antreu şi desert. Trebuia să se spele pe faţă şi pe dinţi şi să-şi pieptene părul. O făcea în fiecare seară şi era hotărâtă să-şi păstreze obiceiul şi pe mare, oricât de ciudat ar fi fost să-si facă tabieturile în fata unui bărbat.

Şi totuşi, era cu mult mai *puţin* ciudat decât ar fi trebuit să fie.

„Nevoile sunt prioritatea”, îşi spuse ea în timp ce scoase pulberea pentru dinţi. Nimic mai mult. Dacă se obişnuia cu prezenţa lui, se obişnuia pentru că *trebuia.* Ea era o femeie pragmatică, nu cădea pradă isteriilor. Se mândrea cu asta. Dacă trebuia să se spele pe dinţi în faţa unui bărbat pe care tocmai îl cunoscuse, sigur nu avea să-şi plângă de milă.

Aruncă o privire peste umăr, convinsă că el ştia cumva că se gândea la el, dar el păru cufundat în ale lui, frunzărind nişte hârtii pe birou.

Cu o răsuflare resemnată, Poppy îşi privi degetul şi turnă puţină pulbere mentolată. Se întrebă dacă trebuia să schimbe degetul la fiecare periaj. Pulberea pentru dinţi îi putea

irita pielea.

Se spălă pe dinţi, apoi pe faţă şi, după ce se asigură că el nu se uita, îşi scoase acele din păr şi îşi trecu degetele prin el, căutând să ţină cât mai bine locul periei din păr de mistreţ pe care o folosea acasă. După ce îşi împleti părul în coadă, nu mai avea nimic de făcut decât să se bage în pat.

Ea se întoarse, făcând un pas spre pat, apoi îl zări, cumva mult mai aproape decât se aşteptase.

- Oh! ţipă ea. îmi pare rău...

- Nu, este doar vina mea. Nu credeam că o să te întorci si...

Ea făcu un pas spre stânga.

El făcu un pas spre dreapta.

Amândoi scoaseră nişte sunete de stânjeneală.

- îmi pare rău! mormăi căpitanul.

El făcu un pas spre stânga.

Ea făcu un pas spre dreapta.

- Vrei să dansăm? întrebă el în glumă, iar ea i-ar fi răspuns pe măsură.

Dar corabia începu să urce brusc pe un val şi apoi să coboare, facând-o să se împleticească într-o parte – şi se trezi salvată de două mâini calde care o cuprinseră de talie.

- Acum, chiar că... Ea ridică privirea, dar fu o greşeală. Dansăm, şopti ea.

Nu se mişcară, nu spuseră nici măcar un cuvânt. Poppy nu-si mai dădea seama nici dacă răsuflau. Ochii lui îi susţinură pe ai ei, însă erau atât de strălucitori, atât de uimitor de albaştri, încât Poppy simţi cum era atrasă în mreaja lor.

Ea nu se mişcă, nici măcar un centimetru,

totuşi simţi atracţia.

- îţi place să dansezi? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

- Când este muzică.

- Nu o auzi?

-Nu o aud.

Se întrebă dacă el ştia că-şi dorea, de fapt, să spună că nu *trebuia.* Pentru că era acolo, o simţea pe pielea ei – muzica lină a vântului si a valurilor. Dacă ea ar fi fost altcineva – nu, dacă *el* ar fi fost altcineva –, acesta ar fi fost un moment încărcat de romantism şi de o nerăbdare plină de dorinţă.

într-o altă viaţă, într-o altă lume, el poate s-ar fi aplecat spre ea.

Ea poate ar fi ridicat privirea.

Poate s-ar fi sărutat.

Ar fi fost un moment îndrăzneţ. Scandalos.

Ce amuzant era să te gândeşti că, dacă ar fi fost la Londra, ar fi putut să fie ruinată de un sărut! Părea ceva atât de neînsemnat acum, în comparaţie cu, oh, ideea de a fi răpită de piraţi.

Şi totuşi, în timp ce rămase pierdută în ochii căpitanului, gândul nu i se mai păru deloc neînsemnat.

Ea se trase brusc înapoi, îngrozită de calea pe care se aventuraseră gândurile ei, dar mâinile lui nu se mişcară, mari şi calde pe şoldurile ei, ţinând-o, dacă nu pe loc, cel puţin în echilibru.

Să fie în siguranţă.

- Apa, spuse el cu voce aspră. Este agitată în seara asta.

Nu era, dar ea aprecie minciuna.

- Mă ţin bine acum, spuse ea, punând o mână

pe masă pentru a-l linişti. Sau poate pentru a se linişti pe ea.

El îi dădu drumul şi făcu un pas politicos în spate.

- îmi cer scuze, spuse el. De obicei, nu sunt atât de neîndemânatic.

Altă minciună. Alt semn de amabilitate. Nu fusese neîndemânatic. Dimpotrivă. Ea fusese cea care se împiedicase. Ar fi trebuit să-i răsplătească generozitatea spunând acelaşi lucru, dar tot ce mai reuşi să îngaime fu:

- Nu mai am nevoie de pulberea pentru dinţi.

El avu nevoie de o clipă mai mult decât s-ar fi aşteptat ca să răspundă, iar, când o făcu, zise distras doar:

- Desigur.

Apoi căpitanul făcu un pas, dar, de data asta, ea aşteptă o fracţiune de secundă ca să-si dea

seama încotro o lua si

> > 3

să nu-i mai stea în cale.

- Mulţumesc, adăugă el.

Totul era foarte ciudat. Exact cum trebuia să fie, se gândi Poppy.

- Mă duc în pat, spuse ea.

El era ocupat să se spele pe dinţi, dar se întoarse cu spatele pentru a-i oferi intimitate. Nu era sigură de ce, căci amândoi ştiau că avea să doarmă îmbrăcată. Totuşi, frumos din partea lui, şi încă un semn al statutului lui de gentleman.

- Gata! strigă ea.

El termină cu spălatul pe dinţi şi se întoarse.

- O să sting lămpile cât de curând.

- Mulţumesc!

Ea îşi trase cuverturile până sub bărbie ca

să-şi slăbească centura rochiei fără ca el să vadă. Era hotărâtă să ardă rochia odată ce se întorcea acasă. Poate avea să ceară să i se mai facă una la fel pentru că îi plăcea materialul, dar pe aceasta...

Avea să o pună pe foc.

Se aşeză pe o parte, cu faţa spre perete, permiţându-i aceeaşi intimitate pe care i-o oferise mai devreme. Totuşi, îi auzea fiecare mişcare, cum îşi aranjează locul de dormit, cum îsi scoate cizmele.

- Oh, perna! îşi aminti ea dintr-odată. O înşfacă de sub cap şi i-o aruncă peste umăr. Poftim!

Auzi o bufnitură uşoară, apoi un mormăit.

- Ai o ţintă impecabilă, murmură el.

- Te-am nimerit?

- Din plin.

Poppy zâmbi.

- în fată?

- N-ai tu norocul ăsta.

- N-am văzut ce şi cum, protestă ea.

- în umăr, îi spuse el, stingând ultima lampă. Acum, linişte si treci la culcare!

în mod surprinzător, ea chiar adormi.

Capitolul 9

Problema, îşi dădu seama Andrew în dimineaţa următoare, în vreme ce întoarse corabia pentru ca vântul să bată din plin în pânze, era că Poppy Bridgerton nu era îngrozitoare.

Dacă ar fi fost îngrozitoare, el ar fi putut să închidă uşa de la cabină si să uite de ea.

[3]

Dacă ar fi fost îngrozitoare, încurcătura în care nimerise ar fi putut chiar să-i trezească o oarecare plăcere nedemnă.

Dar ea nu era îngrozitoare. Era o pacoste –

sau, mai degrabă, prezenţa ei era o pacoste –, dar nu era îngrozitoare.

Ceea ce complica şi mai mult lucrurile.

Siguranţa fetei sigur merita preţul plictiselii ei, dar ideea nu reuşea să-l facă să se simtă mai bine pentru că o izolase în cabină, având drept companie doar câteva cărţi şi o vedere spre ocean.

Andrew se trezise deja de câteva ore. Rareori mai dormea după răsăritul soarelui. Billy trebuia să-i fi adus deja micul-dejun, un lucru deloc lipsit de importanţă. Băiatul nu era cel mai strălucit când venea vorba despre discuţii, dar acum, că trecuse peste groaza pe care i-o trezea musafira lor, sigur îi putea oferi câteva momente în care să-si ia mintea de la ale ei.

Măcar nu mai trebuia să mănânce un mic-

dejun rece. Domnişoara Bridgerton nu avea să mai facă această greşeală.

Nu era genul care să repete o greşeală.

Totuşi, trebuia să se ducă să vadă ce făcea. Aşa se cădea. Ea era oaspetele lui.

Oarecum.

în orice caz, era cu siguranţă responsabil pentru ea. Şi aici era vorba atât despre sănătatea ei mintală, cât şi despre cea fizică. în plus, se gândise la ceva care să mai alunge monotonia. Nu ştia de ce nu-i trecuse prin minte mai devreme – poate pentru că încă fusese atât de îngrozit de situaţia neaşteptată în care se treziseră amândoi.

Avea un puzzle din lemn, după modelul hărţilor care făcuseră furori la Londra. Dar al lui era mult mai complicat. Când se apucase de el, avusese nevoie de câteva ore ca să pună

totul cap la cap. Nu era mult, dar avea să o ajute să-şi umple timpul.

Şi avea să îi placă la nebunie. Ştia asta cu o certitudine pe care nu şi-o putea explica, cu excepţia faptului că îi plăcuse şi *lui* la nebunie, iar el şi domnişoara Bridgerton păreau să aibă aceeaşi minte analitică, fascinată de rezolvarea problemelor. Avea impresia că ar fi fost buni prieteni dacă ea nu ar fi pus în pericol secrete de stat atunci când se aventurase în peştera lui.

Sau dacă el nu ar fi răpit-o. Se punea şi asta la socoteală.

- Jenkins, ia cârma! strigă el, ignorând expresia îndoielnică de pe chipul secundului său.

Andrew lăsase cârma din mână mult mai mult timp decât de obicei. Dar nu exista nici o

lege care să spună cât timp trebuia să-şi petreacă un căpitan la cârma vasului...

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el.

Nu trebuia să se explice în faţa nimănui, cu atât mai puţin faţă de sine însuşi.

Din fericire, Jenkins prelua comanda fără nici un comentariu, iar Andrew coborî două câte două treptele care duceau pe puntea principală, apoi coborî trei câte trei până la cabina lui.

Ciocăni hotărât la uşă înainte de a băga cheia în broască, intrând înainte ca domnişoara Bridgerton să aibă şansa să- l invite înăuntru.

Stătea la masă, cu părul castaniu prins la întâmplare. Pe tava din fata ei se vedea ce îi mai rămăsese de la micul- dejun: trei căpşune

şi un colţ de pâine prăjită.

- Nu-ţi plac căpşunele? o întrebă el, înşfăcând-o pe cea mai mare din farfurie.

Ea ridică privirea din cartea pe care o citea.

- îmi fac rău.

- Interesant! El muşcă din căpşună. La fel i se întâmplă şi cumnatei mele. Eu n-am fost de faţă, dar Edward – fratele meu – mi-a spus că este o privelişte de neuitat.

Ea îşi puse un semn în carte – un ghid subţire al Lisabonei, remarcă el în treacăt. Foarte practic din partea ei, chiar dacă nu avea de gând să îi permită nici măcar să pună un deget pe pământ portughez –, apoi o lăsă deoparte.

- îmi imaginez că este o privelişte pe care nu-ţi doreşti să o vezi.

- într-adevăr. El se cutremură. Cred că s-a

folosit cuvântul *îngrozitor,* iar fratele meu nu este un om al hiperbolelor.

- Spre deosebire de tine?

El îşi apăsă o mână în dreptul inimii.

- Eu exagerez doar când este absolut necesar.

- Fratele tău mi se pare încântător.

- E însurat, răspunse imediat Andrew.

- Asta îl face mai puţin încântător?

Discuţia părea teribil de amuzantă pentru Poppy, ceea ce ar fi trebuit să-l irite, dar, în schimb, îl făcea să se simtă... ciudat?

Enervat?

Trecuse multă vreme de când limba lui volubilă nu se mai încurcase asa.

Din fericire, însă, domnişoara Bridgerton nu păru să aibă nevoie de un răspuns. în schimb, ea împinse farfuria spre el.

- Poţi să iei restul dacă vrei.

Andrew îi acceptă invitaţia şi mâncă o căpşună întreagă, rămânând numai cu frunzuliţele verzi între degete. Le puse pe farfuria ei, apoi se rezemă cu şoldul de marginea mesei si o întrebă:

[3]

- *Tu* te simţi îngrozitor?

Ea scoase un râs surprins.

- în momentul ăsta?

El îşi înclină capul, un mic salut la răspunsul ei.

- Nu, spuse ea, o urmă de umor facându-i vocea să răsune încântător de caldă. Totuşi, începe să mă mănânce toată pielea şi simt că nu mai am aer. Sincer, aş prefera să evit aceste două lucruri când sunt închisă într-o cabină.

- O să-i transmit bucătarului, spuse Andrew, terminând ultima căpşună. Poate să-ţi dea altceva.

- Mulţumesc! Aş aprecia.

El o privi o clipă, apoi spuse:

- Suntem alarmant de civilizaţi, nu-i aşa?

- E alarmant că ni se pare atât de alarmant, i-o întoarse ea.

- Sunt multe de analizat în comentariul ăsta, spuse el, îndepărtându-se de marginea mesei, dar, din păcate, nu am timp.

- Şi totuşi, mi-ai oferit câteva minute din timpul tău preţios, remarcă ea. Cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale?

- O plăcere, zici? murmură el, îndreptându-se spre dulapul lui. Nu o lăsă să răspundă înainte de a adăuga: Nu? O să fie.

- Despre ce vorbeşti?

îi plăcu tonul ei nedumerit, dar nu se deranjă să dezvolte în timp ce căută prin lucrurile lui. Trecuse ceva timp de când folosise puzzle-ul, care era îndesat undeva în spatele dulapului, după un caleidoscop spart şi o pereche de şosete. Piesele din lemn erau puse într-un săculeţ de catifea mov cu şnur auriu. Una peste alta, era foarte elegant.

îl puse pe masă.

- M-am gândit că ţi-ar putea plăcea chestia asta.

Ea se uită la săculeţul de catifea, apoi la el, cu sprâncenele arcuite întrebător.

- Este o hartă descompusă, îi spuse el.

- O ce...

- N-ai văzut niciodată una?

Ea clătină din cap, aşa că el deschise săculeţul şi lăsă bucăţile să alunece pe blatul

din lemn al mesei.

- Erau foarte la modă acum vreo zece ani, îi explică el. Un cartograf pe nume Spilsbury a fixat o hartă pe o placă din lemn, apoi a decupat ţările şi mările. S-a gândit că putea fi de ajutor că să înveţi geografia. Cred că primele exemplare au ajuns la familia regală.

- Oh, ştiu despre ce vorbeşti! exclamă ea. Dar cele pe care le-am văzut nu aveau nici pe departe atâtea piese.

- Da, acesta este unic. L-am comandat chiar eu. El se aşeză pe un scaun în diagonală faţă de al ei şi împrăştie câteva dintre bucăţi, răsturnându-le astfel încât faţa cu harta să fie în sus. Cele mai multe hărţi descompuse sunt decupate de-a lungul graniţelor – graniţe naţionale, râuri, coaste... ceva de genul. Eu ştiu bine geografie, dar îmi place mult să pun

piesele cap la cap, aşa că am întrebat dacă al meu putea fi decupat în mai multe forme mici, la întâmplare.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire, iar ea luă o piesă.

- Şi trebuie să le potriveşti, spuse ea cu o încântare aproape reverenţioasă. Este genial! Câte piese sunt?

- Cinci sute.

- Nu te cred!

- Mai mult sau mai puţin, recunoscu Andrew cu modestie. Nu le-am numărat.

- O să le număr eu, spuse domnişoara Bridgerton. Nu este ca şi cum n-aş avea timp.

Nu părea să o fi zis ca să se plângă, aşa că el mai întoarse câteva piese şi spuse:

- Cel mai bun mod de a începe este să cauţi...

- Nu, nu-mi spune! îl întrerupse ea. Vreau

să-mi dau seama singură.

Ea luă o bucată şi o privi cu ochii mijiţi.

- E mic scrisul, spuse el.

- Am ochii tineri. Ea ridică privirea, ochii menţionaţi adineauri sclipind de încântare. Scrie *IC.* Nu e de mare ajutor. Dar este albastru, deci ar putea să fie Marea Baltică. Sau Atlanticul.

- Sau Pacificul.

Ea păru surprinsă.

- Cât de mare este harta?

- Toată lumea cunoscută, îi spuse el, puţin surprins de urma de lăudărosie din vocea lui.

Era mândru de puzzle. Din câte ştia, nici o altă hartă nu mai fusese decupată în atâtea piese. Dar nu de aceea se lăudase şi nici pentru că ea era atât de evident fericită pentru prima dată de când o cunoscuse. Ci pentru

că...

Doamne, îşi dorise să o impresioneze.

El se ridică brusc.

- Trebuie să mă întorc la ale mele.

- Da, bine, spuse ea distrasă, mult mai interesată de puzzle decât de orice ar fi avut el de spus. O să fiu aici, după cum ştii.

El o privi în timp ce se îndreptă spre uşă. Ea nu îi aruncă nici măcar o privire. Ar fi *trebuit* să fie bucuros că nu observase schimbarea lui bruscă de dispoziţie.

- Billy o să-ţi aducă de mâncare în după-amiaza asta, spuse el.

- Ar fi drăguţ.

Ea mai luă o piesă şi o studie, sorbind o gură de ceai înainte de a o lăsa deoparte ca să cerceteze o altă piesă.

El lovi uşor în mânerul uşii.

- Vrei ceva în mod special?

- Hmm?

- De mâncare. Vrei ceva în mod special? în afară de căpşune, desigur.

Ea ridică privirea şi clipi, de parcă ar fi fost surprinsă că se mai afla încă acolo.

- Nu-mi place foarte mult sparanghelul, dacă asta mă întrebi.

- Este puţin probabil să dai de sparanghel la bord, spuse el. încercăm să facem un stoc de fructe şi legume, dar niciodată ceva atât de scump.

Ea ridică din umeri şi se întoarse la puzzle.

- Sunt sigură că orice o să fie în regulă.

- Bun. El îşi drese glasul. Mă bucur că te descurci atât de bine. îmi dau seama că nu este o situaţie ideală.

- Mmm… hmm.

El înclină capul într-o parte, privind-o în timp ce se apucă să întoarcă piesele pentru ca harta să fie îndreptată spre ea.

- E chiar păcat că nu mai am un alt puzzle la fel, spuse el.

- Hmm.

- Eu mă duc.

- Hmm... mmm.

Această replică o spuse mişcând vioi din cap în sus şi în jos, de parcă şi-ar fi luat rămas-bun.

- Ei bine, spuse el ursuz. Pe curând!

Ea ridică o mână în semn de salut, chiar dacă atenţia ei rămase concentrată asupra pieselor din lemn.

-Pa!

Andrew ieşi din cabină şi ajunse pe coridor, asigurându- se că închide şi încuie uşa în urma lui. Desigur, ea putea să iasă. Ar fi fost

iresponsabil din partea lui să o lase acolo fără posibilitatea de a ieşi. Infinity nu avusese niciodată o problemă, dar trebuia să fii atent când erai pe mare.

El descuie uşa şi intră înapoi.

- Ştii că ai o cheie, da?

Cuvintele lui îi atraseră atentia.

- Poftim?

- O cheie. Acolo, în sertarul de sus. Este foarte puţin probabil, dar, dacă intervine vreo urgenţă, o să poţi să ieşi din cabină.

- N-ai veni după mine?

- Păi, aş încerca... Se simţi deodată foarte stânjenit. Nu era o senzaţie plăcută... sau cunoscută. Sau aş putea să trimit pe cineva. Dar este important să poţi ieşi singură dacă este necesar.

- Deci ceea ce-mi zici, spuse ea, este că ai

încredere că nu o să plec din cabină.

Nu prea se gândise la asta, dar...

- Da, răspunse el. Cred că am.

- E bine de ştiut.

El se uită lung la ea. Ce naiba însemna asta?

- Mulţumesc pentru puzzle! spuse ea, schimbând subiectul cu o viteză neliniştitoare. Nu ştiu dacă ţi-am spus asta. Chiar a fost foarte frumos din partea ta.

- A fost o nimica toată, spuse el, iar capul şi umărul îi tresăriră uşor.

Simţea cum i se încălzesc obrajii.

Ea zâmbi – o expresie drăgălaşă şi caldă, care îi lumină ochii, iar el îşi spuse că, acum, culoarea lor semăna mai mult cu verdele muşchiului decât cu al frunzelor, deşi poate era doar de la lumina care se strecura înăuntru prin hublouri...

- Nu spuneai că ai treabă? îi aminti ea.

El clipi.

- Da, desigur. Scutură uşor din cap. Rămăsesem doar să mă gândesc o clipă.

Ea zâmbi din nou, de data asta cu un aer de amuzament. Sau poate de nerăbdare. Era limpede că-şi dorea să scape de el.

- Atunci o să plec.

El înclină scurt din cap şi se îndreptă spre

uşă.

- Oh, stai! strigă ea.

El se întoarse. Dar nu cu nerăbdare. Fără urmă de nerăbdare.

-Da?

Ea făcu semn cu mâinile spre micul-dejun.

- Ai vrea să duci si tava? O să am nevoie de mai mult loc pentru puzzle, nu crezi?

- Tava, repetă el posomorât.

Voia ca el să ducă tava. El era căpitanul propriului vas.

- Aş aprecia foarte mult.

El luă tava.

- Pe diseară, domnişoară Bridgerton!

Pe diseară. Absolut. Nu avea să se întoarcă să vadă ce mai facea până atunci. Fără doar şi poate.

Poppy mai avea doar un sfert din puzzle când auzi o bătaie puternică în uşă, urmată de sunetul cheii răsucindu- se în broască.

- Căpitane James! spuse ea cu o oarecare uimire.

Ca de obicei, omul era ridicol de chipeş. Care era treaba cu bărbaţii şi părul vâlvoi? Şi, spre deosebire de dimineaţă, cămaşa îi era descheiată la gât. Sincer, nu o deranja deloc,

dar, din politeţe, îşi feri privirea şi se întoarse la piesa de puzzle pe care o ţinea în mână. Era posibil să aparţină Canadei. Sau poate Japoniei.

- Credeai că sunt Billy? o întrebă el.

- Nu, el n-ar bate niciodată cu o asemenea autoritate. Dar ai spus că nu te întorci până diseară.

El îşi drese glasul şi făcu semn spre peretele din colţul opus.

- Trebuie să iau ceva din dulap.

- O cravată, poate, murmură ea.

îsi văzuse doar fraţii într-o asemenea stare de răvăşeală. Dar fraţii ei nu arătaseră *aşa.* Sau, dacă arătaseră, ei nu prea îi păsase.

Căpitanul, pe de altă parte... ei bine, deja recunoscuse în sinea ei că era chipeş. Atât timp cât nu recunoştea asta în faţa lui, nu avea

de ce să-şi facă griji.

El îşi atinse gâtul, iar ea îşi închipui că uitase că-şi scosese lavaliera.

- Deseori, renunţăm la formalităţile la bord.

- E foarte cald azi?

- E cald când stai la soare.

Probabil aşa ajunsese părul lui să fie brăzdat de atâtea şuviţe aurii. Ar fi putut să bage mâna în foc că nu fusese atât de strălucitor pe vremea când trăia tot anul în Anglia.

Strălucitor? Se strădui să-si revină în fire. Asemenea adjective nu aveau ce să caute în mintea ei în timp ce rămânea blocată pe acest vas. Era o idee fantezistă, prostească şi...

Adevărată, fir-ar să fie! Piraţii nu ar fi trebuit să fie murdari şi grosolani? Căpitanul James arăta de parcă urma să bea ceaiul cu regina.

Cu condiţia să poarte lavalieră.

îl urmări cum scotoceşte prin dulap. (Era cu spatele la ea şi, prin urmare, nu avea nici un motiv să nu se uite după pofta inimii.) După câteva clipe, el scoase ceva, dar îndesă obiectul în buzunar înainte ca ea să-şi dea seama despre ce era vorba.

Ea reveni la puzzle chiar când el se întoarse.

- Cum merge? o întrebă el.

- Foarte bine, mulţumesc, spuse ea uşurată că nu o prinsese trăgând cu ochiul. Am început cu piesele de pe margine.

El aruncă o privire spre opera ei. Era foarte mândră de cadrul dreptunghiular pe care îl crease.

Vocea lui răsună chiar din spatele ei.

- Mereu un plan bun.

Ea tresări. Nu-şi dăduse seama că era atât de aproape.

- Hmm... Am încercat să triez restul pieselor după culoare. Este dificil, totuşi. Majoritatea sunt de culori foarte deschise si...

3

De ce era atât de cald? Nici măcar nu o atingea, totuşi simţea căldura pe care o radia corpul lui. Nu îndrăznea să se întoarcă, dar cât *era* de aproape?

Ea îşi drese glasul.

- îmi este greu să fac diferenţa dintre roz şi această nuanţă.

3

Ea ridică o piesă pe care erau reprezentate, în mod evident, şi apa, şi pământul. Un colţ era de un albastru- deschis, iar restul era într-o nuanţă palidă de piersică.

- E sigur roz, spuse el la urechea ei, apoi se apleacă în faţă şi, întinzând braţul pe lângă ea, duse mâna spre o piesă triunghiulară aflată

undeva în spatele cadrului.

Pânza cămăşii lui îi foşni la ceafa, şi, pentru o clipă, ea uită să mai respire.

Nu-si amintea dacă stiuse vreodată.

3 3

El puse piesa peste grămada ei roz şi îşi retrase braţul, atingându-i umărul în treacăt.

Pielea ei se înfioră.

Era de la căldură. Asta trebuia să fie. în sfârşit, soarele se înălţase îndeajuns de sus pe cer încât să nu se mai strecoare înăuntru prin hublouri, dar cabina avusese la dispoziţie toată dimineaţa ca să se încălzească. Ea fusese atât de absorbită de puzzle, că nici nu observase. Dar acum, era încercată de furnicăturile pe care le simţeai când aveai nevoie de o băutură rece. Şi, la fel cum nu putea să ignore niciodată sughiţul atunci când mama ei îi

spunea „Nu te mai concentra asupra lui şi o să dispară”, nu putea nici să nu mai fie atât de conştientă de acea senzaţie.

Şi de el, care era scandalos de aproape.

Căpitanul întinse mâna după o altă piesă, de culoarea lavandei, dar era mai departe decât fusese cealaltă, şi, când ea se întoarse, observă capul lui chiar în dreptul capului ei. Dacă el se întorcea... Dacă ea se întorcea...

S-ar săruta.

- Opreşte-te! strigă ea.

El îşi îndreptă spatele.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, spuse ea, absolut îngrozită de răbufnirea ei. Nu. *Nu.* încercă să facă astfel încât ultimul *nu* să sune amuzant, dar avea impresia că nu reuşise. îşi drese glasul, dându-

şi câteva secunde în plus ca să se liniştească înainte de a vorbi din nou. Iar, când o făcu, degetele de la mâini îi erau răsfirate ca steluţele de mare pe masă, ca să-şi ţină echilibrul. Doar că-mi doresc să termin singură. Nu vreau nici un ajutor.

El se îndepărtase, iar, când ea se uită la chipul lui, se simţi uşurată să vadă că în expresia lui nu se citea nimic maliţios, ştrengăresc sau măcar plin de *insinuări.* în schimb, el părea aproape sfios.

- îmi pare rău! spuse el. îmi plac la nebunie chestiile asta.

- Nu... nu-i nimic, spuse ea, detestându-şi bâlbâială. Doar că... gata!

El se îndepărtă, iar ea crezu că o ia spre uşă, dar se opri brusc şi se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de spătarul scaunului din fata ei.

- De ce eşti atât de plăcută?

Ea clipi nedumerită.

- Poftim?

- Eşti extraordinar de amabilă azi.

El făcu ochii mici, dar nu o privi *chiar* bănuitor.

- Spre deosebire de...

Capul lui i se înclină într-o parte, de parcă nu s-ar fi gândit la asta.

- Când ai sosit, presupun.

- într-un *sac,* vrei să zici?

El îşi flutură vag o mână în aer.

- Este din cauza puzzle-ului?

- Ei bine...

Poppy făcu o pauză, neştiind cum să răspundă. De ce *era* agreabilă? Bărbatul acesta înnebunitor o ţinea aici împotriva voinţei ei – nu că ar fi putut să facă ceva în

privinţa asta, aici, în nemărginirea oceanului. Poate că s-ar fi purtat altfel dacă ar fi fost într-un han sau într-o casă – undeva de unde să-şi închipuie posibilitatea rezonabilă a unei evadări. Dar aici, pe navă, nu aveai nimic de câştigat dacă erai îndărătnic. Nu când mai avea de petrecut două săptămâni în compania lui.

Ea se uită la căpitan, sperând să fi zăbovit îndeajuns pentru ca el să fi trecut peste, dar nu, el continuă să se uite la ea cu o nerăbdare de un albastru strălucitor, aşteptând răspunsul ei.

- Presupun, spuse ea cu grijă, că sunt aşa pentru că nu am nici un motiv întemeiat să nu fiu agreabilă. N-am unde să mă duc. Sigur nu pot să scap şi aş fi o nătângă să cred că mi-ar fi mai bine singură în Portugalia decât cu

protecţia ta. Aşa că, îmi place sau nu, sunt legată de tine.

El încuviinţă încet din cap.

- După cum eu sunt legat de tine.

- *Oh,* adăugă ea cu un accent aparte, şi nu-mi place.

Bărbia lui se trase înapoi, subliniind nedumerirea care se citea pe chipul lui.

- Am spus „îmi place sau nu”, îi explică ea. Vreau să fie clar că nu. Adică nu-mi place.

- S-a notat, remarcă el.

- Dar, adăugă ea, ridicându-se, te-ai purtat cu mine cu o oarecare urmă de respect, aşa că mă străduiesc să fac şi eu la fel.

Una din sprâncenele lui se arcui.

- Doar o oarecare urmă?

Ea îi răspunse cu aceeaşi expresie.

- încă dormi în cabina asta, nu-i aşa?

- Pentru protecţia ta, îi aminti el.

- Usa se încuie.

- Eu *nu* dorm jos.

- Cum nu am văzut încă nici un centimetru din vas, în afară de cabină şi de coridor, nu aş putea spune dacă danele de j os sunt potrivite.

El zâmbi condescendent.

- Crede-mă când îţi spun că, şi dacă ai umbla în voie pe Infinity, nu ţi-ar fi permis să te apropii de zona marinarilor.

Ea înclină uşor capul spre uşă.

- Am observat alte trei cabine pe această

punte.

- într-adevăr. Sunt foarte mici.

- Dar suficient de mari încât să încapă doi bărbaţi, tind să cred. Brown si Green nu dorm în aceeaşi cabină?

- Nici Brown, nici Green nu sunt căpitanul

acestei nave.

- Deci ceea ce spui, de fapt, este că mândria ta este prea mare ca să împărţi o cabină cu altcineva.

- O împart cu *tine.*

- O decizie pe care încă nu o înţeleg. Ea pufni. îţi dai seama că, dacă am fi în altă parte, ar trebui să te însori cu mine.

Cuvintele îl făcură să zâmbească larg, şi zâmbetul acela era de o fascinaţie letală, diabolică. El se aplecă spre ea.

- Vai, domnişoară Bridgerton, mă ceri de soţ?

- Nu! aproape urlă ea. îmi răstălmăceşti cuvintele.

- Ştiu, spuse el, aproape înţelegător. Mi le serveşti pe tavă.

Ea se încruntă.

- Retrag tot ce am spus când am zis eşti un gentleman.

Totuşi, el continuă să zâmbească. Afurisitului i se părea *amuzant.* Sau, mai exact, o găsea pe *ea* amuzantă, ceea ce era cu atât mai rău.

- Apropo, spuse el, am decis să dorm în cabina navigatorului în seara asta. într-adevăr, sunt două dane.

- Tocmai ai spus...

El ridică o mână.

- Un om înţelept nu se ceartă niciodată când îi ies lucrurile cum vrea. M-aş gândi că este valabil şi pentru femei.

Avea dreptate. La naiba! Totuşi...

- Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? îl întrebă ea suspicioasă.

- Oh, păi să vedem... Durerea de gât, durerea de spate şi faptul că aproape că am

adormit la cârmă azi-dimineaţă.

- Serios?

- Nu, nu chiar, răspunse el. Apoi se prea poate să fi gemut chiar în acea clipă. Dar mi-am dorit.

Poppy încercă să pară mâhnită. Şi chiar era. Dar era ceva savuros la ideea de a şi-l închipui adormind în timpul serviciului, iar ea nu reuşise să-şi ascundă chiar *toată* bucuria din voce.

Schadenfreudf-, fa cunoştinţă cu Poppy

Bridgerton.

- Am luat măsuri în privinţa echipajului, spuse căpitanul James, şi am încredere că nu o să te deranjeze nimeni.

Ea încuviinţă smerită din cap. Câştigase. Câştigase! Dar ştia cum erau bărbaţii si ştia că trebuia să-l lase să creadă că victoria îi

aparţinea lui. Astfel că zâmbi îmbietor şi îi spuse:

- Mulţumesc!

El îsi încrucisă braţele.

- Desigur, o să o ţii încuiată.

- Cum vrei.

- Şi trebuie să înţelegi că aceasta rămâne cabina mea şi că o să intru şi o să ies după bunul-plac în timpul zilei.

- Toate lucrurile tale sunt aici, murmură ea cu bunăvoinţă, deşi probabil strică totul când adăugă: Vezi cât sunt de plăcută?

- Un termen german care înseamnă „plăcere provocată de ghinion (al altuia)” şi poate fi tradus prin „bucurie malefică”, „satisfacţie cinică”, (n.tr.)

Capitolul 10

Plăcută, într-adevăr. Fata punea ceva la cale. Dar ce anume... Andrew nu-şi putea închipui. O crezuse când îi spusese că nu plănuia vreo evadare. Era mult prea inteligentă pentru asta. Poate avea să încerce ceva după ce reveneau pe pământ britanic, dar sigur nu înainte.

Dar, când aveau *să se întoarcă* pe pământ britanic... Ei bine, voia să scape de ea imediat, nu-i aşa?

- S-a întâmplat ceva? o auzi el întrebând. Ai devenit brusc foarte sceptic.

Se uită la ea. Păr castaniu, ochi verzi, rochie albastră... totul era la fel. Şi totuşi, *el* se simţea diferit.

Dar nu era din cauza *ei,* îşi spuse el. Adevărat, prezenţa ei transformase călătoria într-una cum nu mai experimentase niciodată, dar nu era ea motivul neliniştii lui. De luni bune nu se mai simţea deloc în apele lui.

Ceva înăuntrul lui parcă se zdruncinase de la locul lui. Se simţea descentrat.

Neliniştit.

Era o senzaţie pe care o vedea de obicei ca pe semnalul că era timpul să plece pe mare. Nu era un spirit căruia îi era dat să rămână prea mult timp într-un singur loc. Acesta era un lucru esenţial în existenţa lui, făcea parte din el, la fel cum făceau şi umorul lui impertinent, ochii lui albaştri sau fascinaţia lui

pentru tot ce era mecanic. Acesta era motivul pentru care îşi implorase părinţii să-i permită să se retragă de la Eton în ultimul an şi să se înroleze în marină. Acesta era motivul pentru care aceştia îl lăsaseră să meargă până la capăt cu decizia lui, chiar dacă el ştia că ei ar fi preferat ca Andrew să-şi încheie studiile.

Nici măcar nu încercaseră să-i sugereze să meargă mai departe la Cambridge, chiar dacă Andrew fusese dintotdeauna pasionat de inginerie şi de arhitectură şi nu i-ar fi stricat, poate, o anumită îndrumare în acest sens.

Nu ar fi reuşit niciodată să o scoată la capăt cu cei trei ani de universitate. Nu la vremea aceea, cel puţin. Abia dacă putea sta locului. Prelegerile şi seminariile ar fi fost un chin.

Dar un alt fel de nelinişte se înrădăcinase de curând în pieptul lui. O nevoie de schimbare,

da, dar nu o schimbare *constantă.* Vedea din nou căsuţa aceea, cea care rămăsese ascunsă atâta vreme undeva în mintea lui. Se schimba uşor de fiecare dată când se gândea la ea – un spalier ici, o nouă sculptură din piatră colo... Şi, desigur, nu era niciodată foarte sigur de cât de mare trebuia să fie. Voia să trăiască singur? Să aibă o familie?

Nu putea să fie nici prea mică, decise el. Chiar dacă nu urma să aibă niciodată familia lui, avea să îşi dorească mult spaţiu pentru nepoatele şi nepoţii lui. Copiii aveau nevoie de spaţiu ca să alerge, să exploreze. El avusese o copilărie de poveste. Copiii familiilor Rokesby şi Bridgerton formaseră un mic trib şi obişnuiau să cutreiere în voie pământurile celor două moşii. Pescuiau, se căţărau şi născoceau tot felul de schiţe imaginare cu

prinţi şi cavaleri, piraţi şi regi. Şi, bineînţeles, Ioana dArc şi regina Elisabeta, pentru că Billie Bridgerton refuzase să joace rolul de domniţă în primejdie.

Când ploua, se jucau tot felul de jocuri şi construiau case din cărţi. Andrew bănuia că începuseră să facă şi lecţii de la un punct încolo, dar până şi acestea erau distractive datorită măiestriei cu care părinţii lui le alegeau profesorii, înţeleseseră că învăţatul putea să fie distractiv, că nu aveai nimic de câştigat dintr-un devotament orb faţă de o disciplină riguroasă, cel puţin nu cu copiii a căror vârstă avea o singură cifră.

Părinţii lui erau oameni extraordinar de înţelepţi. Cât de ironic şi, bănuia el, de logic că nici unul dintre copiii lor nu îşi dăduse seama cu adevărat de asta până nu ajunsese la vârsta

maturităţii.

Trebuia neapărat să se întoarcă pentru a-şi revedea familia. Trecuse mult prea mult.

- Căpitane James?

Domnişoara Bridgerton stătea acum lângă el. Nici nu-şi dăduse seama că se ridicase de la masă.

- Căpitane James? spuse ea din nou. Eşti bine?

- Scuze! El căută să se adune. Mă pierdusem în gânduri... Ei bine, sincer, nu exista nici un motiv pentru care să nu-i spună adevărul. Mă gândeam la familia mea.

- Ah, da, la fratele tău, spuse ea, şi în ochi i se aprinse o scânteie maliţioasă. Cel care nu exagerează. însurat cu o lady îngrozitoare care detestă căpşunile.

Şi iată cu câtă simplitate îl făcu să râdă.

- Te asigur că nu e îngrozitoare. De fapt, chiar ţi-ar plăcea de ea. Ea...

El se opri. Fusese cât pe ce să-i spună că Cecilia traversase un ocean ca să-şi caute fratele rănit, că pretinsese că era măritată cu un bărbat care îşi pierduse memoria doar ca să aibă în continuare grijă de el. Cecilia nu se considera deosebit de îndrăzneaţă sau de încăpăţânată – nici măcar acum – şi spunea adesea că ar fi fost tare fericită să nu mai călătorească niciodată la mai mult de 20 de kilometri distanţă

de casă. Dar când era

3

nevoie – când alţii aveau nevoie îşi găsea puterea.

Dar nu putea dezvălui mai multe detalii despre familia lui. Nici nu ar fi trebuit să menţioneze numele lui Edward, dar, sincer, ce familie nu avea câte un Edward între cei mai tineri urmaşi? Totuşi, dacă se apuca să vorbească despre George, Nicholas şi Mary... Combinaţia de nume era mult mai specifică. Şi cu George pe care îl menţionase deja, însurat cu verişoara lui Poppy, Billie...

- Ţi-e dor de ei? îl întrebă domnişoara Bridgerton.

- De ai mei? Cum să nu?! Tot timpul.

- Şi totuşi, ai ales să-ţi duci viaţa pe mare.

El ridică din umeri.

- îmi place şi marea.

Ea se gândi o clipă la cuvintele lui, apoi spuse:

- Mie nu-mi este dor de ai mei.

El o privi cu sinceră uimire.

- Adică bineînţeles că mi-e *dor* de ei. Dar oricum nu

trebuia să fiu cu familia mea acum.

- Ah, da, îşi aminti el. Erai în vizită la prietena ta din Charmouth. Lady Armitage.

Ea clipi surprinsă.

- Mai ştii cum o cheamă?

- Nu trebuie să te duc înapoi la ea?

Ea dădu să deschidă gura, dar apoi văzu expresia de pe chipul ei şi îşi dădu seama...

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, doar nu credeai că o să te las pe docuri, nu?

Ea îşi prinse buza între dinţi.

- Păi...

- Ce fel de om crezi că sunt? El se îndepărtă cu paşi apăsaţi, furios de părerea pe care o avea despre el. La naiba, femeie, tu tot insişti că sunt un gentleman. Cum ai putut să crezi că nu o să mă asigur că ajungi cu bine la prietena ta?

- M-ai răpit, sublinie ea cu glas aproape politicos.

- Iar vorbim despre asta, răbufni el.

Ea făcu ochii mari si scoase un sunet care se traducea clar prin: „Nu-mi vine să cred că ai spus asta”.

El îşi înfipse mâinile în şolduri.

- Am stabilit deja că nu am avut de ales.

Ea ridică dintr-un umăr.

- Aşa spui tu.

Aici, cam avea dreptate, dar nu era ca şi cum ar fi putut să-i explice. Nici măcar părinţii lui nu ştiau că îşi petrecuse ultimii şapte ani în serviciile secrete ale Coroanei.

Totuşi, nu avea de gând să muşte din momeala ei şi să se lanseze într-o altă ceartă despre cum şi de ce ajunsese ea pe Infinity.

- în orice caz, spuse el pe un ton ferm, nu o să fii lăsată pe docuri ca o marfa nedorită. încă nu ştiu *cum* o să te ducem acasă, dar o să te ducem, te asigur.

El o privi lung, aşteptând răspunsul ei.

Pe care ea i-l oferi.

- Tehnic vorbind, spuse ea, cu expresia atentă a celui care mergea ca pe ace, chiar *sunt* o marfă nedorită.

El avu nevoie de o clipă ca să asimileze ideea ei.

- Pe tema *asta* vrei să te certi?

>

- Ei bine, sigur nu o să mă cert că *nu* ar trebui să mă duci în siguranţă la reşedinţa Briar. Deşi poate ai vrea să fii atent.

Ea îşi arcui sprâncenele, amintindu-i de nenumăratele ori când sora lui, şi cumnata lui, şi *cealaltă* cumnată a lui îi dădeau sfaturi inutile.

- Elizabeth nu este chiar atât de dispusă ca mine să încalce regulile, spuse domnişoara Bridgerton. Sunt şanse mari să fi chemat deja autorităţile.

„Ca să nu mai vorbim despre toată familia Bridgerton”, se gândi el sumbru.

Ea se întoarse la masă.

- Probabil nu ar fi înţelept din partea ta să te apropii prea mult de casă.

El aproape zâmbi.

- Ţi-e teamă că aş putea să fiu arestat?

Ea pufni.

- Am convingerea că o să eludezi legea.

Nu era sigur că era un compliment. Dar nici nu era sigur că nu era. Şi sigur nu-şi dădea seama ce i-ar fi plăcut să fie.

El îşi drese glasul.

- Ar trebui să mă întorc la ale mele. Sunt multe lucruri care îmi solicită atentia.

>

Ea încuviinţă din cap absent, cercetând mai multe piese de puzzle.

- îmi închipui. Sunt surprinsă că ai rămas în cabină atât de mult timp.

Nu la fel de surprins ca el.

- Te anunţ că am de gând să-mi iau în continuare masa de seară aici, spuse el făcând

semn din cap spre masă, deşi mi se pare că eşti foarte prinsă de puzzle.

Ea zâmbi fără nici o urmă de regret.

- Mă tem că nu pot să-mi cer scuze pentru asta.

- Nici nu m-aş aştepta să o faci.

El coborî privirea, văzu o piesă care reprezenta clar insulele Orkney şi o puse la locul ei.

Ea îl plesni peste mână.

- încetează! Ai mai făcut asta!

- Ştiu, dar n-am cum să ascund că sunt mai bun la asta decât tine.

încruntarea de pe chipul ei era atât de minunată, încât el trebui să o facă din nou.

- Ai deschis hublourile? o întrebă el cu un aer nevinovat.

Ea se răsuci brusc pe scaun.

- Se deschid?

El mai luă o piesă şi o puse la locul ei.

-Nu.

El zâmbi când ea se întoarse ca să se uite urât la el.

- îmi pare rău! Nu mă pot abţine.

- în mod evident, mormăi ea.

- Era Norvegia, îi veni el în ajutor.

- îmi dau seama. Şi apoi, cu ceea ce trebuia să fie o recunoaştere atât de invidioasă că merita aplaudată, ea adăugă: *Acum.*

- N-am fost niciodată acolo, spuse el pe un ton relaxat. Folosindu-si timbrul obişnuit.

- în Norvegia? Ea încercă să pună o piesă în extremitatea cea mai sudică a Africii. Nici eu.

El zâmbi, din moment ce amândoi ştiau că ea nu ieşise niciodată din Anglia. Cel puţin, nu pe uscat.

- Nu o să se potrivească, spuse el, cu cele mai bune intenţii. Acolo, ai America de Sud.

Domnişoara Bridgerton privi încruntată piesa de puzzle pe care o ţinea în mână. Avea forma unui romb, un

- Era preferatul meu.

- Cum îl chema?

Ea se uită la el, iar Andrew surprinse în ochii ei un licăr de recunoştinţă pentru că întrebase.

- Roger, spuse ea. îl chema Roger.

Andrew se gândi la fraţii lui. Nu avea un preferat – sau, cel puţin, nu credea să aibă. Dar, chiar dacă ai lui erau în viaţă, Andrew putea să-şi închipuie durerea mai bine decât ar fi fost de aşteptat. Fratele lui, Edward, fusese ofiţer de armată şi dispăruse în timpul războiului din America. Andrew crezuse că murise. Nu spusese nimic nimănui. Mama lui,

în special, i-ar fi înroşit urechile dacă ar fi dat de înţeles că îşi pierduse speranţa.

Dar, în inima lui, Andrew începuse să-şi deplângă fratele.

îşi crezuse fratele mort aproape un an şi i-ar fi plăcut să- i ofere cuvinte de alinare lui Poppy, dar nu putea. Povestea întoarcerii căpitanului Edward Rokesby din morţi era mult prea cunoscută. Astfel că Andrew se aşeză lângă ea şi spuse din nou:

- îmi pare rău!

Ea îi acceptă regretele cu un semn scurt din cap. Şi apoi, după doar câteva clipe, gura i se strânse cu hotărâre. Bătu darabana de mai multe ori pe masă, apoi se întinse după piesa de puzzle pe care o avusese de curând în mână.

- Trebuie să recunosc, îi spuse ea, cu o voce

care arăta limpede schimbarea de subiect, că nu prea seamănă cu un corn[2].

Cu un zâmbet, Andrew luă piesa dintre degetele ei.

- Cred că si-a luat numele de la Hoorn.

5

- De la ce?

El chicoti.

- De la Hoorn. Este un oraş din Olanda.

Detaliul nu părea să o impresioneze.

- Ca să vezi! Ei bine, nu am fost nici *acolo.*

El se aplecă spre ea, atât cât umărul lui să se atingă complice de al ei.

- Nici eu.

- *Este* surprinzător, spuse ea, aruncând o privire furişă spre el. îmi închipuiam că ai fost peste tot. Cu excepţia Norvegiei, se pare.

- Vai, nu! Treburile mele mă ţin pe drumuri

deja bătătorite.

Era adevărat. Andrew îşi petrecea cea mai mare parte din timp ducând documente în aceleaşi trei sau *patru* ţări. Mai ales în Spania şi Portugalia.

- Cum se scrie? îl întrebă ea dintr-odată.

- Hoorn? *H-O-O-R-N.* De ce?

- Mă întreb dacă există pe undeva un oraş al Bunei S-P- E-E-R-A-N-T-E.

El izbucni în râs.

- Dacă există, mi-aş dori să-l vizitez.

Cu toate acestea, ea nu-şi epuiză întrebările.

- Ştii care a fost primul?

- Dintre capete? Cred că a fost Capul Bunei Speranţe. Dacă îmi amintesc bine, numele i-a fost dat de un rege portughez.

- Portughez, zici? Atunci rămâne stabilit. Ne oprim în Capul Bunei *Speeranţe* pe drumul de

întoarcere de la Lisabona. îi ochi îi jucară licăriri de veselie. Crezi că domnul Carroway ştie drumul până acolo?

- Dacă a citit blestematul ăla de ghid de navigaţie, o să ştie.

9

Ea râse veselă, iar sunetul răsună de-a dreptul minunat, o izbucnire uluitoare de umor si bucurie. Genul de sunet pe care Andrew nu era obişnuit să-l audă când călătorea pe mare. Marinarii aveau glumele lor, dar erau grosolane, ca între bărbaţi, nimic atât de inteligent ca vorbele de duh ale lui Poppy Bridgerton.

Poppy. Numele chiar i se potrivea. Ce păcat ar fi fost dacă s-ar fi dovedit vreo înfumurată plicticoasă!

- Capul Bunei Speeeeeranţe, chicoti ea, luând un accent care sigur nu exista decât înăuntrul

acestei cabine. Buuuuuuuunei Speeeeeeeranţe.

- încetează! spuse el. Nu mai pot.

- Buuunei Speeeeeeeeeeeeranţe, aproape cântă ea. Locul cel mai plin de speranţă din Portugalia.

- Sincer, s-ar putea ca accentul tău să fie cel mai înfricoşător lucru pe care l-am auzit vreodată.

Ea se întoarse cu o falsă indignare.

- Nu crezi că sună a olandeză?

- Nici măcar un pic.

Ea scoase un pufnet zeflemitor.

- Ei bine, este dezamăgitor. Chiar îmi dau silinţa aici.

- Asta a fost clar.

Ea îl înghionti cu cotul, apoi făcu semn cu capul spre piesele puzzle-ului.

- îmi imaginez că nu vezi Capul Bunei

Speranţe în haosul ăsta.

El îi aruncă o privire piezişă.

- Credeam că nu vrei ajutor.

- Nu vreau ajutor pe care să *nu-l* solicit, îl lămuri ea.

- Mă tem că îmi place să ofer ajutor doar atunci când nu mi se cere.

- Deci *nu-l* vezi.

El zâmbi maliţios.

- Pe nicăieri.

Ea râse din nou şi lăsă capul pe spate de la atâta veselie. Andrew era fascinat. Crezuse că era frumoasă, dar, în acel moment, ea deveni cu mult mai mult. *Frumoasă* era o idee plicticoasă şi statică, iar Poppy Bridgerton nu avea să fie niciodată asa.

- Doamne, spuse ea ştergându-se la ochi. Dacă mi-ai fi spus când am ajuns aici că o să

râd...

- *Eu* sigur nu te-aş fi crezut.

- Da, ei bine... Cuvintele ei rămaseră suspendate undeva în aer, iar el simţi clipa în care gândurile ei o forţară să revină la buna-cuviinţă. Expresia de pe chipul ei se stinse şi magia dispăru ca prin minune. Tot aş prefera să fiu acasă.

- Ştiu, spuse el şi fu încercat de cea mai intensă dorinţă de a-i acoperi mâna cu a lui.

Dar nu o făcu.

Ea vorbi şovăielnic, rostindu-şi cuvintele sacadat şi, chiar dacă ridică ochii spre ai lui, nu îi susţinu privirea mult timp înainte de a o îndrepta spre un punct aflat undeva dincolo de umărul lui.

- Nu vreau să crezi... că doar pentru că se mai întâmplă să râd din când în când... sau

chiar să apreciez compania tâ-...

- Ştiu, spuse el.

Ea nu avea nevoie să termine fraza.

El nu voia ca ea să termine fraza.

Dar oricum o termină.

- Nu ar trebui să crezi că te iert.

El ştia şi asta, dar, la capitolul lovituri sub centură, cuvintele ei îşi atinseră spectaculos ţinta.

Şi surprinzător de adânc.

El se ridică.

- Ar trebui să plec.

Ea nu spuse nimic până când el nu ajunse la uşă. Cu toate acestea, probabil bunele ei maniere ieşiră învingătoare, pentru că, înainte ca el să plece, Poppy spuse:

- îţi mulţumesc din nou! Pentru puzzle.

- Cu plăcere! Sper să-ţi placă.

- Da. îmi... Ea înghiţi în sec. îmi place.

El făcu o plecăciune, schiţând un semn scurt şi formal din bărbie, care îi transmise tot respectul pe care trebuia să i-l ofere.

Si o sterse din cabină.

î î

Andrew ajunsese deja pe punte înainte de a-şi lua o clipă ca să se oprească şi să tragă aer în piept. Nu avusese de gând să plece atât de brusc, dar domnişoara Bridgerton îi intrase pe sub piele şi...

La naiba, pe cine credea că ducea de nas? Nici măcar nu plănuise să coboare în cabină până la lăsarea serii, dar, din pură stupiditate, îşi dorise să vadă cum se descurca ea cu puzzle-ul, apoi trebuise să inventeze o scuză pentru prezenţa lui acolo.

Nici măcar nu ştia *ce* luase din dulap. Băgă

mâna în buzunar si scoase...

O pereche de chiloţi.

Dumnezeule!

Un moment, se gândi să le arunce peste bord. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre oamenii lui să- 1 întâlnească în timp ce-şi ţinea în mână lenjeria intimă, ca o spălătoreasă care o luase razna.

Dar nu se putea convinge să scape de o pereche perfectă de chiloţi doar pentru că *ea*...

Nu, pentru că *el*...

Sigur nu era pentru că *ei*...

Mototoli lenjeria şi o îndesă în buzunar.

„Iată”, se gândi el. *Acesta* era blestemul despre care tot pălăvrăgeau oamenii lui. O femeie la bord nu avea să facă fulgerul să nimerească fix catargul sau să provoace o invazie de şobolani şi lăcuste. în schimb, el

avea să o ia razna. Până ajungeau în Portugalia, avea să îşi piardă parţial minţile şi, până reveneau în Anglia, urma să fie nebun de legat.

Nebun... de legat...

- S-a întâmplat ceva, căpitane?

Andrew ridică privirea, nedorindu-şi măcar să-şi imagineze ce faţă făcuse de unul dintre oamenii lui îndrăznise să-l întrebe aşa ceva. Un tânăr marinar pe nume John Wilson se afla la doar câţiva metri distanţă, privindu-l fie cu curiozitate, fie cu îngrijorare. Andrew nu- si dădu exact seama.

- Nu, spuse Andrew tăios.

Obrajii deja roşii ai lui Wilson se aprinseră mai mult, iar tânărul încuviinţă mecanic din cap.

- Bineînţeles. Scuze că am întrebat!

La naiba, acum, Andrew se simţea groaznic.

- Ei, ce sarcină ai azi? îl întrebă el, în speranţa că interesul avea să şteargă notele tăioase din tonul lui de mai devreme. în plus, nu era neobişnuit să pună întrebări. Era absolut normal să întrebe când se întâlnea cu unul dintre oamenii lui.

Când nu avea îndesată în buzunar o pereche

de chiloţi.

Pentru că putea să recunoască faţă de sine că îşi dorise să vadă o fată.

Doamne sfinte, călătoria asta trebuia să se termine cât mai curând.

- Am fost pe catarg, spuse Wilson, făcând un semn din cap spre vele. Am verificat frânghiile.

Andrew îşi drese glasul.

- Toate bune?

- Da, domnule. Doar una care a avut nevoie

de reparaţie, însă nu a fost nimic grav.

- Excelent! Andrew îşi drese glasul. Bine. Nu te mai reţin.

- Nici o problemă, domnule. Tura mea tocmai s-a încheiat. Mă duceam jos. E rândul meu la un hamac.

Andrew încuviinţă din cap. Ca pe multe alte vase similare, hamacele se împărţeau. Marinarii nu dormeau toţi în acelaşi timp. Nu aveau cum. Nu puteai lăsa niciodată coverta nesupravegheată, iar o infimă parte din echipaj trebuia să lucreze toată noaptea. Vântul nu se oprea când apunea soarele.

Cabinele de dormit erau deja pline. Ar fi fost o risipă de spaţiu să fi oferit atâtea hamace pentru ca fiecare marinar să-l aibă pe al lui. Andrew nu ştia ce fel de mecanism de rotaţie foloseau oamenii ca să le împartă. Văzuse mai

multe sisteme pe diferite vase. Dar, oricum ar fi fost, nu glumise când îi spusese lui Poppy că refuza să doarmă jos. Când se înrolase iniţial în marină, avusese partea lui de dormit prin hamace.

El era căpitanul vasului Infinity. îşi câştigase dreptul de a nu dormi în încâlceala de frânghii năclăite de sudoarea altora.

Dar cuşeta de rezervă a domnului Carroway ar trebui să fie în regulă pentru tot restul călătoriei. Andrew nu era străin de ideea de disconfort, dar de ce să doarmă pe podea, când, de cealaltă parte a coridorului, avea la dispoziţie un pat perfect? Poate nu la fel de bun ca patul *lui,* dar, cum patul *lui* era momentan ocupat de Poppy Bridgerton...

Patul lui.

Poppy Bridgerton.

Ceva se încleştă înăuntrul lui. Ceva care semăna suspect de mult cu dorinţa.

- Nu, spuse el cu voce tare. Nu.

- Căpitane?

La naiba, Wilson nu ajunsese prea departe.

- Nimic! se răsti Andrew, de data aceasta fără să-i mai pese dacă îl speria pe om cu tonul lui.

Wilson se grăbi să-şi ia tălpăşiţa, iar Andrew rămase singur.

Apăsat de o presimţire groaznică.

Şi cu o pereche de chiloţi în buzunar.

- în limba engleză, *horn*

Capitolul 11

Următoarele zile trecură fără incidente. Poppy termină puzzle-ul, îl desfăcu şi îl făcu din nou. Nu mai era nici pe departe la fel de satisfăcător a doua oară, dar era un mod mai bun de a-şi petrece timpul decât celelalte opţiuni pe care le avea la dispoziţie. Opţiuni care, din moment ce terminase de citit singura operă de ficţiune de pe raftul de cărţi, constau din nestemate precum *Metodele inginereşti ale vechilor otomani* şi *Capodopere agrare din Kent.*

De ce avea nevoie un căpitan de navă de un ghid al capodoperelor agrare ea nici nu-şi putea închipui, dar chiar se bucură de câteva clipe de plăcere la secţiunea dedicată moşiei Aubrey, proprietatea de la ţară unde crescuse tatăl ei si unde încă locuiau verişorii ei.

Poppy vizitase reşedinţa Aubrey de mai multe ori, dar nu recent. Când era vorba ca familia ei să se vadă cu verii lor aristocraţi, cel mai probabil o făceau la Londra. Avea sens, îşi spunea Poppy. Lord şi Lady Bridgerton din Kent aveau o reşedinţă splendidă în capitală, ceea ce însemna că domnul şi doamna Bridgerton din Somerset nu erau nevoiţi să aibă una. Actualul viconte, fratele mai mare al tatălui ei, era un bărbat generos şi nu accepta sub nici o formă ca fraţii lui şi familiile lor să stea în altă parte. Din fericire, avea loc din

plin. Reşedinţa Bridgerton era un conac grandios, impunător, cu o sală de bal impresionantă şi peste o duzină de dormitoare, situat chiar în inima cartierului Mayfair.

Acolo locuise Poppy de-a lungul celor două sezoane din Londra. Părinţii ei rămăseseră la ţară – nici unul nu aprecia în mod deosebit viaţa la oraş. Probabil acesta era motivul pentru care acceptaseră cu bucurie propunerea lui Lady Bridgerton de a se ocupa ea de prezentarea şi debutul în societate al lui Poppy. Asta, dar şi faptul că mătuşa Alexandra era vicontesă şi, prin urmare, un sponsor de seamă pentru o fată care căuta să se mărite.

Deşi aparent nu suficient de influentă, din moment ce Poppy avea deja la activ două sezoane fără să-şi fi găsit soţ. Totuşi, nu era vina mătuşii Alexandra. Poppy *primise* o cerere

în căsătorie, şi, deşi domnul era înstărit şi arăta bine, avea şi o latură moralizatoare care, se temea Poppy, avea să se consolideze si înrăutăţească odată cu înaintarea în vârstă. Până şi mătuşa Alexandra, care era nerăbdătoare să-şi vadă sarcina îndeplinită, fusese de acord cu ea.

Alţi câţiva domni îşi exprimaseră interesul, dar Poppy nu-i încurajase. (Mătuşa Alexandra nu fusese nici pe departe atât de înţelegătoare în privinţa *asta.)* Dar Poppy se ţinuse ferm pe poziţii. Avea să fie nevoită să-şi petreacă restul vieţii în compania viitorului ei soţ, oricine ar fi fost el în cele din urmă. Era prea mult să spere la cineva cu care să fie interesant să vorbească? Cineva care să o facă să râdă?

Oamenii pe care îi întâlnise la Londra păreau să vorbească doar unul despre altul, şi, deşi

Poppy nu era cu totul împotriva bârfelor (sincer, cel care susţinea asta minţea de îngheţau apele), cu siguranţă în viaţă erau multe lucruri mai importante decât discuţiile despre cursele de
cai, datoriile la jocurile de noroc şi dacă nasul unei anumite domnişoare era prea mare.

Poppy învăţase să nu pună întrebările care îi treceau atât de des prin minte. Se dovedise că domnişoarele pe care mătuşa i le alesese ca tovarăşe potrivite de companie nu erau interesate să afle de ce unele animale aveau mustăti si altele nu. Iar când Poppy se întrebase cu voce tare dacă toată lumea vedea acelaşi cer albastru, trei domni diferiţi se uitaseră la ea de parcă ar fi avut un moment de nebunie chiar în fata ochilor lor.

Unul chiar se retrăsese nervos.

Dar, sincer, Poppy nu-şi dădea seama de ce nu se gândea *toată* lumea la asta. Ea nu reuşise niciodată să pătrundă în mintea altcuiva. Poate ce i se părea ei albastru era portocaliu pentru altcineva.

Nu aveai cum să demonstrezi că nu era.

Dar Poppy nu voia să rămână fată bătrână. Aşa că se resemnase cu ideea unui alt sezon la Londra în anul următor, cu condiţia ca mătuşa Alexandra să accepte să o sponsorizeze din nou.

Dar toate acestea se schimbaseră. Sau poate ar fi fost mai corect să spunem că se *puteau* schimba. Cine ştia în ce stare avea să fie reputaţia ei când Infinity avea să revină în Anglia? Exista şansa să se ducă pe furiş la reşedinţa Briar fără ca nimeni (cu excepţia lui Elizabeth Armitage) să afle ceva, iar Poppy se

agăţa de acea posibilitate, dar chiar era o speranţă firavă.

Poate că trebuia să se considere norocoasă că părea să fi ajuns în singura bandă de piraţi scrupuloşi din lume. Sau corsari, sau comercianţi, sau cum voiau ei să-şi spună. Bănuia că *avea* noroc. Situaţia ei ar fi putut fi cu mult mai rea. Ar fi putut să fie bătută. Să fie violată.

Sau moartă.

Dar ea nu avea de gând să fie recunoscătoare. Refuza să simtă recunoştinţă pentru bărbaţii care, cel mai probabil, îi distruseseră viaţa pentru totdeauna.

Cea mai grea parte – cel puţin, pentru moment – era incertitudinea. Nu vorbeam aici despre o situaţie de genul „O să-mi placă la operă în seara asta sau o să mi se pară

plictisitor?”, ci mai degrabă „Viaţa mea o să continue ca până acum sau o să fiu pe veci o proscrisă a societăţii?”

Cel mai ciudat lucru era că avea impresia că s-ar fi simţit diferit dacă ar fi ştiut că Elizabeth reuşise să păstreze discreţia în privinţa dispariţiei ei. Dacă ar fi *ştiut* că nimeni nu avea să o arate vreodată cu degetul şi nu urma să spună: „Este fata aceea desfrânată şi decăzută, care a fugit cu piraţii”. (Pentru că avea să se spună asta. Era cu mult mai savuros decât adevărul, iar, în chestiuni care ţineau de reputaţie, femeia era mereu de vină.) Dacă Poppy ar fi putut să fie sigură că urma să se bucure de aceeaşi viaţă pe care o lăsase în urmă....................

Ar fi fost tentată să creadă că se simţea bine.

Oh, încă era mâhnită că trebuia să rămână

închisă în cabină şi că nu mai luase o gură de aer proaspăt de aproape o săptămână. *Chiar* i-ar fi plăcut să exploreze restul navei. Poppy se îndoia că urma să mai aibă ocazia să facă din nou o asemenea călătorie si întotdeauna fusese interesată să vadă cum funcţionau lucrurile. O corabie cu pânze era plină de astfel de enigme. De exemplu, cum ridicau pânzele? Era nevoie de mai mulţi oameni sau doar de unul? Mai mult de trei? Cum era depozitată mâncarea, oare se ocupase cineva să facă o analiză ca să-şi dea seama dacă se putea găsi o soluţie mai igienică? Cum erau distribuite sarcinile şi cine făcea programul de lucru?

Ea îi adresase căpitanului zeci de întrebări, iar, spre meritul lui, el îi răspunsese la cele mai multe. Aflase despre biscuiţii uscati si de ce trebuia să fie recunoscătoare că nu era

nevoită să-i mănânce. Ştia acum că soarele răsărea si apunea mai repede lângă Ecuator şi că un val uriaş din ocean se numea tsunami – şi, nu, căpitanul James nu experimentase niciodată un tsunami, dar întâlnise pe cineva care o făcuse, iar descrierea încă îi trezea coşmaruri.

Lui Poppy îi plăcea să-l întrebe despre marinarii de pe *Infinity,* iar el îi spusese că veneau din douăsprezece ţări diferite, inclusiv două din Imperiul Etiopian. (Pe care acum îl putea localiza cu uşurinţă pe o hartă.) Căpitanul James încercase să i-i descrie, explicându-i că trăsăturile lor erau foarte diferite faţă de cele ale bărbaţilor pe care îi întâlnise în vestul continentului, dar Poppy era mult mai interesată de obiceiurile lor decât de cum arătau.

Voia să stea de vorbă cu aceşti bărbaţi care crescuseră pe un alt continent, să-i întrebe despre viaţa şi despre familiile lor şi cum li se pronunţau numele (pentru că sigur căpitanul James nu le pronunţa corect). Nu urma să mai aibă niciodată o asemenea sansă. Londra era un oraş cosmopolit, iar, în timpul celor două sezoane petrecute în capitală, Poppy văzuse mulţi oameni de rase şi culturi diferite. Dar nu i se permisese niciodată să discute cu nici unul dintre ei.

Pe de altă parte, până în această săptămână, nu-i trecuse niciodată prin minte că şi-ar dori să o facă. Ceea ce o făcea să se simtă... ciudat. Ciudat si incomod.

Nu era cel mai plăcut dintre sentimente şi o făcea să se întrebe ce alte lucruri îi mai scăpaseră. întotdeauna se crezuse o fată

curioasă şi cu mintea deschisă, dar începea să-si dea seama de cât de incredibil de mică fusese lumea

ei.

Dar, în loc de Etiopia, ajunsese să afle mai multe despre Kent. *(Metodele inginereşti ale vechilor otomani* se dovedi a fi mai mult o carte despre inginerie decât despre otomani şi, astfel, nu numai că *nu* era exotică, ci şi absolut indescifrabilă.)

Aşa că Poppy cerceta ilustraţiile cu sera de la reşedinţa Aubrey după cină – poate pentru a douăsprezecea oară – când căpitanul James i se alătură, anunţându-şi prezenţa cu aceeaşi bătaie ascuţită înainte de a intra.

- Bună seara, spuse ea, ridicând privirea de pe scaunul pe care îl dusese lângă hublouri.

Priveliştea nu se schimba, dar era frumoasă,

iar Poppy începuse să simtă o stranie fascinaţie faţă de întinderea nemărginită.

Căpitanul nu părea la fel de obosit ca în ultimele nopţi. Poate pentru că toţi marinarii îşi reveniseră după problemele la stomac şi se întorseseră la datorie. Bănuia că toată lumea trebuia să muncească mai mult când trei oameni erau bolnavi.

- Bună seara, spuse el cu un aer politicos. Se duse direct la masă, săltă capacul de pe una dintre farfurii şi inspiră adânc. Tocană de vită. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

Poppy nu-şi putu înăbuşi chicotul.

- Preferata ta?

- Este una dintre specialităţile lui *monsieur* LaBaker, confirmă căpitanul.

- Pe bucătarul tău îl cheamă LaBaker? Serios?

Căpitanul James se aşeză şi începu să se înfrupte din cina lui, luând două guri zdravene înainte de a spune:

- Ţi-am zis că este din Leeds. Cred că a pus pur şi simplu un La în faţa numelui şi l-a pronunţat în franceză.

- Foarte întreprinzător!

Căpitanul îi aruncă o privire peste umăr.

- N-are decât să spună că este şi un cartof atât timp cât îmi găteşte în continuare.

Poppy, fiind Poppy, începu imediat să se întrebe cum *nu* putea să-şi spună domnul LaBaker ca să mai fie bucătarul lui.

Căpitan, probabil. Era greu să-ţi imaginezi că ar fi tolerat căpitanul James una ca asta.

- De ce zâmbeşti asa? o întrebă el.

Poppy clătină din cap. Era genul de rătăcire în gânduri pe care nu avea rost să încerci să o

explici.

El îsi întoarse scaunul ca să o vadă fără să mai fie nevoit să se răsucească. Apoi se lăsă pe spate cu graţia lui masculină relaxată şi îşi întinse picioarele lungi în faţă în timp ce un zâmbet diabolic îi încolţi pe buze.

- Pui ceva la cale împotriva mea?

- Mereu, confirmă ea.

Răspunsul ei îl făcu să zâmbească larg – sincer –, iar Poppy trebui să-şi reamintească faptul că nu-i păsa dacă îl facea să zâmbească.

- încă mă chinuiesc să-mi şi iasă, spuse ea cu un oftat.

- Cumva, mă îndoiesc de asta.

Ea ridică din umeri, urmărind cum el se întoarce la cina lui. După trei guri de tocană, o jumătate de chiflă şi puţin vin, ea întrebă:

- Oamenii tăi mănâncă aceeaşi mâncare ca

tine?

- Desigur. El păru oarecum jignit că întrebase. Se serveşte ceva mai simplu, dar nu accept să li se ofere ceva de calitate mai proastă.

- Un om flămând nu poate munci din greu? murmură ea.

Auzise spunându-se asta şi era sigură că era adevărat – ea însăşi nu făcea nici cât o ceapă degerată când îi era foame dar i se părea o afirmaţie oarecum egoistă, de parcă omul merita să mănânce doar pentru că muncea în serviciul superiorilor lui.

Ochii căpitanului se îngustară, şi, pentru o clipă, i se păru că o judecă. Şi poate nu în mod favorabil ei.

- Un om flămând se pierde repede cu firea, spuse el cu voce liniştită.

- Sunt de acord, răspunse la repezeală Poppy.

Nu avea nevoie să-l impresioneze pe acest bărbat – ar fi trebuit să fie invers, dacă era vorba să impresioneze cineva pe cineva –, dar nu dădea bine ca el să rămână cu o părere proastă despre ea.

Ceea ce era o prostie. Nu trebuia să-i pese.

Dar aparent îi păsa, pentru că adăugă:

- Nu am vrut să spun că aş fi de părere că singurul motiv pentru care un om ar trebui hrănit bine este capacitatea lui de a munci din greu.

- Nu? murmură el.

- Nu, spuse ea hotărât, pentru că tonul lui fusese *prea* blând, iar ea se temea că nu o credea. Sunt de acord cu tine că un om flămând se pierde cu firea. Dar multor oameni

nu le pasă de dispoziţia celor pe care îi consideră inferiori.

Vocea lui răsună tăios şi categoric când spuse:

- Eu nu sunt unul dintre acei oameni.

- Nu, spuse ea. Nu credeam că ai fi.

- Sunt multe motivele pentru care îmi hrănesc oamenii bine, adăugă el. Şi, nu în ultimul rând, faptul că sunt oameni.

Poppy încuviinţă din cap, hipnotizată de ferocitatea senină a vocii lui.

- Dar mai sunt şi altele, continuă el. O navă nu este acelaşi lucru cu o moară, un magazin sau o fermă. Dacă nu punem împreună umărul la muncă, dacă nu avem încredere unul în altul, murim. Este atât de simplu.

- Nu este motivul pentru care ordinea şi disciplina sunt esenţiale în marină?

El încuviinţă scurt din cap.

- Trebuie să existe o ierarhie de conducere şi un singur superior. Altfel, ar fi anarhie.

- Revoltă.

- întocmai.

El despică un cartof cu furculiţa, dar apoi păru să uite că făcuse asta. Ochii i se îngustară, iar degetele de la mâna liberă bătură darabana pe masă.

Făcea asta când se gândea. Poppy se întrebă dacă îşi dădea seama de ticul lui. Probabil că nu. Oamenii îsi recunoşteau rareori propriile gesturi.

- Cu toate astea, spuse el atât de brusc, încât ea tresări, aici nu suntem în marină, şi nu pot să invoc regele şi Coroana ca să câştig loialitatea oamenilor. Dacă îmi doresc oameni care să muncească din greu, aceştia trebuie să

ştie că sunt respectaţi şi că o să fie răsplătiţi.

- Cu mâncare bună? îl întrebă ea cu neîncredere.

Cuvintele îl amuzară.

- Mă gândeam mai degrabă la o mică parte din profit, dar, da, şi mâncarea bună ajută. Nu vreau să conduc o navă plină de suflete chinuite. Nu e nimic plăcut în asta.

- Pentru tine *sau* pentru suflete, glumi ea.

El îşi înclină furculiţa spre ea în semn de salut.

- Exact. Poartă-te frumos cu oamenii, iar ei o să se poarte frumos cu tine.

- De asta te-ai purtat frumos cu mine?

- Tu asta crezi? El se apleacă în faţă, cu un zâmbet binevoitor şi leneş pe buze. Că m-am purtat frumos cu tine?

Poppy se chinui să nu reacţioneze la expresia

lui. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă de parcă ar fi fost singura fiinţă din lume. Era intens şi palpitant, iar ea trebuia să înveţe cum să se întărească în fata acestor senzaţii, mai ales că nu avea cum să fie singura care se bucura de atentia lui neabătută.

- Că te-ai purtat frumos cu mine? replică ea. Pe lângă faptul că m-ai răpit, da, cred că te-ai purtat frumos. Nu pot spune că am fost tratată urât. Plictisită de moarte, poate, dar nu tratată urât.

- Simt o ironie aici, remarcă el. Te afli, probabil, în cea mai mare aventură din viaţa ta şi te plictiseşti.

- Ce amabil din partea ta să subliniezi asta, spuse ea sec, dar, ca să vezi, şi mie mi-a venit exact acest gând în minte. De două ori.

- De două ori?

- Pe oră, mormăi ea. La naiba, de două ori pe oră. Cel puţin.

- Domnişoară Bridgerton, nu ştiam că

vorbeşti urât.

- Este un obicei pe care l-am deprins de

curând.

El zâmbi cu gura până la urechi, cu o urmă de maliţiozitate.

- în ultima săptămână?

- Câtă perspicacitate, căpitane James!

- Dacă îmi permiţi să-ţi fac un compliment…

Ea îşi înclină capul graţios. El îi aşteptă

încuviinţarea.

- Dintre toţi partenerii mei de discuţie, tu te plasezi cu uşurinţă între primii cinci.

Ea îşi arcui o sprânceană.

- Mai sunt patru oameni pe lumea asta care te consideră la fel de enervant ca mine?

- Ştiu, spuse el şi clătină întristat din cap. E greu de crezut. Dar – îşi ridică furculiţa, cu un morcov în vârf – partea proastă este că există în lumea asta patru oameni care mă enervează la fel de mult pe cât mă enervezi tu.

Ea se gândi o clipă.

- Mi se pare liniştitor.

-Da?

- Când o să mă întorc acasă si nu o să te mai văd niciodată... Ea îşi strânse mâinile în dreptul inimii şi oftă cu un aer teatral, de parcă s-ar fi pregătit pentru monologul de final. ... O să mă consolez cu gândul că, undeva în această lume mare şi crudă, *cineva* te scoate din sărite.

El se uită lung la ea o clipă, mut de uimire, apoi izbucni în râs.

- Oh, domnişoară Bridgerton, spuse el,

rostindu-şi cuvintele între hohotele de râs, ai urcat pe primul loc.

Ea îl privi cu bărbia uşor înălţată si cu un zâmbet istet.

11 > 5 > >

- încerc să excelez la toate capitolele.

Căpitanul James ridică paharul.

- Nu mă îndoiesc de asta nici măcar o clipă. El bău, aparent în onoarea ei, apoi adăugă: Şi sunt convins că-ţi iese de minune.

Ea îi mulţumi cu un semn regal din cap.

El mai sorbi o dată lung, apoi înălţă paharul în faţa lui şi urmări lichidul roşu-închis pe care îl rotea.

- Trebuie să-ţi mărturisesc, spuse el, că, în ciuda viziunii mele egalitariste, nu-mi împart vinul.

- L-ai împărţit cu mine.

- Da, ei bine, *tu* eşti un caz special.

- Păi, cum să nu fiu?! mormăi Poppy.

- Poate chiar mi-aş fi împărţit şi coniacul, continuă el, dacă aş avea. La privirea ei întrebătoare, el adăugă: Este ce ar fi trebuit să-mi aducă Brown şi Green din peşteră.

- Şi, în schimb, m-au adus pe mine.

Poppy nu era chiar sigură, dar avu impresia că îl auzi mormăind:

- Să ne ajute Dumnezeu!

Ea pufni. Nu se putu abţine.

- Ai grijă cum te porţi, îi spuse el fără să clipească. Aş putea să-ţi dau grog.

- Ce este *grogul?*

îl auzise pe Billy vorbind despre asta. Părea să îi placă.

Căpitanul rupse un colţ de chiflă şi îl băgă în gură.

- în mare parte, doar rom diluat.

- în mare parte?

- încerc să nu mă gândesc la ce ar mai putea conţine. Am băut pe săturate când am...

El se opri brusc.

- Când ai ce? întrebă Poppy.

El făcea uneori asta... începea să spună ceva, apoi se oprea la mijlocul frazei.

îşi lăsă furculiţa jos.

- Nimic.

Şi asta spunea mereu când ea căuta să pătrundă dincolo de tăcerile lui.

Dar Poppy continua să întrebe. Nu era ca şi cum ar fi avut ceva mai bun de făcut.

Căpitanul James se ridică şi se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în şolduri, în timp ce privi orizontul nedesluşit.

- Nu se vede luna în seara asta.

- Chiar mă întrebam.

Stătuse lângă hublouri ore întregi şi nu zărise nici măcar o frântură din razele lunii pâlpâind peste valuri. I se dezvăluia un peisaj marin uşor diferit faţă de serile precedente.

- înseamnă că stelele strălucesc extraordinar în această seară.

- Frumos din partea ta să mă anunţi, mormăi ea.

Era sigură că o auzise, dar el nu trădă nici o reacţie. Dar întrebă fără a se întoarce:

- Cât este ceasul?

Poppy clătină din cap. Era atât de leneş, încât nu-şi putea răsuci un pic gâtul ca să se uite la ceas?

- 22.30.

„înălţimea Ta.”

- Hmm.

Era un *hmm* foarte scurt, unul care îi dădea de înţeles că accepta adevărul din cuvintele ei şi se gândea la o altă problemă legată de asta.

Habar nu avea cum de ştia să-i interpreteze mormăielile, dar ar fi putut să bage mâna în foc că avea dreptate.

- Cei mai mulţi dintre oamenii mei s-au dus deja la culcare până acum, spuse el. Se întoarse cu faţa spre ea, sprijinindu-se de locul în care peretele întâlnea hublourile. Lucrează în ture. Fiecare are dreptul la opt ore de somn, dar mai mult de jumătate şi le iau noaptea, de la nouă la cinci.

Era interesant – îi plăceau astfel de detalii –, dar nu-şi dădea seama de ce îi spunea asta acum.

- Cred, spuse el cu o arcuire molcomă a buzelor, că, dacă ar fi să te duc sus să vezi

stelele, nu s-ar isca prea mare agitaţie.

Poppy încremeni.

- Ce ai spus?

El se uită la ea, ceva în expresia de pe chipul lui sugerând un zâmbet.

Şi ceva sugerând ceva mai mult.

- M-ai auzit, spuse el.

- Trebuie să repeţi, şopti ea. Trebuie să repeţi cuvintele.

El făcu un mic pas în spate, atât cât să poată schiţa o plecăciune curtenitoare.

- Draga mea domnişoară Bridgerton, murmură el, ai vrea să mi te alături pe punte?

Capitolul 12

Poppy puse cartea deoparte, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la faţa căpitanului. Avea senzaţia că, dacă o făcea, dacă întrerupea contactul chiar şi pentru o fracţiune de secundă, sugestia lui avea să se spargă precum un balon de săpun.

Ea încuviinţă aproape imperceptibil din cap.

- Ia-mă de mână! spuse el, întinzându-se.

Şi, chiar dacă tot ce era raţional şi adevărat înăuntrul ei urlă cu disperare că nu ar trebui să-l atingă pe acest bărbat, că nu ar trebui să-

şi lase pielea să se atingă nici măcar în treacăt de a lui...

îl luă de mână.

El rămase nemişcat o clipă, cu privirea pierdută undeva între ei, de parcă nu-i venea să creadă că ea chiar îl luase de mână. Degetele lui se strânseră încet peste ale ei, iar când mâinile le erau cu adevărat împreunate, el îşi trecu degetul mare peste pielea delicată a încheieturii ei.

Poppy îi simţi atingerea prin tot corpul.

- Hai, spuse el. Să urcăm!

Ea încuviinţă din cap buimacă, încercând să înţeleagă senzaţia ciudată ce se dezlăntuia înăuntrul ei. Se simţea

uşoară, de parcă în orice moment călcâiele ar fi putut să se ridice de pe podea, facând-o să se

înalţe pe vârfuri şi apoi să plutească. Sângele părea să-i sfârâie sub piele şi simţea furnicături... nu acolo unde o atingea el – mâna i se simţea caldă şi sigură într-a lui ci peste tot în rest.

în fiecare cotlon al trupului ei.

îsi dorea...

Ceva.

Poate că îsi dorea totul.

Sau poate că ştia ce îşi dorea şi îi era teamă să se gândească fie şi în treacăt la asta.

- Domnişoară Bridgerton? murmură el.

Ea ridică privirea. De cât timp se uita la mâinile lor?

- Eşti gata?

- Am nevoie de un şal? îl întrebă ea. (Apoi îşi dădu seama că întrebarea ei nu avea nici un

rost şi clipi stânjenită.) N-am un şal. Dar am nevoie de unul?

- Nu, spuse el, cu vocea îndulcită de o urmă de amuzament. Este destul de cald. Bate o briză uşoară.

5

- Totuşi, am nevoie de pantofi, spuse ea, retrăgându-şi mâna din strânsoarea lui.

Ea făcu o pauză, fără a-şi aminti pentru o secundă unde îşi lăsase cizmuliţele negre. Nu se mai deranjase să le poarte de când sosise. Când să fi avut nevoie de ele?

- în dulap, spuse căpitanul. Pe ultimul raft.

- Oh, da, desigur.

Ce prostie din partea ei! Ştia asta. El le pusese acolo a doua zi după sosirea ei, după ce se împiedicase de trei ori de ele.

îsi trase cizmuliţele si se aşeză să îsi lege

şireturile. îsi

5 355 5 0 > 5

jurase – chiar în seara asta! – că ea nu avea să simtă recunoştinţă faţă de nici unul dintre oamenii de pe navă, oricât de amabili ar fi fost, dar păru incapabilă să-şi potolească dorinţa trădătoare de a-l cuprinde în braţe şi de a-i repeta „mulţumesc, mulţumesc” până...

Ei bine, poate doar de două ori. Mai mult ar fi fost ridicol.

Dar ideea era că...

Ea făcu o pauză. Nimic din ce simţea nu avea nici o logică. Sau, dacă avea, ea nu mai ştia despre ce logică era vorba.

Avea uneori acest efect asupra ei. Făcea un talmeş- balmeş din gândurile ei, o făcea să se piardă cu firea. Ea, care se mândrea cu talentul ei de a conversa, cu resursele ei

nesfârşite de inteligenţă şi ironie, rămânea fără cuvinte. Sau, cel puţin, fără cuvinte isteţe, ceea ce era cu atât mai rău.

O transforma într-o persoană pe care nu o cunoştea... dar numai uneori, ceea ce era atât de tulburător. Uneori, era exact Poppy Bridgerton pe care o cunoştea, iute la vorbă, cu mintea ascuţită. Dar alteori – când se întorcea spre ea cu ochii lui de un albastru enigmatic sau poate când se apropia prea mult şi ea simţea că pielea lui aprindea aerul din jurul ei –, i se tăia răsuflarea. Se pierdea cu firea.

Se pierdea pur şi simplu.

Şi acum? O dezarmase cu o frântură de bunătate, nimic mai mult. El ştia că îşi dorea cu disperare să iasă din cabină. Poate o făcea doar ca să compenseze pentru vreo josnicie

viitoare. Nu îi spusese el odată că viaţa lui ar fi fost mai uşoară dacă nu şi-ar fi scuipat veninul în stânga şi în dreapta?

Ea îi spusese că nu scuipa niciodată. *Aceea* era adevărata Poppy Bridgerton. Nu această păuniţă cu capul în nori care nu-şi mai găsea propriile încălţări.

- S-a întâmplat ceva cu şireturile tale? o întrebă el.

Poppy îşi dădu seama că încetase să-şi mai lege şireturile pe la jumătatea cizmei stângi.

- Nu, îngăimă ea, mă pierdusem în gânduri. Se încheie iute şi se ridică. Gata! Sunt gata.

Şi chiar era. Cumva, cu cizmuliţele în picioare, îşi recăpătase echilibrul. Sări uşor în sus.

- Cizmuliţele tale par foarte practice, spuse căpitanul, privind-o cu un amestec de

amuzament şi curiozitate.

- Nu la fel de practice ca ale tale, replică ea, cu privirea aţintită spre cizmele lui, care erau sigur făcute la comandă.

încălţămintea atât de bine lucrată nu era niciodată ieftină. De fapt, toată ţinuta căpitanului era făcută cu iscusinţă. Să fii corsar trebuia să fie mult mai profitabil decât îşi imaginase ea. Sau căpitanul James venea dintr-o familie cu *multi* bani.

Dar nu părea o perspectivă reală. Era sigură că provenea dintr-o familie bună, dar Poppy se îndoia că familia lui era bogată. Pentru că, altfel, de ce naiba să se fi apucat de comerţ? Şi, pe deasupra, de un *asemenea* comerţ. Nu era nimic respectabil în profesia lui. Nici nu-şi putea închipui ce reacţie ar fi avut părinţii ei dacă vreunul dintre fraţi ar fi făcut la fel.

Mama ei ar fi murit de ruşine. Nu la propriu, fireşte, dar şi-ar fi declarat moartea de ruşine de atâtea ori, încât Poppy s-ar fi temut pentru *propria* viaţă, fiind expusă la tortură auditivă repetată.

Şi totuşi, Poppy nu vedea nimic la căpitan care să fi justificat o asemenea dezamăgire. Desigur, nu cunoştea natura sau amploarea relaţiilor lui de afaceri, dar vedea felul în care se purta cu oamenii lui – sau, cel puţin, cu Billy, Brown şi Green. Vedea cum se purta cu ea şi nu avea cum să nu se gândească la toţi aşa-zişii gentlemeni de la Londra – cei pe care trebuia să-i adore, să-i admire şi cu care să-şi dorească să se mărite. Se gândea la toate replicile tăioase, la cruzimea şi răutatea de care dăduseră dovadă faţă de bărbaţii şi femeile care lucrau în slujba lor.

Nu toţi, dar suficient de mulţi cât să pună la îndoială restricţiile si standardele care făceau ca un bărbat să fie

5 5

declarat gentleman şi un altul să fie considerat un ticălos.

- Domnişoară Bridgerton?

Vocea căpitanului i se furişă alene în gânduri, iar ea clipi, încercând să-şi amintească despre ce vorbise.

- Eşti gata?

Ea încuviinţă din cap nerăbdătoare, făcu un pas în faţă, apoi un zâmbet îi înflori atât de brusc pe buze, încât o luă prin surprindere.

- Nu mi-am mai purtat cizmuliţele de zile întregi.

- Sigur o să ai nevoie de ele pe punte, spuse el. Mergem?

- Chiar te rog.

El făcu un semn din cap spre uşă.

- După tine!

După ce ieşiră din cabină, ea îl urmă pe o scăriţă scurtă până pe punte. Ieşiră într-o zonă acoperită, iar el o luă din nou de mână ca să o îndrume.

Dar Poppy nu era atât de uşor de îndrumat.

- Ce este asta? întrebă ea, făcând câţiva paşi sub cerul liber.

îsi eliberă mâna din strânsoarea lui si atinse ceea ce

părea să fie un cadru făcut din funii... ceva pe care ar fi putut să se caţăre în copilărie.

De fapt, ar fi încercat să se caţăre şi acum, doar că nu părea să fi fost gândită pentru aşa ceva.

Se întoarse spre căpitanul James, iar el

spuse:

- Funie.

Ea îl înghionti în umăr, şi nu chiar uşor. El purta un zâmbet impertinent pe faţă, lăsând să se înţeleagă limpede că îi spusese asta doar ca să o tachineze.

- Se numeşte şart, spuse el, zâmbind la nerăbdarea ei.

Ea atinse funiile, minunându-se de rezistenţa şi de grosimea fibrelor.

- Un şart? întrebă ea. Nu *şartul?*

- Ce isteaţă eşti! remarcă el. Sunt mai multe. Fac parte din tachelajul fix, folosit să susţină catargul dintr-o parte în alta.

încă un termen marinăresc pe care nu îl cunoştea.

- Tachelajul fix?

- Spre deosebire de tachelajul mobil, îi

spuse el. Tachelajul fix ţine de funiile care, în general, nu se mişcă. Funiile care se *mişcă* – sau, mai degrabă, cele pe care le mişcăm noi ca să controlăm pânzele – se numesc tachelaj mobil.

- înţeleg, murmură ea, chiar dacă nu prea

înţelesese.

Văzuse doar un colţişor din navă, şi deja existau atât de multe mecanisme şi dispozitive care îi erau necunoscute. Chiar şi obiectele pe care credea că le ştia bine – funiile, de exemplu – erau folosite altfel decât de obicei. Nu-şi dădea seama de cât timp aveai nevoie ca să stăpâneşti cu adevărat arta navigaţiei.

Sau era ştiinţa navigaţiei? Nu ştia.

Poppy o luă din loc, mergând cu câţiva paşi înaintea căpitanului, întinzându-şi gâtul ca să se uite spre unul dintre catarge. Era uimitor de

înalt, înălţându-se în noapte cu o asemenea eleganţă, încât aproape ai fi zis că putea să străpungă cerul.

- Ăsta trebuie să fie motivul pentru care grecii şi romanii au creat poveşti atât de stranii despre zei, murmură ea. Aproape îmi pot închipui cum catargul străpunge cerurile.

Ea se uită la căpitan. El o privea cu ochi pătrunzători, toată atenţia lui fiind concentrată la cuvintele ei, la chipul ei. Dar de data aceasta nu se simţea sfioasă. Nu se simţea stângace sau stânjenită. Şi nu i se amintea că, în arta flirtului, nu putea să se ia la întrecere cu acest bărbat.

Dimpotrivă, se simţea aproape încurajată. Poate că era oceanul sau briza sărată care îi săruta pielea. Ar fi trebuit să se simtă neînsemnată sub imensitatea cerului înstelat,

dar se simţea invincibilă.

Triumfătoare.

Mai în largul ei decât se simţise vreodată.

- închipuie-ţi cum catargul deschide o gaură în cer, spuse ea, fluturând mâna spre noaptea întunecată de deasupra lor. Şi cum cad stelele. întoarse privirea spre căpitanul James. Dacă aş fi trăit în vremuri străvechi, fără să am habar despre astronomie sau distanţă, aş fi putut să inventez un asemenea mit. Sigur un zeu putea să fi clădit o barcă atât de înaltă încât să atingă cerul.

- Ce teorie ingenioasă pentru naşterea stelelor, spuse el, chiar dacă mă face să mă întreb cum de s-au împrăştiat atât de uniform.

Poppy stătea lângă el, şi ridicară împreună privirea spre cer. Fireşte, stelele nu desenau un model uniform, dar licăreau în fiecare colt

al boltii cereşti.

- Nu ştiu, spuse Poppy gânditoare. Rămase cu privirea aţintită spre stele, savurând nemărginirea care se desfăşura deasupra ei. Apoi îl înghionti cu cotul. Tu trebuia să vii cu partea asta din poveste. Nu pot să mă ocup eu de toate.

- Sau, zise el sec, eu pot să navighez vasul.

Ea nu reuşi decât să zâmbească larg la replica lui.

- Sau poţi să navighezi vasul.

El făcu semn spre provă, invitând-o să înainteze, dar ea îşi lipi palma de catarg şi se răsuci, ca o panglică prinsă în vârful unui stâlp de dans. Când aproape reveni spre punctul de plecare, se uită la el şi îl întrebă:

- Este făcut dintr-o singură bucată de lemn?

- Acesta da. De fapt, toate catargele noastre sunt făcute asa. Dar nu suntem un vas atât de mare. Multe dintre navele marinei au catarge făcute din mai multe bucăţi de lemn. Hai! spuse el, îndemnând-o să înainteze. Acesta nu este nici măcar cel mai înalt catarg pe care îl avem.

- Nu? Ea privi în faţă, cu ochi mari. Nu, fireşte. Cel mai înalt ar trebui să fie unul din centru. Ea o luă degrabă înainte, dar el fii mai rapid şi, când ea ajunse la cel mai înalt catarg, el se întoarse şi îi întinse mâna.

- Hai, spuse el, vino cu mine! Ţi-am promis stelele de pe cer.

Ea râse, deşi nu pentru că ar fi fost amuzant. Ci pentru că se simţea bucuroasă.

- într-adevăr, spuse ea şi, încă o dată, îşi puse mâna într-a lui. Dar nu apucară să facă

decât doi paşi înainte ca ea să mai vadă un obiect interesant. Oh, asta ce-i?

Căpitanul nici nu se obosi să se mai uite.

- îţi spun mai târziu.

Poppy zâmbi la nerăbdarea lui şi îl lăsă să o tragă înainte, pe lângă un alt catarg (catargul artimon, îi spuse el fără să se oprească din mers). Urcară o serie de scări scurte si continuară să înainteze.

- Se vede mai bine de aici de sus, zise el.

Faţa ei era deja înălţată spre cer, chiar dacă îl urma cu paşi poticniţi.

- Nu se vede la fel de peste tot?

- Se *simte* cel mai bine pe pic.

- Unde?

- Vino cu mine! spuse el, trăgând-o de mână.

Ea râse din nou si se simţi *minunat.*

- De ce poartă o asemenea denumire o parte

din vasul tău?

- Pe tine de ce te cheamă după o floare? i-o întoarse el.

Ea se gândi la asta pentru o clipă.

- *Touché.*

- Capătul picului este cea mai importantă parte de pe punte, îi explică în timp ce continuă să o tragă după el. Este amplasat puţin mai jos. Acolo stau oamenii când se ocupă de pânzele bompresului.

Pic? Bompres?

- Acum, doar inventezi lucruri, îl tachină ea.

- Viaţa pe mare are limbajul ei.

- Ia să vedem, o să numesc *asta* – nu arătă spre nimic în mod special – mânoscripete. Şi acolo o să avem o scotăprindere.

El se opri atât cât să-i arunce o privire plină de admiraţie.

- Nu-i rău ca nume pentru asta.

Cum Poppy nu se referise la nimic anume, habar nu avea despre ce „asta” vorbea el, totuşi întrebă:

- Care? Mânoscripetele sau scotăprinderea?

- Mânoscripetele, desigur, spuse el cu o faţă foarte serioasă.

Ea chicoti şi îl lăsă să o tragă după el.

- Sigur tu ştii mai bine decât mine.

- îţi apreciez declaraţia. Sunt şanse mici să o mai aud.

- Fără doar şi poate! Dar o spuse cu un zâmbet, obrajii aproape durând-o de atâta bucurie. Mă pricep de minune să inventez cuvinte, să ştii. Este un talent moştenit din familie.

El îşi arcui o sprânceană, amuzat şi curios.

- Nici nu-mi pot închipui ce vrei să spui cu

asta.

Ea îi povesti despre fratele ei, despre *tinton* şi *infinitinfinit,* şi cum se strecurase în camera lui Roger ca să mai scrie pentru el şi să-l ajute să-şi ispăşească pedeapsa, chiar dacă nu fusese greşeala ei.

Şi căpitanul râse. Râse din toată inima, cu atâta bucurie, încât lui Poppy aproape i se păruse că fusese acolo, ca şi cum ar fi văzut totul şi acum mai degrabă îşi amintea încântat, nu de parcă auzea povestea pentru prima dată.

Mai povestise vreodată cuiva despre năzbâtiile lui Roger? Probabil, chiar dacă doar ca să se plângă amuzată. Dar nu în ultima vreme, probabil nu de când acesta murise.

- Cred că eu şi fratele tău am fi fost prieteni buni, spuse căpitanul ca din senin, după ce îşi trase sufletul.

- Da, admise Poppy, atât de conştientă că Roger fusese fratele ei preferat, iar căpitanul James ar fi putut fi cel mai bun prieten al lui. Cred că ţi-ar fi plăcut foarte mult de el. Şi cred că şi lui i-ar fi plăcut de tine.

- Chiar dacă i-am răpit sora?

Remarca ar fi trebuit să pună punct conversaţiei, să-i dea un gust amar. Dar, cumva, nu se întâmplă asta, şi, înainte ca Poppy să se gândească de două ori, spuse:

- Ei bine, te-ar fi făcut să te însori cu mine.

Ea se uită la el.

El se uită la ea.

Şi apoi, cu o nonşalanţă uluitoare, adăugă:

- Dar apoi ar fi fost mulţumit. Nu era genul care să poarte pică.

Degetele căpitanului se strânseră peste ale ei.

- Dar tu?

- Nu ştiu, spuse Poppy. Nu mi s-a greşit niciodată atât de mult.

Nu spusese asta ca să-l rănească şi nu se bucură când el tresări. Dar era adevărul, şi acesta era un moment care nu merita nimic mai prejos.

- Mi-aş fi dorit să nu se fi întâmplat, spuse el.

- Ştiu.

Ochii lui îi susţinură pe ai ei.

- Aş vrea să mă crezi când îţi spun că n-am avut de ales.

- Eu...

Poppy înghiţi în sec. îl credea? Ea ajunsese să-l cunoască în ultimele câteva zile, poate nu ca pe un om pe care-l cunoştea de ani întregi, dar sigur mai mult decât pe oricare dintre gentlemenii care îi făcuseră curte la Londra.

Mai bine chiar decât pe bărbatul care o ceruse de soţie.

Nu credea că Andrew James era un mincinos şi nu credea că era genul de om care să fi acceptat ca altcineva să aibă de suferit doar pentru binele şi câştigul lui.

- Cred că tu crezi că n-ai avut de ales, spuse ea în cele din urmă.

El tăcu o clipă, apoi spuse:

- E ceva, îmi închipui.

Ea ridică neputincioasă din umeri.

- Nu pot intui ce nu vrei să-mi spui.

încuviinţarea lui din cap era una de resemnare, dar el nu mai spuse nimic altceva. în schimb, făcu semn cu braţul şi o îndemnă să mai înainteze câţiva paşi.

- Ai grijă! murmură el.

Poppy coborî privirea. Puntea se oprea brusc

în faţa ei, coborând în înălţime cu câţiva metri.

Căpitanul sări jos.

- Picul, milady, spuse el cu o fluturare elegantă din mână spre puntea triunghiulară care se constituia în botul ascuţit al lui Infinity.

El se întinse şi o cuprinse de şolduri ca să o ajute să coboare.

Dar, când ea ajunse să se ţină bine pe picioare, el nu îi dădu drumul.

- Ăsta e cel mai din faţă loc în care poţi să stai pe punte, îi spuse el.

Ea arătă spre un loc aflat la câţiva metri mai în faţă.

- Dar...

- Unde poţi să stai şi să fii *în siguranţă* pe punte, se corectă el. Se mişcă şi se opri în spatele ei. Acum, închide ochii!

- Dar nu o să mai văd stelele.

- îi deschizi mai târziu.

Ea înclină capul spre stânga, spre dreapta şi reluă mişcările, de parcă ar fi spus: „Of, bine”, dar închise ochii.

- Acum, dă capul pe spate! Uşor, nu cu totul.

Ea îl ascultă şi, poate că era din cauza mişcării sau pentru că închisese ochii, dar simţi cum se dezechilibrează, de parcă ceva cu mult mai măreţ decât oceanul îi furase echilibrul.

Mâinile căpitanului se strânseră pe şoldurile ei.

- Ce simţi? întrebă el, buzele lui apropiindu-se de urechea ei.

- Vântul.

- Si mai ce?

Ea înghiţi în sec. îşi trecu limba peste buze.

- Sarea din aer.

- Si mai ce?

- [5] Mişcarea, viteza.

Gura lui veni mai aproape.

- Si mai ce?

Iar ea spuse singurul lucru care fusese adevărat de la bun început:

- *Pe tine.*

Capitolul 13

Andrew nu ştia ce naiba îl convinsese să o aducă pe Poppy pe punte.

Poate că pur şi simplu nu se putea gândi la un motiv întemeiat pentru care să nu o facă.

Marea era liniştită. Stelele străluceau pe cer.

Cei mai mulţi membri ai echipajului erau în dane.

Când coborâse la cină şi o văzuse lângă fereastră, ştiuse cumva că nu se mişcase de acolo ore în şir, uitându-se lung la mare şi la cer, fără a înţelege cum era să simţi că faci

parte din oricare din ele.

I se păruse aşa un păcat.

Când se întinsese spre ea, iar ea îşi pusese mâna într-a lui...

Fusese o binecuvântare.

Acum, în timp ce stăteau în zona din faţă a navei, vântul împrăştiind sarea în aer şi ciufulindu-le părul, el se simţea ca un om renăscut.

Ca un om *nou.*

Pământul se rotea la nesfârşit în jurul propriei axe – înţelegea prea bine asta. Şi atunci, de ce se simţea ca şi cum tocmai s-ar fi rotit şi *mai mult?* De parcă s-ar fi lansat într- o rotaţie mai amplă sau de parcă ar fi schimbat direcţia. Aerul sărat era mai pătrunzător, stelele străluceau orbitor pe pânza lor ca de cerneală. Şi felul în care îi simţea apropierea...

conturul delicat al şoldului ei, căldura de o dulceaţă incandescentă a trupului ei…

Parcă nu mai atinsese în viata lui o femeie.

Era ciudat cât de împăcat se simţea doar uitându-se la chipul ei. Poppy privea cerul, el o privea pe ea, şi totul era perfect.

Nu. Nu perfect. Perfect însemna complet. Perfect însemna *încheiat.*

Magia dintre ei nu era perfectă. Nici nu-şi dorea să fie.

Şi totuşi, se simţea absolut minunat.

„Pe tine”, îi spusese ea când o întrebase ce simţea.

Degetele lui alunecară înainte, uşor, atât cât strânsoarea lui hotărâtă să aducă ceva mai mult a îmbrăţişare. Atât cât

să o tragă mai aproape de el, dacă îndrăznea.

„Pe tine”, îi spusese ea.

El îşi dorea mai mult.

„Pe tine.”

El nu era un bărbat romantic sau nu crezuse asa. Dar momentul devenise un poem în sine, vântul şoptindu-şi replicile în timp ce apa se înălţa şi cobora într-o cadenţă misterioasă.

Iar dacă lumea de sub picioarele lui devenise un sonet, atunci *ea* era sublimă.

Devenise muza lui? Sigur nu. Poppy Bridgerton era sâcâitoare, exasperantă şi mult prea isteaţă pentru liniştea lui sufletească. Era o pacoste învelită într-un dezastru iminent, şi totuşi, când se gândea la ea – adică tot timpul, la naiba –, zâmbea.

Uneori, zâmbea larg.

îşi spusese că era ca un ghimpe în coasta lui, că era mai rău decât atât – echivalentul unei

răni de pumnal –, dar era greu să se agaţe de propriile minciuni când tot ce-şi dorea la final de zi era să se aşeze la masă cu un pahar de vin şi să vadă ce putea face ca să o determine să flirteze cu el.

Poate că, la urma urmei, *acesta* era motivul pentru care o adusese pe punte.

îşi dorise pur şi simplu să o vadă zâmbind.

Şi, în acea căutare, în acea misiune...

Succesul lui fusese absolut.

Ea nu se mai oprise din zâmbit, nu din prima clipă în care el o trăsese dincolo de pragul uşii şi o invitase să iasă din cabină. Zâmbise cu atâta însufleţire, încât ar fi putut la fel de bine să zici că râdea.

El o făcuse fericită, iar gândul acesta îl făcuse pe el fericit.

Şi ar fi trebuit să fie îngrozit de *tot* ce se

întâmpla.

- Câte stele crezi că există? îl întrebă ea.

El coborî privirea spre ea. Poppy deschisese ochii şi acum privea cerul cu atâta intensitate, încât, pentru o fracţiune de secundă, avu impresia că avea să se apuce să numere.

- Un milion? spuse el. Un miliard? Cu siguranţă, mai multe decât putem vedea.

Ea scoase un sunet, un fel de zumzet, dacă zumzetul putea să se întreţească cu un oftat şi să fie colorat de un zâmbet.

- Este atât de mare.

- Cerul?

Ea încuviinţă din cap.

- Cum poate să fie ceva atât de impenetrabil? Nici numi pot închipui cât este de impenetrabil.

- Nu este asta definiţia acestui cuvânt?

Ea îl lovi uşor cu călcâiul.

- Nu-mi [7]strica plăcerea!

- Ai fi spus acelaşi lucru şi ştii asta.

- Nu aici, spuse ea cu vocea aproape visătoare. Şi nu acum. Sarcasmul meu e suspendat pentru moment.

El nu o crezu nici o clipă.

- Cum să nu!

Ea oftă.

- Ştiu că nu poate să fie mereu atât de frumos şi de minunat pe punte, dar ai vrea să mă minţi, doar de data asta, şi să-mi spui că este?

El nu putu să nu întrebe:

- Ce te face să crezi că nu te-am minţit până acum?

Ea îl lovi uşor cu cotul.

- Este mereu atât de frumos şi de minunat

pe punte, repetă el. Marea nu este niciodată agitată, iar cerul este mereu senin.

- Şi oamenii tăi se poartă mereu cu discreţie şi cum se cuvine ?

- Desigur. El îşi potrivi apăsarea pe şoldurile ei şi o făcu să se întoarcă uşor spre stânga. Vezi asta? întrebă el, făcând un semn din cap spre o gaură de pe punte, în faţa lor.

- Ce să văd?

Ea întoarse capul şi se uită la el, iar Andrew îi făcu din nou semn, asigurându-se ea avea să îi urmărească privirea de astă dată.

- Deschiderea aceea rotundă de acolo, spuse el. Este o latrină.

- *Poftim ?*

- Ei bine, noi îi spunem *cap,* o lămuri el. Ţi-am zis că avem limbajul nostru la bord.

Ea se smuci uşor, deşi nu îndeajuns cât să se

elibereze din strânsoarea lui.

- Aici? O latrină? în aer liber?

- Avem una şi pe partea cealaltă.

Ea rămase mută de uimire, iar Andrew îşi aminti de toate momentele când îşi chinuise sora cu picanterii sinistre, înspăimântătoare şi dezgustătoare.

Era la fel de amuzant acum ca pe vremuri.

El îşi aduse buzele puţin mai aproape de urechea lui Poppy.

- Doar nu credeai că avem toti frumoase si minunate

[3] [3]

oale de noapte în cabinele noastre, nu-i aşa?

Era foarte bucuros că se trăsese într-o parte ca să-i vadă chipul, pentru că buzele ei se strânseră şi se schimonosiră într-o expresie minunată de groază, înainte ca ea să spună în

cele din urmă:

- Vrei să zici că te ghemuieşti şi te aşezi deasupra...

- *Eu* nu, o întrerupse el, dar oamenii mei o fac. Este chiar o soluţie ingenioasă. Desigur, cala navei se curbează spre interior, aşa că totul ajunge direct în ocean. Ei bine, doar dacă nu cumva bate vântul foarte tare, dar chiar şi atunci...

- încetează! strigă ea. Este dezgustător.

- Dar tu ai mereu atâtea întrebări, spuse el cu toată candoarea din lume. Credeam că vrei să ştii cum funcţionează vasul.

[3]

- Da, dar...

- Te asigur că astfel lucruri sunt cele mai importante pentru a conduce vasul cum trebuie. Nimeni nu vrea să vorbească vreodată

despre detaliile mai puţin încântătoare. Este o problemă comună a viitorilor arhitecţi şi ingineri, îţi spun. E foarte bine şi frumos să proiectezi chestiile elegante, dar lucrurile pe care nu le vezi la nivelul structurii sunt cele care o fac cu adevărat extraordinară.

- Pe *asta* o văd, mormăi ea arătând într-acolo.

El se luptă cu un chicot.

- E un compromis, dacă vrei. Astfel, oamenii dau o parte din demnitatea lor ca să aibă un vas mult mai curat. Crede-mă, lucrurile devin complicate la bord în timpul unei călătorii lungi.

Ea se încruntă puţin – genul de încruntare care era însoţită de o înclinare a capului atunci când oamenii decideau să fie de acord cu ceva. Totuşi, ea spuse:

- Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

- Nici mie.

- *Tu* ai început.

- Da. El se încruntă, încercând să-şi amintească de ce o făcuse. Ah, da. Pentru că ai pus la îndoială bunele maniere ale oamenilor mei.

- *Asa* ai vrut tu să mă contrazici?

- A mers, nu-i aşa?

Ea se încruntă.

- Dar ai spus că *tu...*

- Pe vremuri, obişnuiam să o fac, recunoscu el. Nu pe Infinity, ci pe alte nave, când nu eram la comandă.

Ea tresări uşor.

- Regele Franţei stă pe oala de noapte în faţa întregii curţi, spuse Andrew vesel.

- Nu te cred!

- Ba da, îţi jur! Sau aşa făcea ultimul rege.

Ea clătină din cap.

- *Francezii.*

Andrew izbucni în râs.

- Ce e asa amuzant?

- Tu, după cum prea bine ştii.

Ea încercă să se încrunte, dar nu reuşi. Era clar foarte mândră de ea. Lui Andrew i se părea încântătoare.

- Presupun că ai fost în Franţa, spuse ea.

- Da, îi confirmă el.

- Peste tot sau doar la Paris?

- Şi prin porturi.

- Desigur. Ea întoarse sfios privirea. Nu poţi să ajungi cu un vas atât de mare până la Paris.

- Nu, în general, nu. Putem să ajungem până la Rouen. Uneori, aşa şi facem, alteori andocăm pe coastă. în Le Havre, de obicei.

Poppy rămase tăcută o clipă, suficient pentru ca vântul să-i răpească o şuviţă de păr din spatele urechii. Gâdilă pielea lui Andrew şi aproape că îl făcu să strănute.

- Ce o să faci după ce vezi tot? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea ei devenise mai serioasă, gânditoare şi curioasă.

I se păru o întrebare foarte interesantă, una pe care nu ar fi putut să i-o pună nimeni altcineva.

- Este posibil? se întrebă el. Să vezi tot?

Ea se încruntă în timp ce se gândi la cuvintele lui, şi, chiar dacă Andrew ştia că liniile care i se desenară pe frunte trădau faptul că se gândea, nu că era îngrijorată, îi fu nespus de greu să nu ridice degetele ca să le netezească.

- Cred că ar fi posibil să vezi *destule,* spuse ea într-un final.

- Destule? murmură el.

- Astfel încât nimic să nu mai pară nou.

Cuvintele ei oglindeau aşa bine gândurile care îl măcinau în ultima vreme, încât el aproape rămase fără suflu. Nu era vorba că munca lui nu i se mai părea interesantă sau că nu mai apuca să facă nimic nou. Era,
mai degrabă, faptul că începea să se simtă
pregătit să se ducă acasă. Să fie alături de
oamenii pe care îi iubea.

Alături de oamenii care îl iubeau.

- Nu ştiu, spuse el, pentru că întrebarea ei merita un răspuns sincer, chiar dacă el nu avea unul potrivit. Nu cred să fi ajuns încă în acel punct, spuse el. Cu toate că...

- Cu toate că...

Se putea să fie aproape.

Dar nu îi spuse asta. Se aplecă alene în faţă, suficient de departe încât să-şi imagineze cum îşi aşază bărbia pe creştetul ei. Se chinui cu dorinţa de a-si lăsa mâinile să se

strecoare în faţă, de a şi le înfăşură în jurul ei şi de a o lipi de el. Voia să o ţină aici, doar ei doi împotriva vântului.

- Mi-ar plăcea să merg în Etiopia, spuse ea brusc.

- Serios?

Poppy Bridgerton era mai aventuroasă decât cei mai mulţi oameni, dar cuvintele ei îl uimiră.

- Nu, recunoscu ea. Dar îmi place să *cred* că mi-ar plăcea să ajung acolo.

- Ţi-ar plăcea să... El clipi. Ce?

- Mi-am petrecut mult timp cu mine însămi

în ultima vreme, spuse ea. Nu prea ai ce face decât să-ţi imaginezi lucruri.

în general, Andrew se considera un bărbat inteligent, dar îi era cumplit de greu să o urmărească.

- Deci îţi imaginezi că te duci în Etiopia?

- Nu chiar. Nu ştiu destule cât să-mi imaginez asta cum trebuie. Nu-mi dau seama ce este corect din ce am auzit. în Anglia, oamenii vorbesc despre Africa spunând că este un loc mare si fericit...

3

- Fericit?

Nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit el.

- Ştii ce vreau să spun. Oamenii vorbesc despre Africa de parcă ar fi un singur loc, precum Franţa sau Spania, când, în realitate,

este un spaţiu *uriaş.*

El se gândi la harta descompusă, la cât de mult se distrase ea când o asamblase.

- Aşa spune harta, murmură el.

Ea încuviinţă din cap, apoi îl încurcă de-a binelea când spuse:

- Mă imaginez ca fiind genul de persoană care şi-ar *dori* să se ducă în Etiopia.

- Există o diferenţă?

- Aşa cred. Poate că ce vreau să spun este că mi-ar plăcea să fiu *genul* de om care să-şi dorească să facă astfel de lucruri. Cred că un asemenea om ar fi extraordinar pe la petreceri, nu-i aşa?

Andrew avea mari îndoieli.

- Deci îmi spui că scopul tău este să fii extraordinară la petreceri.

- Nu, sigur că nu. în prezent, scopul meu

este să evit cu orice preţ astfel de reuniuni. De asta mă aflam în Charmouth, dacă vrei să ştii.

- Presupun că trebuie să ştiu, murmură el, mai ales pentru că nu părea să existe vreun alt răspuns mai potrivit.

înainte de a continua, ea îi aruncă o privire pe jumătate supărată, pe jumătate îngăduitoare.

- Ce încerc să spun este că, dacă m-aş duce la un bal şi aş întâlni pe cineva care s-a dus cu bună intenţie în Etiopia...

- *Cu bună intenţie?*

- Nu cred că se pune dacă te duci *constrâns.*

Andrew o întoarse spre el. Trebuia să-i vadă chipul. Altfel, îi era mult prea greu să ţină pasul cu discuţia.

O studie, neştiind ce căuta. Semne de glumă? De nebunie?

- Habar n-am despre ce vorbeşti, recunoscu el până la urmă.

Ea râse, iar sunetul sună glorios.

- îmi pare rău, nu sunt foarte clară. Dar asta e din vina ta, pentru că m-ai lăsat singură atâta vreme. Am avut prea mult timp în care să nu fac altceva decât să mă gândesc.

- Şi asta te-a făcut să ajungi la concluziile astea despre discursul în societate şi Imperiul Etiopian?

- Da.

O spuse cu un aer de măreţie, trăgându-se înapoi de parcă mişcarea i-ar fi extins scena. Nu că ar fi fost cineva care să asculte. Trecuseră doar pe lângă doi membri ai echipajului în drumul lor spre proră, şi ambii bărbaţi se făcuseră nevăzuţi într-o clipită.

Nu li se întâmpla adesea să-şi vadă căpitanul

de mână cu o lady, chiar dacă era doar ca să o tragă după el.

Dar pasul pe care îl făcu Poppy în spate însemna că trebuia să-i elibereze şoldurile din prinsoare, ceea ce era mare păcat.

Când se asigură că avea toată atenţia lui, ea vorbi:

- Există două tipuri de oameni pe lumea asta.
- Eşti sigură?
- Pentru scopul acestei conversaţii, da. Sunt oamenii care îşi doresc să viziteze Etiopia şi oamenii care nu-şi doresc să viziteze Etiopia.

Andrew se chinui din răsputeri să rămână serios. Nu reuşi.

- N-ai decât să râzi, spuse ea, dar este adevărat.
- Sunt sigur că trebuie să fie adevărat.
- Doar ascultă-mă! Unii dintre noi au suflet

de aventurieri, de cavaleri rătăcitori, iar alţii, nu.

- Iar tu crezi că un om trebuie să-şi dorească să ajungă până în estul Africii ca să dea dovadă de sete de aventură?

- Nu, bineînţeles că nu, ci ca pe un semn...

- Tu, domnişoară Bridgerton, ai suflet de aventurier.

Ea se trase în spate cu un zâmbet mulţumit.

- Crezi asta?

El îşi lăsă braţul să fluture prin aer, făcând semn spre mare şi cer, apoi spre locul lor de la prora unui morman de lemne lucrat cu iscusinţă, care îi putea duce de la un ţărm la altul, plutind pe adâncimi lichide pe care nici un om nu putea să reziste de unul singur.

- Nu contează dacă eşti constrâns, îi aminti ea.

Gata! El îşi puse mâinile pe umerii ei.

- Există două tipuri de oameni pe lumea asta, îi spuse el. Cei care s-ar face mici şi ar plânge în pernă până la capătul acestei călătorii neaşteptate şi...

- Cei care nu? îl întrerupse ea.

El clătină din cap şi simţi cum urma unui zâmbet îi curbează buzele în sus când atinse obrazul ei.

- Voiam să spun *şi tu.*

- Deci sunt eu împotriva lumii?

- Nu, spuse el, şi ceva începu să se năruie înăuntrul lui.

Se simţi uşor ca un fulg şi îşi aminti de momentul când căzuse dintr-un copac, numai că acum nu mai avea nimic dedesubt, ci doar o imensă întindere pustie şi pe *ea.*

- Nu, spuse el din nou. Eu cred că sunt de

partea ta.

Ea făcu ochii mari, însă, chiar dacă era prea întuneric ca să mai distingă culoarea irisurilor ei, el avu cumva impresia că reuşi să o facă, verdele întunecat de muşchi lăsând locul unor stropi de o nuanţă mai pală. Mai proaspătă, asemenea firelor noi de iarbă.

Ceva uşor şi luminos începu să crească înăuntrul ei. Acea senzaţie ameţitoare şi înflăcărată de pasiune, flirt şi dorinţă.

Nu, nu dorinţă. Sau nu *doar* dorinţă.

Nerăbdare.

Momentul de *dinainte.* Când îţi simţeai bătăile inimii în fiecare ungher al trupului, când fiecare răsuflare părea câţi ajunge până în adâncul fiinţei. Când nimic nu se putea compara cu arcuirea perfectă a buzelor unei femei.

- Dacă te-aş săruta, m-ai lăsa? şopti el.

Ochii ei se îmblânziră, cu o urmă de amuzament.

Amuzament?

- Dacă m-ai săruta, răspunse ea, nu aş avea ocazia să te las sau să nu te las. Pentru că m-ai fi sărutat deja.

Puteai avea oricând încredere că nu avea să rateze sansa

>

de a despica firul în patru. Nu avea de gând să o lase să scape atât de uşor de întrebare.

- Dacă m-aş apleca spre tine, aşa... Cuvintele fură completate de acţiuni, iar spaţiul dintre feţele lor se micşoră. Şi dacă ochii mei ar aluneca spre gura ta, în ceea ce ştim cu toţii că este semnalul universal pentru un sărut, ce ai face?

Ea îşi linse buzele. Probabil nici nu-si dădu seama că o

> >

făcuse.

- Nu sunt sigură, şopti ea.

- Dar se întâmplă chiar acum. Eu m-am aplecat. Se întinse şi îi mângâie pielea. îţi ating obrazul.

Ea se întoarse aproape imperceptibil în mâna lui.

Andrew simţi că vocea îi devine mai guturală, chiar înainte de a mai forma cuvinte.

- Nu mai este vorba despre ce ai face, ci despre ce *vei* face.

El se apropie şi mai mult, veni atât de aproape, încât ochii lui nu se mai puteau concentra asupra chipului ei. Atât de aproape, încât simţi adierea delicată a respiraţiei ei pe

buzele lui.

Dar încă nu era un sărut.

- Ce vei face, Poppy?

Şi apoi, ea se aplecă. Se legăna. Doar puţin, dar fu de ajuns pentru ca buzele ei să le atingă uşor pe ale lui.

Era adierea unui sărut.

Care îl cutremură până în adâncul inimii.

Degetele lui aterizară pe umerii ei, şi o mică parte din mintea lui îşi dădu seama că nu era un gest menit să o tragă mai aproape, ci mai degrabă ca să nu-şi permită să o facă. Pentru că, dacă o făcea...

Si cerul ştia cât de mult si-o dorea.

> > >

Doamne, îşi dorea atât de mult. Atât de mult din *ea.*

îşi dorea să simtă apăsarea trupului ei pe al

lui. Să simtă arcuirea spatelui ei sub palmă, căldura ei în timp ce îşi lăsa piciorul să se strecoare între picioarele ei.

Voia să-şi apese trupul pe al ei ca să-i simtă dorinţa, să *ştie* şi să fie conştientă de ce efect avea asupra lui.

El îşi dorea toate astea şi mai mult, motiv pentru care trase tremurător aer în piept şi se dădu înapoi.

Ar fi fost divin să continue.

Ar fi fost o nebunie să continue.

Se întoarse cu spatele, având nevoie de o clipă ca să-şi tragă sufletul. Sărutul acela... durase mai puţin de o fracţiune de secundă, dar el se simţea devastat.

- îmi pare rău, spuse el, cu vocea aspră şi gutturală.

Ea clipi de mai multe ori.

-Da?

El îşi îndreptă privirea spre ea. Degetele ei îi atingeau uşor buzele, şi părea năucită, de parcă nu înţelegea ce se întâmplase.

„Bun venit în club!”

- N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el, pentru că i se păru mai blând decât să spună că nu ar fi trebuit să se întâmple.

Chiar dacă nu era sigur de ce.

- Este...

Pe frunte i se desenă o încruntare, şi părea că se gândea foarte serios la ceva. Ori asta, ori nu se hotăra la ce trebuia să se gândească.

- Poppy?

Ochii ei se întoarseră spre ai lui, de parcă ceva înăuntrul ei s-ar fi trezit brusc dintr-un somn adânc.

- Nu-i nimic, spuse ea.

- Nu-i nimic? repetă el.

Părea... insipid.

- Nu e vina ta, spuse ea. Eu te-am sărutat pe *tine.*

- Te rog, spuse el răbdător, ştim amândoi că...

- Eu te-am sărutat. O spuse hotărâtă, cu maxilarul încleştat. M-ai provocat.

- Eu...

Dar nu mai spuse nimic. Era adevărat? Oare *chiar* o provocase? Sau doar se asigurase că îşi dorea şi ea să fie sărutată? Pentru că şi un singur sărut... ar fi putut să o ruineze.

Poate că îl ruinase dej a pe el.

- Asta s-a întâmplat, spuse ea. Asta s-a întâmplat, şi nu regret.

-Nu?

- Nu. Nu discutam despre cât de ironic este

că mă plictisesc în aventura vieţii mele? Tu eşti în multe feluri, căpitane James, dar nu eşti plictisitor.

Era posibil să fi uitat să mai vorbească.

- Mulţumesc?

- Dar nu o să mai vorbim niciodată despre asta.

- Dacă este ceea ce vrei.

Nu era ceea ce voia *el,* dar ar fi trebuit să fie.

Ea îl privi cu o expresie ciudat de pătrunzătoare.

- Trebuie, nu crezi?

El nu mai ştia *ce* să creadă, dar nu avea de gând să-i spună asta.

- Mă înclin în faţa judecăţii tale, domnişoară Bridgerton.

Ea pufni uşor, de parcă nu l-ar fi crezut nici pentru o secundă. Bănuia că şi-o merita. Era,

de obicei, oarecum ironic când spunea astfel de lucruri.

- Foarte bine, spuse el. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată.

Ea dădu să deschidă gura de parcă ar fi vrut să-l contrazică – şi, de fapt, el era foarte sigur că voia să-l contrazică. Mai văzuse acea expresie pe chipul ei de suficiente ori încât să ştie ce însemna. Dar ea nu spuse nimic până la urmă. închise gura şi încuviinţă din cap.

Acesta păru să fie sfârşitul conversaţiei, astfel că Andrew privi în zare spre orizontul pe care abia îl puteai ghici în noaptea fără lună. Călătoriseră foarte bine. Dacă nu apărea o schimbare neaşteptată a vremii, aveau să ajungă la Lisabona până în zori. Ceea ce însemna că trebuia să apuce să doarmă puţin. La primele ore ale dimineţii el trebuia să

coboare de pe vas şi să se ducă în oraş.

- Mi-e teamă că trebuie să te duc înapoi în cabină, îi spuse lui Poppy.

Ea nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea, dar, în acelaşi timp, era clar că se aşteptase la asta.

- Prea bine, spuse ea cu un oftat.

El îşi întinse mâna.

Ea clătină din cap.

- Mă descurc.

- Măcar lasă-mă să te ajut să te ridici.

îl lăsă să o ajute, dar, în clipa în care ajunse pe puntea principală, îşi retrase mâna din strânsoarea lui. El o lăsă să o ia înainte, şi, cât de curând, ajunseră în faţa uşii de la cabina lui.

- Am nevoie doar să-mi iau câteva lucruri înainte de a merge în cabina domnului Carroway, spuse el.

- Desigur.

Ea se trase într-o parte când intrară, şi totul era foarte politicos şi, în mod ciudat, deloc straniu.

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Adică exact ceea ce îşi doreau amândoi.

Nu?

Capitolul 14

Poppy se trezi în dimineaţa următoare cu cel mai ciudat sentiment. Era aproape un vertij, şi se apucă de protecţia patului câteva secunde înainte să-şi dea seama că...

Nu se mişcau.

Nu se mişcau!

Sări din pat şi se repezi la fereastră, fiind întâmpinată în mod inexplicabil de linişte. Cu o răsuflare încântată, trase draperiile, şi i se dezvăluită...

Docurile.

Desigur.

Nu era sigură de ce nu-i trecuse prin minte că nu avea să vadă centrul Lisabonei de la hubloul vasului. Docurile din Londra nu erau aproape de obiectivele turistice ale capitalei.

Totuşi, era ceva la care merita să te uiţi, care nu mai era întinderea nesfârşită a Atlanticului, şi Poppy savură încântată imaginea. Nu vedea decât o fărâmă din ceea ce era cu siguranţă o pânză mare, dar, chiar şi aşa, scena din fata ei forfotea de viată si mişcare. Bărbaţii – si toti erau bărbaţi, nu vedea nici o femeie printre ei – se mişcau de colo-colo energici şi cu eficienţă, purtând lăzi, trăgând de funii, îndeplinind tot felul de sarcini, pe al căror scop Poppy nu reuşea să-l ghicească.

Si cât de ciudati si de diferiţi erau bărbaţii – si, în acelaşi timp, deloc diferiţi. îşi închipui că

se ocupau de aceleaşi sarcini ca docherii englezi, înghiontindu-se, râzând şi certându-se ca bărbaţii. Si totuşi, chiar dacă nu si-ar fi dat seama că se afla în Portugalia, ar fi ştiut că aceşti bărbaţi nu erau englezi.

Nu din cauza felului în care arătau, deşi era adevărat că mulţi dintre ei aveau părul şi pielea mai închise la culoare decât majoritatea compatrioţilor lui Poppy. Era mai degrabă ceva în mişcările, în gesturile lor. Când vorbeau, ea îşi dădea seama doar privindu-i că îşi rosteau cuvintele într-o limbă diferită. Gurile li se mişcau diferit. Foloseau alţi muşchi. Schiţau expresii diferite.

Era fascinant, şi se întrebă dacă ar fi observat acest detaliu si dacă sunetul vocilor lor nu ar fi fost redus aproape complet de peretele şi ferestrele dintre ei. Dacă i- ar fi

putut auzi – să *audă* cu adevărat cum suna limba portugheză –, ochii ei ar mai fi descoperit schimbările pe chipurile lor?

Erau atât de multe lucruri la care să te gândeşti. Atâtea de văzut.

Si ea era încuiată în cabina asta.

Căpitanul James îi spusese clar că nu avea să i se permită să debarce în Lisabona. îi spusese că era prea periculos, că el nu era aici ca să o facă pe ghidul, avea lucruri de rezolvat, aceasta nu era o călătorie de plăcere...

Avea toate motivele din lume.

Pe de altă parte, îi spusese şi că nu urma să aibă sub nici o formă voie să urce pe punte.

Şi cu o seară în urmă se răzgândise.

Poppy îşi lipi fruntea de fereastră, simţind sticla rece şi liniştitoare pe pielea ei. Seara trecută, în timp ce rămăsese întinsă în pat,

retrăind fiecare minut petrecut sub stele, îşi permisese să spere că *poate* el avea să cedeze şi să o ducă în oraş.

Ceva se schimbase cu o seară în urmă, şi nu se gândea la sărut.

Ei bine, nu, *cu siguranţă* se gândea la sărut. Poate chiar îi spusese că nu trebuiau să mai vorbească niciodată despre asta, dar fusese îngrozită când căpitanul îi sugerase să pretindă că nici nu se întâmplase. Aproape că îi spusese acelaşi lucru, fusese pe cale să spună că, fără îndoială, era tocmai genul de lucru pe care trebuia să ai grijă să ţi-l aminteşti, fie şi numai pentru a te asigura că nu se repetă.

Totuşi, i se păruse meschin şi poate chiar plin de răutate, aşa că aproape îi destăinuise că fusese primul ei sărut. Şi o fată avea doar

un singur prim sărut în viaţă, iar el era dus cu pluta dacă se gândea că ea avea să se prefacă vreodată că acel sărut nu avusese loc.

Dar el fix lucruri de acest gen le interpreta greşit. Poppy nu voia ca el să creadă că stătea în pat şi se gândea la el, chiar dacă asa era.

Pentru moment.

Nu era ca şi cum ar fi avut de gând să stea în pat şi să se gândească la el pentru tot restul vieţii. Avea să se întoarcă în Anglia peste mai puţin de o săptămână şi nu urma să îl mai revadă. Dacă Elizabeth păstrase secretul, viaţa lui Poppy avea să continue normal, ceea ce însemna că, în cele din urmă, avea să se mărite cu vreun domn amabil cu care familia ei urma să fie de acord şi ea avea să stea în pat şi să se gândească la *el* pentru tot restul vieţii.

Şi, dacă Elizabeth nu păstrase secretul, iar

poziţia socială a lui Poppy se făcuse ţăndări, urma să aibă probleme mult mai serioase care să o tină trează decât devastator de chipeşul căpitan Andrew James.

Poppy se uită la ceas ca să vadă ce oră era, şi, ca la un semnal, Billy bătu la uşă. Ea nu avu nevoie să-i audă vocea ca să ştie că era el. Billy şi căpitanul erau singurii oameni care veneau vreodată să o vadă, iar bătăile lor erau la fel de diferite pe cât erau apa şi uleiul.

- Intră! strigă ea, pentru că, spre deosebire de căpitan, Billy aştepta întotdeauna permisiunea ei înainte să intre.

Părul ei era încă împletit în coadă, cum îl ţinuse pentru somn, dar renunţase să-i pese. Şi, din moment ce dormea cu hainele pe ea, nu era ca şi cum cineva risca să o vadă vreodată îmbrăcată necuviincios.

- Am adus micul-dejun, domnişoară, spuse el cu tava obişnuită în mâini. Nimic prea rafinat. Doar nişte pâine prăjită, ceai şi mere. Majoritatea bărbaţilor o să se ducă să mănânce la ţărm.

- Da? murmură Poppy, şi ochii ei plini de invidie rătăciră înapoi spre hublou.

Billy încuviinţă din cap în timp ce puse tava jos.

- Trebuie să termine ce treabă mai au la bord, desigur, şi nu pot să plece toţi deodată, dar căpitanul se asigură că toată lumea are şansa să-şi dezmorţească picioarele.

- Toată lumea, zici?

Billy nu îi remarcă tonul ironic şi continuă:

- Oh, da, deşi este un loc cam încurcat dacă nu ştii ce şi cum. Nu este doar limba, deşi e bine să ştii câteva cuvinte. *Sim* este *da, no*

pentru *nu.*

- Ei bine, e de ajutor, remarcă Poppy.

- No pare să fie *nu* cam prin toate locurile în care mergem, spuse Billy cu un zâmbet ştrengăresc. Se scrie diferit, cred, dar sună cam pe acolo.

Poppy se aşeză la locul ei obişnuit de la masă, apoi se mută ca să aibă cea mai bună privelişte spre port.

- În germană este *nein.*

- Da? Billy se scarpină în cap. N-am fost acolo. N-au coastă, cred.

Poppy îşi turnă o ceaşcă de ceai.

- Hamburg, spuse ea absentă.

-Eh?

Ea ridică privirea.

- Se vorbeşte germana la Hamburg. Este un oraş-port aglomerat aproape de Marea Baltică.

Ţi l-aş arăta pe hartă, dar am dezasamblat-o deja.

Billy încuviinţă din cap. O văzuse lucrând la hartă la începutul săptămânii.

- Poate ar trebui să încerc şi eu, spuse el. Nu mi-ar strica să ştiu ceva mai multă geografie. Pot să citesc, să ştii, spuse el mândru. Şi ştiu să fac socoteli mai bine ca jumătate dintre oamenii de pe navă.

- E minunat! spuse Poppy.

Poate reuşeau să lucreze la puzzle pe drumul de întoarcere. Ar fi fost a treia oară pentru ea, dar ar fi distractiv să aibă companie. Trebuia să-l roage pe căpitanul James să-l scutească pe Billy de unele dintre sarcinile lui, dar, dacă îi spunea că era pentru educaţia băiatului...

El avea să accepte. Era sigură de asta.

- Zi-mi mai multe despre Lisabona! spuse ea

cu un zâmbet încurajator. Vreau să aud tot.

- Oh, este un oraş plin de viaţă, domnişoară. Nu poţi să- ti dai seama de aici. El se aşează pe scaunul din fata ei si făcu semn spre fereastră. Aici, suntem doar pe malul mării. De data asta, suntem ancoraţi foarte aproape, deci o să ai privelişte bună, dar nu spre oraş. Oraşul este măreţ.

- Măreţ? murmură Poppy.

Ea sorbi cu grijă din ceai. Era încă puţin prea cald.

- Oh, da, şi un loc chiar diferit. Nimic nu seamănă cu ce avem acasă, nu că ar fi vreo *problemă* cu acasă. Doar că... e plăcut să vezi lucruri diferite.

- Sunt sigură, murmură Poppy, ducându-şi ceaşca de ceai la buze ca să ascundă orice urmă de ton sarcastic pe care nu reuşi să si-l

retină.

5 > >

- Totul pare diferit, continuă Billy. Ei bine, aproape totul. Nici mâncarea nu este la fel. Ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti, dar e bună. Am fost aici de şase ori până acum, aşa că ştiu ce şi cum.

Poppy reuşi să zâmbească.

Billy făcu o pauză, observându-i expresia în cele din urmă.

- Aş putea, ah... Ei bine, pot să te întreb dacă putem să- ţi aducem ceva. Fac o budincă de orez foarte bună, deşi nu e aşa uşor de transportat. Şi mai au nişte gogoşi trecute uneori prin zahăr. El îşi dădu ochii peste cap în timp ce îşi retrăi extazul culinar. Aş putea să-ţi aduc una de asta, dacă vrei.

- După expresia ta, spuse Poppy, s-ar putea

să nu vreau doar una.

Billy râse.

- Nu o să fie la fel de bune ca atunci când sunt proaspăt scoase din cuptor, dar o să-ţi placă. Şi bucătarul o să primească provizii, deci e posibil să gătească ceva mai portughez.

- Este foarte frumos din partea ta, Billy.

El îi aruncă un zâmbet plin de compasiune.

- Căpitanul nu e un om rău pentru că te-a făcut să stai la bord. N-ar fi sigur să ieşi singură. N-ar fi sigur nici dacă am fi la Londra. Doamnele de aici de lângă apă... El se făcu roşu ca racul şi vorbi în şoaptă când spuse: Nu toate sunt doamne, înţelegi ce vreau să spun.

Poppy decise să nu pună alte întrebări în

privinţa *asta.*

- Ce crezi că s-ar întâmpla dacă m-aş duce la ţărm cu căpitanul James? întrebă ea. Sigur

Lisabona nu este un oraş atât de periculos încât el să nu mă poată proteja.

- Păi... Billy se gândi o clipă, cu gura strânsă într-o parte în timp ce gândea. Cred că te-ar putea trece de zona docurilor şi până la zonele mai frumoase.

Starea de spirit a lui Poppy se însenină simţitor.

- Genial! Eu...

- Dar nu e la bord.

Ei bine, la naiba!

-Nu?

Billy clătină din cap.

- A coborât primul de pe navă. Avea treabă. Ca de obicei.

- Ştii când se întoarce?

- Greu de spus, zise Billy ridicând din umeri. De obicei, depinde de ce trebuie să ducă.

- Să ducă? repetă Poppy.

- Uneori, este un pachet, alteori – doar documente. Şi, desigur, uneori... nimic.

Uneori, nimic? Lui Poppy i se părea interesant, chiar dacă nu-şi dădea seama de ce. Probabil doar pentru că nu avea nimic mai bun la care să se gândească. Revăzuse deja aproape fiecare mişcare din întoarcerea ei în Anglia (90% dintre ele presupuneau compromiterea ei; celelalte 10% aveau nevoie de o combinaţie spectaculoasă şi puţin probabilă de noroc).

Deci da. *Avea* să se întrebe de ce căpitanul ducea uneori pachete şi alteori hârtii. Avea să facă tot ce putea ca să se gândească doar la astfel de lucruri până ajungea acasă şi trebuia să se ocupe de probleme mult mai serioase.

- Duce adesea hârtii? îl întrebă ea.

Billy se ridică şi îşi împinse scaunul la loc.

- Uneori. Nu ştiu, serios. Nu ne spune ce treburi are, altele decât ale navei.

- Are si alte treburi decât ale navei?

El ridică din umeri.

- Are prieteni aici. Trebuie să aibă. A fost aici de atâtea ori.

Poppy ştia că Billy era pe Infinity de doar nouă luni. îi spusese asta a doua oară când îi adusese micul-dejun. Dacă fusese deja la Lisabona de şase ori, Poppy îşi putea imagina cât de des venise căpitanul James de-a lungul anilor. După spusele lui Billy (pentru că aproape tot ce ştia era după spusele lui Billy), el era căpitanul navei din 1782.

Puteau să fi fost o mulţime de călătorii în Portugalia, dar ce ştia ea despre corsari? Poate avea sens să faci parte dintr-o reţea sigură şi

loială de comercianţi.

Şi, uite aşa, începu să se gândească la el de parcă era un răufăcător. Doamne sfinte!

Poppy sorbi din ceai, care ajunsese, în sfârşit, la o temperatură acceptabilă.

- Să te distrezi în oraş! spuse ea. Bănuiesc că te duci.

- Oh, da. în curând, de fapt. Unul dintre membrii echipajului a spus că mă ia cu el. Billy se uită la ea cu o expresie sfioasă. Nici pe mine căpitanul nu mă lasă să plec singur.

Căpitanul, începea să-şi dea seama Poppy, era mai bun la inimă decât şi-ar fi dorit să pară. Era greu să-ţi imaginezi un alt căpitan de navă îngrijorat de binele unui băiat de 13 ani.

Nu că ar fi avut ea experienţă cu alţi căpitani de navă, totuşi...

- Trebuie să plec, spuse Billy. Trebuie să-mi

termin treaba înainte să ies pe ţărm, şi nu cred că domnul Brown o să mă aştepte dacă este gata înaintea mea.

Poppy încuviinţă din cap şi îşi luă rămas-bun de la el. îşi mâncă în grabă micul-dejun – câte modele puteai să faci cu dinţii într-un triunghi de pâine prăjită –, apoi îşi luă ceaiul la fereastră şi urmări spectacolul.

Era ca şi cum te-ai fi dus la teatru. Nu se compara cu nici una dintre piesele pe care avusese ocazia să le vadă, dar era hotărâtă să se bucure de privelişte. La început, ea încercă să cuprindă întreaga scenă, dar se întâmplau prea multe lucruri deodată, aşa că decise să urmeze calea unui singur bărbat, urmărindu-l cum îşi făcea treaba.

- O să-ţi spun Jose, anunţă ea. Era numele unui rege recent, deci sigur se potrivea pentru

această regiune. Jose Goodhope. Ai trei copii, patru câini şi un iepuraş.

Ea se încruntă. Probabil avea să mănânce iepurele. Cel mai bine era să nu se ataşeze prea mult de el.

- Eşti însurat, domnule Goodhope? Sau văduv? îşi urmări bărbatul misterios în timp ce acesta ridică o ladă dintr-o căruţă şi o cără spre o navă. Văduv, spuse ea hotărâtă. Mult mai dramatic.

Shakespeare ar fi fost mândru. Era o piesă, la urma urmei.

- Şi sărmanii tăi copii au rămas fără mamă. Trebuie să munceşti din greu ca să-i hrăneşti. Doamne, cât le este de foame! Ea se gândi o clipă. Dar nu atât de foame încât să mănânce iepuraşul, spuse ea ferm.

Aici, construia propria poveste şi îşi dorea să

salveze iepuraşul. Era alb, pufos şi nu exista, dar în asta consta frumuseţea la a-ţi scrie propria poveste. Puteai să faci tot ce te tăia capul.

Ea îşi dorise dintotdeauna să fie un stăpân malefic.

Sau unul blând. Nu avea vreo preferinţă anume. Atât timp cât ea era la conducere.

José lăsă lada jos şi se întoarse la căruţă, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Mai ridică o ladă, mai grea decât prima, dacă se lua după postura lui. După ce o puse şi pe aceasta jos, îşi îndreptă spatele şi îşi roti gâtul de câteva ori.

Poppy făcu la fel. Când te uitai la cineva care se întinde, parcă îţi venea şi ţie să faci la fel.

Când se întoarse cu faţa spre fereastră, observă că José se întorsese ca să strige pe

cineva peste umăr. Apoi se întinse spre tivul cămăşii...

Si si-o scoase.

Poppy se apleca înainte. Acum, *chiar* că deveneau interesante lucrurile.

Docherii obişnuiau să-şi execute sarcinile la pieptul gol? Era un obicei portughez? Sigur aici era mai cald decât în Londra, dar, pe de altă parte, ea nu fusese niciodată în zona docurilor londoneze. Poate că bărbaţii alergau mereu de colo-colo cu pieptul dezgolit.

Şi, dacă aşa era, ei de ce nu îi spusese

nimeni ?

- Oh, José, murmură ea, lăsându-şi deoparte ceaşca de ceai. Este o zi toridă azi, nu-i aşa?

Părea un motiv destul de bun să se ridice şi să se apropie de fereastră. Poate că trebuia să-şi regândească intriga. Chiar îşi dorea ca José

să fie văduv? Nu avea mai mult sens să fie un burlac convins?

Fără copii. Poate cu un câine. Putea să păstreze şi iepuraşul.

Era atât de drăgălaş şi de pufos. Cine nu şi-ar fi dorit să-l păstreze în poveste?

- îi faci curte cuiva, José?

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi în timp ce urmări muşchii care se încordau de efort. Mai întâi, braţele, când se întinse ca să apuce lada, apoi, de îndată ce ajunse la navă, avu o privelişte bună spre spatele lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee că spatele unui bărbat putea să fie atât de interesant. îşi văzuse fraţii fără cămaşă, dar nu de curând, şi nici unul dintre ei nu arăta la fel de sculptural ca José.

- Sculptural, spuse ea cu voce tare.

Alt cuvânt care i se părea lui Poppy că aducea cu ceea ce însemna. Dar numai dacă lucrai cu un material moale. îsi

9

strânse mâinile în aer de parcă ar fi modelat lutul. *Sculptural.* Te ducea cu gândul la ideea de a scobi cu dalta si a fărâmiţă.

9 *9*

Ea clătină din cap. începea să o ia pe arătură, iar José era *chiar acolo,* în faţa ei, pe doc. Cum se chemau muşchii aceia? Muşchii de pe pieptul unui bărbat care deveneau atât de...

Mâinile ei continuará să danseze în aer, încă sculptând.

Atât de... bine definiţi.

Fireşte, Poppy făcuse cursuri de desen. Era obligatoriu pentru toate domnişoarele.

Profesorul ei îi vorbise despre muşchii corpului, dar nu-i pomenise niciodată despre muşchii de pe pieptul unui bărbat. Cum se numeau?

Ea aruncă o privire spre raftul cu cărţi al căpitanului James. Se îndoia că ar găsi răspunsul pe care îl căuta în *Capodoperele agrare din Kent.*

Poppy se duse mai aproape de fereastră. Nu credea că putea să o vadă cineva de pe docuri. Afară era mai multă lumină decât înăuntru.

- Câţi ani ai? se întrebă ea.

José facea o pauză acum, aşezat pe una dintre lăzile pe care tocmai le mutase. Nu părea cu mult mai în vârstă decât ea. Sigur nu avea mai mult de 30 de ani. Şi avea un păr frumos. închis la culoare – mai închis decât al căpitanului, desigur, dar la fel de bogat.

Probabil era la fel de moale si de fin.

9

Atinsese părul căpitanului cu câteva zile în urmă, când oceanul se agitase şi o făcuse să-şi piardă echilibrul. Ea se poticnise pentru câteva clipe şi se apucase de primul lucru care îi venise la îndemână – şi anume, capul căpitanului.

Desigur, fusese un simplu incident.

Părul lui José avea aceleaşi onduleuri. Lui Poppy îi plăcea. Dacă briza i-l învolbura alene, buclele îi alunecau neastâmpărate peste frunte. La Londra fusese un domn care avea părul aşa, şi toate doamnele leşinau pe capete în preajma lui. Bărbaţii cu părul vâlvoi au un şarm al lor, îi spusese lui Poppy una dintre cunoscutele ei. însemna că era extrem de *viguros.* Lui Poppy i se păruse o aiureală, dar,

acum, în timp ce îl urmărea pe José, vigoarea căpăta un înţeles cu totul nou.

9

Avea sentimentul că José era *foarte* viguros.

Era chipeş acest José al ei. Fireşte, nu se compara nici pe departe cu căpitanul, dar nu aveau cum să fie toţi bărbaţii la fel de chipeşi ca Andrew James.

- Dar, José, spuse ea cu voce tare, cred că eşti pe aproape.

- Pe aproape de ce?

Poppy sări speriată, aproape vărsându-şi ceaşca de ceai. Căpitanul James stătea în pragul uşii privind-o cu sprâncenele arcuite şi cu o expresie amuzată pe chip.

- N-ai ciocănit! îl acuză ea.

- Ba da, spuse el sec. Şi cine este José?

Poppy se uită la el ca o nătângă, ceea ce

poate că nu era rău, cum nu se simţea în stare să spună vreo vorbă de duh care să o ajute să scape basma curată. Nu-i venea să creadă că nu îl auzise ciocănind.

Deschizând usa.
9

Sau închizând usa.
9

Ea îşi drese glasul şi îi dădu bună dimineaţa. Părea cea mai inspirată soluţie.

Dar căpitanul James nu se lăsă dus de nas.

- La ce te uiţi de eşti asa încântată?
9 9 9

- La nimic! spuse ea mult prea apăsat. Adică la docuri, normal. Sunt sigură că nu este nimic interesant pentru *tine,* dar este primul lucru pe care îl văd care să nu fie doar o întindere nesfârşită de apă.

El îşi scoase pălăria.

- Ti-a fost dor de mine?

- Bineînţeles că nu.

9

El îi răspunse cu o înclinare uşor ironică a capului, apoi străbătu cabina agale şi i se alătură la fereastră. Poppy se chinui din răsputeri să nu se agite când el lăsă uşor capul într-o parte şi cercetă cu privirea scena din faţa lor.

- Pare o zi obişnuită de încărcare a mărfurilor, spuse el.

Poppy rezistă impulsului de a bombăni un fel de încuviinţare şi, în schimb, scoase vreo câteva zgomote fără noimă şi încuviinţă din cap.

Afară, José se apucase din nou de muncă, dar, din fericire, căpitanul James se uita în altă parte. Făcu semn cu mâna spre o navă aflată în apropiere şi spuse:

- *Marabella* pleacă mâine în America de Sud.

- Serios? Ce palpitant!

- Este o călătorie mai lungă decât tot ce am făcut eu până acum.

- îmi închipui, răspunse Poppy, încercând să nu-şi lase atenţia să hoinărească spre José, care continua să muncească fără cămaşă.

- Nu cred că mi-ar plăcea, spuse căpitanul pe un ton gânditor.

- Ai putea să vezi Capul Horn, sublinie Poppy.

El ridică din umeri.

- Nu prea ajunge nimeni atât de departe spre sud. *Marabella* se îndreaptă spre Salvador.

- Salvador? repetă Poppy.

José părea că venea direct spre ea.

- în Brazilia, confirmă căpitanul.

Poppy încercă să-şi amintească dacă Salvadorul fusese marcat pe harta descompusă, dar îl zări cu coada ochiului pe José, care se întindea din nou şi...

- Vai, domnişoară Bridgerton, spuse căpitanul cu voce tărăgănată, tragi cu ochiul la un bărbat dezbrăcat?

- Nu este dezbrăcat, i-o întoarse Poppy.

Acum, că se gândea mai bine, ar fi fost mult mai înţelept să nege cealaltă parte a întrebării.

Căpitanul James zâmbi. Larg.

- Deci *tragi cu ochiul* la el.

- Nu trag cu ochiul la nimeni.

- Nu poţi să negi că e un exemplar pe cinste, spuse căpitanul, frecându-şi bărbia.

- încetează!

- Foarte musculos.

Poppy simţi cum îi ard obrajii.

- *încetează!*

- *Acum,* înţeleg, spuse căpitanul cu evidentă încântare. El este José!

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi Poppy.

- Ai ales bine, domnişoară Bridgerton. Pare un bărbat foarte harnic.

Poppy îşi dorea să intre în pământ.

El o bătu uşor pe umăr.

- Foarte sârguincios acest José al tău.

- De unde să ştiu eu cum îl cheamă?

Căpitanul pufni în râs.

- Pun pariu că i-ai pus deja un nume, i-ai născocit istoria familiei şi o poveste tragică în spate.

Poppy era surprinsă că mai putea să vorbească. Cum se facea că bărbatul din faţa ei o cunoştea atât de bine după mai puţin de o

săptămână petrecută pe mare?

Căpitanul James se rezemă de perete, încrucişându-şi braţele cu un aer mulţumit. Avea un aer atât de masculin, şi, ca prin minune, sărmanul José redeveni tată cu trei copii şi un iepuraş.

- De ce te uiţi aşa la mine? întrebă Poppy bănuitoare.

- Oh, este cel mai distractiv lucru pe care l-am văzut toată ziua.

- E abia 9.30, mormăi ea.

- Draga mea domnişoară Bridgerton, continuă el, dacă voiai să vezi un bărbat fără cămaşă, ţi-aş fi îndeplinit încântat dorinţa.

Ea făcu ochii foarte mici.

- Eşti un monstru!

- Dar un monstru adorabil.

- Cum de te suportă familia ta?

Şi zâmbetul lui ucigător îi înflori pe buze.

- Nu ti-ai dat seama că am un şarm fără de sfârsit?

- Da, vezi să nu!

- Poţi întreba pe oricine.

Ea îi aruncă o privire.

- Aş întreba, doar că singurul om cu care am vorbit toată săptămâna este Billy.

- Şi cu mine, sublinie el cu voioşie.

- Tu nu eşti o sursă de încredere.

Ca, de altfel, nici Billy.

Căpitanul chicoti din nou în timp ce se îndepărtă de ea, traversând cabina spre biroul lui.

- Oh, domnişoară Bridgerton, spuse el. îmi doresc din inimă să nu ne fi intersectat aşa, dar, dacă tot a fost să am un pasager neaşteptat la bord, mă bucur nespus că eşti tu.

Poppy doar îl privi lung.

- Mulţumesc?

- Este un compliment, o asigură el în timp ce îşi făcu de lucru la birou.

Folosi o cheie ca să deschisă sertarul de sus, scoase ceva din buzunarul de la haină şi strecură înăuntru, apoi închise din nou sertarul. Fireşte, îl încuie. îl încuia mereu.

în timp ce Poppy îl urmări din priviri, îşi dădu seama că era îmbrăcat ceva mai formal decât de obicei. îşi pusese o vestă, iar cizmele lui păreau să fi fost lustruite. Şi lavaliera era strânsă într-un nod de o precizie neobişnuită.

- Mi-a zis Billy că ai plecat foarte devreme azi- dimineaţă, spuse ea.

- Da. Imediat după răsărit. Am reuşit să termin mai repede ce aveam de făcut.

Mintea lui Poppy se întoarse spre sertarul

încuiat.

- Si ce ai avut de făcut?

- Hai, domnişoară Bridgerton, ştii că nu are sens să pui întrebări la care nu o să răspund.

- Poate sper să te prind pe picior greşit.

- Cred că tocmai te-am prins eu pe picior greşit în dimineaţa asta.

Ea clipi.

- Ai uitat atât de repede de José? Ah, nestatornicia femeilor!

Poppy îşi dădu ochii peste cap ca să-i arate ce părere avea ea despre *asta.*

El îşi puse o mână în dreptul inimii.

- *O, nu-mi jura pe luna-nşelătoare,/ Ce-şi schimbă discu- n fiecare lună,/ Nu vreau să fii şi tu din cei ce minir.*

Shakespeare? Serios?

- *Romeo şi Julieta,* spuse el, de parcă ea nu

avea cum să- şi dea seama din ce cita. Şi am citat fără greşeală.

Oh, habar nu avea cu cine se punea. Ea îşi împinse uşor bărbia în fată.

- *Nu, doamnelor, nu mai oftaţi,/ Bărbaţii toţi înşală;/*

Acum pe ţărm, acum plecaţi/ N-au nici o socoteală-.

El răspunse la tirada ei cu o încuviinţare din cap, apoi spuse:

- Nu am susţinut niciodată că bărbaţii ar avea ceva *mai multă* socoteală. *Şi* cred că faci mult zgomot pentru nimic.

Fără să vrea, Poppy era impresionată.

- Ştiu, spuse el, interpretându-i corect expresia. Mă pricep de minune la asta.

Ea îşi arcui o sprânceană.

- Si eu.

- Nu am nici o îndoială. Privirile lor rămaseră prinse într-o bătălie tăcută până când căpitanul spuse: Nu-mi mai vine în minte nici un vers de Shakespeare care să vorbească despre nestatornicie, ţie?

- Nici mie, recunoscu ea.

Rămaseră amândoi locului, încercând să nu izbucnească în râs. în cele din urmă, căpitanul cedă.

- Oh, domnişoară Bridgerton, spuse el traversând cabina şi oprindu-se în faţa ei cu un zâmbet galeş. Cred că o să fii foarte fericită azi.

Lui Poppy i se aprinseră toate semnalele de alarmă.

- Ce vrei să spui?

- Este foarte frumos afară.

- Da, mi-am dat seama. Ea schiţă spre el un

zâmbet evident fals. Prin geam.

- Dar nu poţi să-ţi dai seama de toate prin geam. Poţi să vezi soarele, dar nu poţi să simţi briza, nu poţi să-ţi dai seama de cât este de cald.

Poppy hotărî să-i facă pe plac.

- Bate briza azi?

- Da.

- Si cât este de cald?

- După cum îţi dai seama din ţinuta lui José, este căldură mare.

Poppy scoase un mârâit. Serios, chiar trebuia să înceteze cu asta.

- Pot să-ţi dau un sfat? murmură el, aplecându-se atât cât să facă aerul dintre ei să pară mistuitor.

- Dacă nu te superi că nu o să ţin seama de el.

- Ţine-ţi sarcasmul în frâu, măcar în după-amiaza asta. Suntem un fel de prieteni, nu-i aşa?

Trebui să-şi adune toate puterile, dar Poppy reuşi să spună:

- Un fel.

- Ei bine, domnişoară Bridgerton, în calitatea mea de... un fel de prieten, mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să vizitezi cu mine Lisabona azi.

Ea încremeni.

- Poftim?

El zâmbi.

- Să repet?

- Dar mi-ai spus...

- M-am răzgândit.

- De ce?

- Contează?

Chiar da, însă nu atât de mult încât să

despice firul în patru când, în sfârşit, putea să coboare de pe vas.

- Vreau să văd totul, spuse ea în timp ce se aşeză ca să se încalţe cu cizmulitele.

- Ceea ce este, în mod evident, imposibil.

Ea ridică privirea în treacăt. Voia să-şi strângă şireturile cât mai repede.

- Atunci să văd tot ce se poate.

- O să vedem tot ce se poate. Gura lui se curbă într-un zâmbet. îţi promit!

- William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* Actul II, Scena II (n.tr.)
- William Shakespeare, *Mult zgomot pentru nimic,* Actul II, Scena II (n.tr.)

Capitolul 15

- Nu te întoarce, îi şopti Andrew la ureche lui Poppy, dar să ştii că José se uită la tine. Pentru această remarcă fu răsplătit cu un cot în coaste. Ceea ce îl făcu să adauge: încă nu şi-a pus cămaşa.

-Pfffî

Poppy nu-şi dădu ochii peste cap, doar trimise o privire piezişă undeva în gol. Una peste alta, era un exemplu impresionant de „nici ca-mi pasa, dar ştia el mai bine.

- Dar nu pot să nu mă întreb, spuse Andrew

gânditor. De ce?

El aşteptă. Ea avu nevoie de o clipă, dar îi pică în plasă.

- Cum adică de ce?

- De ce nu şi-a pus cămaşa? Nu este *atât* de cald afară.

El nu era sigur, dar i se păru că o aude mormăind. Şi nu de încântare.

- Ştii ce cred eu? o întrebă el.

- Sunt sigură că o să-mi spui.

- Mă bucur că ai întrebat, spuse el. Apoi se aplecă spre ea, oprindu-se cu buzele la doar câţiva centimetri de urechea ei. *Cred* că ştie că stai cu ochii pe el.

Ea făcu o mişcare exasperată cu mâna liberă, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze că se concentra la drumul pe care îl avea în fată.

- Nu stau cu ochii pe el.

- Ei bine, nu *acum.*

- Nici înainte.

- Hai, domnişoară Bridgerton, nici n-ai fi putut să nu te uiţi la un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Sincer, mi-aş schimba părerea despre tine dacă nu ai fi facut-o.

De data asta, ea chiar îşi dădu ochii peste cap.

- Nici nu-l poţi condamna, continuă el, îndrumând-o pe malul apei spre un loc unde vizitiilor de birje le plăcea să-şi aştepte clienţii. Nu se întâmplă atât de des ca o doamnă aşa bine îmbrăcată să coboare de pe un vas comercial.

Poppy îşi privi rochia cu o grimasă.

- Nu prea mai arată aşa bine.

- Tu arăţi minunat, spuse el.

Nu era o minciună. *Ea* arăta minunat, chiar dacă nu la fel se mai putea spune şi despre rochie. Rezistase foarte bine, după toate câte se întâmplaseră, dar nu fusese făcută pentru a fi purtată zi şi noapte timp de o săptămână. Materialul albastru era acum teribil de şifonat, şi, cum Poppy nu-şi purtase deloc cizmuliţele în cabină, un strat gros de praf i se contura pe tiv. Mai avea şi o pată uleioasă, care era probabil de unt, pe o parte a fustei, dar, dacă ea nu o observase încă, el sigur nu avea de gând să i-o menţioneze.

>

- José chiar se uită la mine?

îl luase în serios şi nu îndrăznea să verifice singură. Vorbi din colţul gurii. Nici măcar nu îşi întoarse capul ca să se uite la Andrew.

Astfel că, fireşte, el spuse:

- *Toată lumea* se uită la tine.

Ea se împiedică.

- Tu vorbeşti serios?

- Sunt serios ca scorbutul, spuse el vesel.

Ea făcu o pauză.

- Chiar ai spus „serios ca scorbutul”?

- Pe un vas, nu există nimic mai serios decât scorbutul. Epuizare, durere... şi asta e doar în interior. în cele din urmă, încep să se retragă gingiile şi-ţi cad dinţii. El înclină capul spre ea de parcă ar fi vrut să i se destăinuie. Presupunând că nu ţi-au căzut deja. Din păcate, marinarii nu sunt prea cunoscuţi pentru igiena lor orală.

Poppy se încruntă îngândurată.

- Hmm.

Un răspuns surprinzător de blând. El ripostă

cu un:

- Hmm?

Pentru că el era sclipitor şi avea un discurs coerent.

în realitate, îşi petrecuse o grămadă de timp fluturând tot felul de lucruri dezgustătoare (la propriu şi la figurat) prin faţa femeilor din familia lui. De obicei, poveştile cu gingiile care sângerau şi dinţii care putrezeau meritau o reacţie mai serioasă.

- *Tu* ai avut scorbut? îl întrebă ea.

El zâmbi, dezvelindu-şi dinţii. Le avusese pe toate, ceea ce nu era de colo. Era marinar. Hoinărise prin tot felul de taverne de pe la docuri. Nu puteai să faci asta fără să-ţi iei porţia de pumni în faţă de vreo câteva ori.

Totuşi, Poppy nu păru impresionată de dantura lui perfectă.

- Asta nu înseamnă că n-ai avut. Sunt sigură că nu rămâne toată lumea fără dinţi.

- Adevărat, răspunse el, dar zâmbetul meu este cuceritor, nu crezi?

El zâmbi din nou, mai larg, ca să îşi sublinieze spusele.

- *Căpitane James.*

- Cât pari de revoltată, o tachina el, dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu am avut scorbut. Dar ar fi fost surprinzător să fi avut. N-am plecat niciodată într-o călătorie foarte lungă.

- Scorbutul apare mai des în călătoriile lungi?

- Da. în general, Infinity rămâne îndeosebi în apele europene, şi n-am prea avut cazuri.

Ea se gândi o clipă.

- Ce ar însemna o călătorie foarte lungă?

- Ca să ajungi în India, ţi-ar trebui vreo patru luni bune, în unele părţi din America de Sud la fel.

Poppy se cutremură.

- Sună îngrozitor.

- Sunt de acord.

Andrew mulţumea cerurilor (sau, cel mai adesea, regelui) că nu i se ceruse niciodată să îndeplinească o misiune în afara Europei. Iubea marea, dar *adora* clipa în care păşea pe uscat. Şi, chiar dacă se minuna deseori de cât de mult din lume era reprezentată de apă, era pe deplin conştient că nu experimentase niciodată adevărata infinitate a oceanului.

Era chiar ironic că vasul lui purta acelaşi nume.

- Navele se opresc adesea pe parcurs, îi spuse el lui Poppy, dar nu întotdeauna. Am

auzit recent de o călătorie în India care a durat douăzeci şi trei de săptămâni.

Ea rămase mută de uimire.

- Fără nici o oprire?

- Asta mi s-a spus. în orice caz, insist să am fructe în fiecare călătorie, chiar şi pentru călătoriile scurte, cum a fost a noastră.

- Fructe?

- Se pare că ţin boala la distanţă.

- De ce?

- Habar n-am, recunoscu el. Sincer, nu sunt sigur că ştie cineva. Dar nu o să mă apuc să contrazic dovezile.

- Fructe, murmură ea. Fascinant. Mă întreb cum şi-au dat seama.

- Tind să cred că prin simplă observaţie.

Ea încuviinţă din cap absent, aşa cum făcea când se pierdea în gânduri.

îi plăcea să o privească. Uneori, ar fi putut să jure că aproape o *vedea* cum gândea.

Andrew nu se gândise niciodată prea mult la faptul că femeilor nu li se permitea să urmeze studii superioare, dar era mare păcat că Poppy Bridgerton nu se dusese la universitate. Curiozitatea ei nu avea limite. Punea întrebări despre tot şi toate, şi el era sigur că păstra bine toate răspunsurile pentru a le scoate din mânecă mai târziu.

Sau pentru a le studia mai târziu. Adeseori, o surprindea doar *cufundată în gânduri.* Poppy era o parteneră de discuţie cu o minte foarte ascuţită, dar îşi petrecea mult timp gândindu-se la întrebări profunde.

Sau credea el că erau întrebări profunde. Putea la fel de bine să-i plănuiască moartea.

- De ce zâmbeşti? întrebă ea cu un aer

bănuitor.

- Pentru că nu am scorbut? glumi el.

Ea îi înfipse un cot în coaste. Şi *asta* făcea des.

- Dacă vrei să ştii, mă gândeam că păreai pierdută în gânduri, ceea ce m-a făcut să mă întreb la ce anume te gândeai. Şi am ajuns să mă întreb dacă nu cumva îmi plănuieşti moartea.

- Oh, n-am mai făcut asta de câteva zile, spuse ea veselă.

- Cu timpul, chiar devin mai simpatic.

Ea pufni.

- O să o iau ca pe un da, spuse el. Dar pot să întreb la *ce* te gândeai atât de profund?

- La scorbut, spuse ea.

- încă?

Ea ridică din umeri.

- Am multe la care să mă gândesc. Ai vreo carte în care să se vorbească despre asta? Aş putea citi pe drumul de întoarcere. Ar fi mult mai interesant decât ingineria otomană.

Personal, lui Andrew i se părea că ingineria otomană era fascinantă, dar era conştient că puţini îi împărtăşeau această pasiune atipică.

- Nu cred, spuse el, dar acum, că ai menţionat asta, probabil ar trebui să cumpăr o carte despre medicină.

Nu aveau doctor pe Infinity. Era un vas mult prea mic pentru asta. Un ghid al bolilor ar fi de ajutor data viitoare când s-ar îmbolnăvi cineva.

- Poţi să cumperi cărţi în engleză din Lisabona? întrebă ea.

- Dacă ar fi posibil, mă îndoiesc că o să găsesc ceva atât de specific.

Ea făcu un semn parcă pentru a spune „A

meritat încercarea”, apoi se cufundă în tăcere, încruntarea ei gânditoare desenându-i două cute între sprâncene.

Iar se gândea. Sau încă se gândea. Andrew zâmbi. Dacă se apleca spre ea, oare putea să audă cum se mişcau rotiţele în mintea ei?

- Mă întreb..., spuse ea încet.

El aşteptă. Ea nu îşi termină gândul.

- Te întrebi..., o îndemnă el în cele din urmă.

Ea clipi, de parcă ar fi uitat că era posibil ca el să o asculte.

- Cred că problema trebuie să fie una din două chestii: fie organismul are lipsă vreo substanţă nutritivă – probabil ceva de care nu poţi face rost într-o călătorie lungă, dar care există în fructe fie boala se răspândeşte de la un om la altul, şi există ceva în fructe care acţionează ca un leac.

- De fapt, îi spuse el, fructele par să acţioneze şi ca măsură de prevenţie, şi ca leac.

- Serios? Ea păru aproape dezamăgită. Ce păcat! Adică fireşte, e *bine* că sunt şi una, şi alta. Dar, din perspectiva cercetării, ar fi mult mai uşor să ne dăm seama de ce dacă ar fi doar una sau alta.

- Nu neapărat. Dacă avem un caz în care organismul nu primeşte o anumită substanţă nutritivă care se află în fruct, s-ar explica de ce fructul este şi măsură de prevenţie, şi leac.

- Desigur! Toată faţa ei se lumină. Eşti genial!

- Vai, te-am convins, în sfârşit.

Ea nici măcar nu observă gluma lui.

- Totuşi, mă întreb ce este *în* fruct. Şi este valabil doar pentru fructe? Dar pentru legume? Un suc de fructe ar rezolva problema?

- Tind să cred că da. Pe unele nave se pun lămâi în grog.

Detaliul acesta păru să o intereseze.

- Capătă un gust mai bun?

- Nu chiar.

El chicoti, şi o luară din nou la pas. Se vedeau în faţă mai multe birje, şi el îi spuse că voia să închirieze una.

- Nu putem să mergem pe jos? îl întrebă Poppy. Este o zi atât de frumoasă, şi sunt atât de fericită că am ieşit la aer.

- Nu e prea departe ca să mergem pe jos, recunoscu el, dar unele zone de pe drum sunt cam dubioase.

Ochii ei se îngustară în timp ce se gândi la spusele lui.

- *Cam* dubioase sau – ea făcu o mică pauză – dubioase?

- Există vreo diferenţă?

- Cam da.

Nu te dezamăgea niciodată când venea vorba despre despicat firul în patru.

- Foarte bine, încuviinţă el, sunt doar cam dubioase.

El se gândise să câştige timp prin închirierea unei trăsuri, dar Poppy avea dreptate. Era o zi mult prea frumoasă ca să te închizi într-o trăsură prăfuită, chiar dacă numai pentru zece minute.

O luară spre Baixa, explicându-i că aceasta era zona centrală pentru portughezi. Nu erau prea multe lucruri interesante pe drum, dar Poppy se dovedi fascinată de tot.

- Billy mi-a zis să încerc mâncarea, spuse ea. Mai ales dulciurile. Zicea despre un fel de gogoşi care îi plac în mod deosebit.

- *Malasadas,* confirmă Andrew. Sunt divine.

- Divine? îl tachină ea. Nu m-aş fi gândit că eşti genul care să vorbească despre mâncare în termeni atât de spirituali.

- De fapt, *malasadas* se fac înainte de Paşte, deşi nu ştiu exact de ce. Probabil e ceva legat de postul catolic. Dar ar trebui să găsim şi în perioada asta.

Bineînţeles, la colţul următor, văzură un om care stătea în fata unui vas cu ulei încins si avea un castron mare cu aluat pe masa din spatele lui.

- Te aşteaptă *malasadas,* spuse Andrew, schiţând cu braţul un arc orizontal plin de eleganţă.

Murind de nerăbdare, Poppy se apropie de vânzător, care se apucă imediat să o îmbie într-o portugheză vorbită la repezeală.

- Nu, nu, îmi pare rău! spuse Poppy neputincioasă. Nu vorbesc...

Se întoarse spre Andrew cu ochi mari care îi spuneau: „Ajută-mă!”

El se apropie.

- *Dois malasadas, por favor!*

- *So dois?*

Vânzătorul păru scandalizat. îşi duse teatral o mână în dreptul inimii şi îşi reluă cuvântarea, de data aceasta, arătând cu degetele mărimea *malasadas.*

- Ce zice? întrebă Poppy.

- Vorbeşte prea repede pentru mine, recunoscu Andrew, dar sunt sigur că încearcă să ne convingă că *malasadas* sunt prea mici ca să mâncăm doar câte una.

- *Pequeno,* spuse bărbatul cu toată seriozitatea. *Muito pequeno.*

- *Quatro,* spuse Andrew ridicând patru degete.

Bărbatul scoase un oftat dramatic şi ridică şase degete.

- *Seis.*

- Eu pot să mănânc trei, ciripi Poppy. Probabil aş putea mânca si sase.

Andrew îi aruncă o privire.

- Nici nu ştii cât de mari sunt.

- Tot aş putea să mănânc şase.

El îsi ridică mâinile în semn că se dădea bătut.

- *Seis,* îi spuse el vânzătorului ambulant. Se întoarse spre Poppy. Le vrei pe ale tale date prin zahăr?

Ea se trase brusc înapoi, evident uluită de o asemenea întrebare.

- *Desigur.*

- îmi pare rău, spuse el, fără să se mai obosească să-şi ascundă amuzamentul. A fost o întrebare stupidă.

- Intr-adevăr.

Era greu să nu râzi, dar Andrew reuşi să-şi stăpânească veselia şi doar să schiţeze un zâmbet, uitându-se cum Poppy îl urmări pe portughez înşfacând bucăţi de aluat din castron, apoi rulându-le cu măiestrie în sfere de dimensiuni identice. Una câte una – dar foarte repede –, le azvârli în ulei, facându-le semn lui Andrew şi lui Poppy să se dea în spate, ca să nu-i stropească.

- Aluatul este foarte galben, zise Poppy, ridicându-se pe vârfuri în timp ce aruncă o privire în castron. Probabil a folosit foarte multe ouă.

Andrew ridică din umeri. Habar nu avea ce-ti

trebuia ca să faci *malasadas.* Ştia doar că îi plăcea să le mănânce.

- Ştii cum să spui *ou* în portugheză?

- Mă tem că nu.

- Am crezut că ai nevoie să înţelegi limba ca să-ţi faci treburile pe aici.

De data asta lui nu i se mai păru că ea încerca să smulgă informaţii despre munca lui.

- De fapt, nu am nevoie să ştiu prea multe, spuse el. Şi ajung să discut rareori despre *ouă.*

- Miroase atât de bine, spuse Poppy cu un oftat aproape senzual. De cât timp e nevoie ca să se facă?

- Nu cred că mai durează mult, spuse Andrew, încercând să ignore fiorul învăpăiat pe care oftatul ei îl aprinsese înăuntrul lui.

- Ooooooh... abia aştept.

Aproape că se apucă să ţopăie de entuziasm,

legănându- se pe picioare, ridicându-se pe vârfuri, apoi coborând pe călcâie.

- Ai zice că n-ai fost hrănită pe Infinity.

- Nu te hrăneşti cu *astea.* Poppy îşi arcui gâtul ca să se uite în vasul cu ulei. Cred că sunt aproape gata.

Vânzătorul ambulant apucă o pereche lungă de cleşti şi scoase prima *malasada.* Strălucea într-un maroniu-auriu când omul o ridică şi îl întrebă pe Andrew:

- *Apucări*

Poppy s-ar fi dezlănţuit într-o răzmeriţă de toată frumuseţea dacă i-ar fi refuzat zahărul, aşa că Andrew spuse:

- *Sim, por favor.*

Vânzătorul trecu *malasada* printr-un castron cu zahăr aromat, apoi repetă aceleaşi mişcări până scoase toate cele şase gogoşi din ulei.

Folosind cleştele, le rostogoli prin vasul cu zahăr până le acoperi cu un strat zdravăn de pulbere dulce.

Când Andrew băgă mâna în buzunar după câteva monede, aruncă o privire spre Poppy, care aproape tremura de nerăbdare. îşi ţinea mâinile strânse la piept, frământându-şi degetele, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să nu întindă mâna ca să înşface deliciile.

- Haide, spuse el, incapabil să-şi înăbuşe amuzamentul din voce. Serveste-te!

- Nu o să frigă?

- Nu poţi să afli decât într-un fel.

Cu un zâmbet şovăielnic, ea se întinse şi apucă una dintre *malasadas* din castron. O duse la buze şi, cu grijă, muscă o bucăţică.

- Nu e prea fierbinte, îl anunţă ea, apoi luă o gură zdravănă. Oh, icni ea.

- îţi place?

-Oh!

- înţeleg că da.

- *Ohhhhh!*

Andrew simţi brusc nevoia de a-şi aranja lavaliera. Şi poate pantalonii. Dumnezeule, fusese cu femei care atinseseră punctul culminant cu mai puţină pasiune.

- Bine! spuse el un pic prea jovial. Trebuie să plecăm!

îi întinse vânzătorului ambulant ceva mai multe monede decât ar fi trebuit, apoi luă restul de *malasadas* din zahăr şi o împinse uşor pe Poppy spre oraş.

- Nu vrem să întârziem, spuse el.

- La ce?

îi întinse cele două *malasadas* ale ei.

- Am spus că o să-ţi arăt tot ce se poate, nu-i

aşa? Dacă vreau să mă ţin de promisiune, trebuie să ne mişcăm.

Ea ridică din umeri şi zâmbi bucuroasă, apoi mai mâncă o gogoaşă.

- N-aş putea locui niciodată aici, spuse ea, uitându-se la ultimul gogoloi de aluat aproape cu melancolie. Aş mânca paisprezece gogoşi din astea în fiecare zi şi m-aş face cât casa.

- Paisprezece?

- Sau mai multe. Ea îşi linse zahărul de pe degete. Probabil mai multe.

Buzele lui Andrew se întredeschiseră în timp ce el urmări cum limba ei trece peste firele de zahăr. Era fascinat, aproape paralizat de dorinţa de a-i şterge chiar el cu un sărut zahărul de pe buze. Nu trebuia să se mişte din loc, nici măcar un centimetru, altfel ar fi...

Nu ştia *ce* ar fi făcut. Ceva ce nu trebuia. Nu

aici. Nu cu ea.

Dar era atât de frumoasă aici, afară, la lumina soarelui.

Nu, nu frumoasă. Strălucitoare. Ceea ce îl impresiona în asemenea măsură venea din interiorul ei. Era atât de fericită, atât de plină de bucurie şi de încântare, încât mai că părea să strălucească, atrăgându-i pe toţi spre orbita ei.

Era imposibil să fii lângă ea şi să nu simţi aceeaşi bucurie.

- La ce te uiţi? îl întrebă ea, încă zâmbind.

- Ai firimituri pe faţă, minţi el.

Dar el îşi dădu repede seama de cât fusese de inspirat, pentru că ea îşi duse imediat mâna la faţă şi spuse:

- Unde? Aici?

- Ei, nu, pe... ah...

El făcu o mişcare vagă, care nu o lămuri în nici un fel.

- Aici? întrebă ea nesigură, atingând un loc lângă ureche.

- Da, spuse el, poate cu ceva mai mult entuziasm decât ar fi trebuit.

Dar nu minţi de data asta. Din dorinţa de a găsi firimiturile inexistente chiar îşi împrăştiase vreo câteva pe piele.

Poppy şi le şterse.

- E mai bine?

„Nu.”

- Da, spuse el.

Nu era sigur că se putea simţi mai bine dacă nu o trăgea după un colţ şi nu o săruta.

Ceea ce *nu* avea să se întâmple.

Sau asta îşi tot spunea în sinea lui.

Capitolul 16

Poppy se simţea în al nouălea cer.

Sau poate doar în Lisabona.

Ducă-se, decise ea. Al nouălea cer nu avea decât să revină, în ziua următoare, la ceea ce era cu adevărat, cu îngeraşi plutind pe norişori şi toate cele. Dar, azi, era Lisabona, Portugalia, şi nimeni nu o putea convinge de contrariul.

încă nu-i venea să creadă că Andrew James se răzgândise şi o lăsase să coboare cu el pe uscat. Aproape că era de ajuns pentru a o face să-şi regândească jurământul împotriva recunoştinţei.

Aproape.

Sau…

Aruncă o privire în jur, spre cerul albastru, superbul castel ruinat de pe deal şi fărâmele de zahăr şi de scorţişoară care îi rămăseseră sub unghii.

Poate că avea să revină asupra jurământului doar pentru o zi.

Azi – atât timp cât raiul se transformase într-un oraş din Portugalia –, Poppy Bridgerton avea să îi fie recunoscătoare căpitanului James pentru că o adusese aici.

De mâine avea tot timpul să încerce să nu se gândească la ceea ce era posibil să o aştepte acasă.

Apropo… Nu ştia cât timp îşi propusese el să rămână la Lisabona.

- Mâine plecăm? îl întrebă ea. Ţi-ai terminat

treburile?

- Da. în mod normal, am rămâne la Lisabona câteva zile, dar, dată fiind situaţia noastră... Căpitanul îşi însoţi cuvintele cu un semn ironic din cap în direcţia ei. Cred că cel mai bine este să ne întoarcem cât de curând, nu?

- Bineînţeles, spuse Poppy, şi vorbea foarte serios.

Cu fiecare zi în care lipsea, şansele ca Elizabeth să anunţe dispariţia ei erau tot mai mari. Tot mai mari ca Poppy să-şi petreacă restul vieţii trăind sub auspiciile unui scandal.

Dar nu avu cum să nu se gândească la cât de mult i-ar fi plăcut să mai rămână o zi la Lisabona. Se distra de minune, şi nu credea că se simţea aşa doar pentru că scăpase, în sfârşit, dintre cei patru pereţi ai cabinei.

Era mult mai mult decât atât. în timp ce se

plimbă pe străzile forfotind de viaţă ale capitalei portugheze, îşi dădu seama că nu era doar prima dată când vizita o ţară străină, dar şi prima dată când călătorea într-un loc atât de nefamiliar.

Nu era deloc acelaşi lucru.

Poppy fusese în mai multe locuri din Anglia, dar, chiar dacă vizitase oraşe noi, nu le simţise niciodată nefamiliare. Urechile ei auziseră vorbindu-se aceeaşi limbă pe care o vorbea şi ea dintotdeauna, ochii ei văzuseră magazine şi biserici pe care le găsea şi în satul natal. Tot ce era nou pentru ea rămânea totuşi uşor de înţeles.

Dar astăzi era ca si cum cineva ar fi luat-o din lumea ei şi ar fi răsucit-o ca pe platoul rotativ de pe o masă, dându-i drumul într-un loc în care nimic nu era cum ştia ea.

Nu putea să citească indicatoarele – ei bine, le putea *citi,* fireşte, portugheza folosea în mare parte acelaşi alfabet ca engleza –, dar rareori intuia ce însemnau.

Era ciudat – şi palpitant – să asculte discuţii în altă limbă, să constate că sute de oameni purtau conversaţii obişnuite şi ea habar nu avea ce spuneau. Se gândi la toate momentele în care auzise discuţiile diferitilor trecători în timp ce ea şi mătuşa se plimbau prin Londra (singurul loc în care fusese ea vreodată şi care era mai aglomerat decât Lisabona). Nu îşi dorise să tragă cu urechea, dar era imposibil să nu prinzi câteva cuvinte pe ici, pe colo: două femei discutând despre preţul lânii, un copil care voia ceva dulce.

Fireşte, o lua pe ghicite, ghidându-se după expresiile feţei şi după tonul vocii. Un bărbat şi

o femeie se certau peste drum – nimic prea serios, dar, în mintea lui Poppy, erau soţ şi soţie, iar femeia era supărată pe soţul ei pentru că venise acasă târziu cu o seară înainte.

După expresia stânjenită a bărbatului, Poppy nu credea să aibă vreo scuză bună.

în faţă, două domnişoare vorbeau cu mare entuziasm în uşa atelierului foarte elegant al unei modiste. Era evident că proveneau din familii înstărite. în dreapta lor stătea o doamnă mai în vârstă, cu o expresie teribil de plictisită pe chip – sigur era una dintre însoţitoarele lor.

La început, Poppy crezu că doamnele discutau poate despre pălăriile pe care tocmai le cumpăraseră, dar îşi regândi teoria cât de curând. Ochii le scânteiau de încântare. Fata cea blondă, în special, ai fi zis că mai avea puţin şi exploda de bucurie.

Era îndrăgostită. Poppy era sigură. Vorbeau despre un domn, hotărî ea, şi dacă domnul avea să o ceară de soţie.

După chicotele încântate, Poppy îşi închipui

că da.

Oamenii şi limba nu erau singurele lucruri străine. Oraşul era plin de o vioiciune pe care nu ai fi întâlnit-o niciodată la Londra. Poate determinată de limpezimea cristalină a cerului sau de acoperişurile de un roşu strălucitor ale clădirilor.

Sau poate de cele patru *malasadas* pe care le mâncase cu doar o oră mai devreme.

Poppy era fascinată.

Căpitanul James se dovedea a fi un ghid fermecător şi bine pregătit. Nu se plânse când ea se opri să se uite la fiecare vitrină sau când insistă să intre într-o biserică pentru a admira

fiecare vitraliu. De fapt, păru chiar să se bucure de încântarea ei.

- Oh, uită-te la astea! spuse ea probabil pentru a zecea oară în ultimele cinci minute.

La fiecare magazin sau tarabă unde găsise ceva demn de arătat.

De data aceasta, era vorba despre o bucată fină dintr-un in pal, cu o broderie minunată de-a lungul tivului. O puteai folosi pentru o rochie, se gândi Poppy, cu tăieturile elaborate de la tiv, sau poate pentru o faţă de masă, deşi i- ar fi fost groază să nu cumva să verse cineva vin pe ea. Nu mai văzuse niciodată o asemenea broderie, şi ea chiar îşi petrecuse mult timp prin cele mai elegante magazine din Londra.

- Ar trebui să o cumperi, spuse căpitanul.

Ea îi aruncă o privire nesigură.

- Nu am bani, şi, în plus, cum Dumnezeu să

explic de unde o am când o să mă întorc acasă?

El ridică din umeri.

- Ai putea spune că ai luat-o din Cornwall.

- Cornwall? De unde îi venise ideea *asta?* Ba mai mult... Măcar se fac astfel de lucruri în Cornwall?

- Habar n-am. Dar tocmai asta este frumuseţea poveştii. Mă îndoiesc sincer că ştie cineva.

Poppy clătină din cap.

- Nu pot spune că am fost în Cornwall pentru două săptămâni. Este aproape la fel de puţin probabil ca Portugalia.

- Aproape? repetă el, fără să pară că o ia peste picior.

- Ar fi la fel de greu de explicat, spuse ea.

El nu părea convins.

- Habar n-ai ce mă aşteaptă în Anglia, îi

spuse ea.

Sincer, era puţin tulburată de lejeritatea pe care o afişa.

- Nici tu nu ştii ce te aşteaptă, ripostă el.

Şi, chiar dacă avea dreptate, iar cuvintele lui nu erau spuse cu răutate, i se păru că afirmaţia ascundea o lipsă de înţelegere a situaţiei în care se afla.

Nu, nu era asta. El îi înţelegea perfect situaţia. Ceea ce nu pricepea el era cât de greu îi era lui Poppy să-şi aştepte orbeşte soarta.

Poate că el era genul de om care aştepta să aibă toate informaţiile înainte de a-şi face planuri, dar ea, nu. Dacă însemna să vină cu o duzină de idei pentru fiecare plan pe care îl avea, fie.

Cu alte cuvinte:

Se gândise la posibilitatea (minunată) ca

Elizabeth să nu fi spus nimănui că Poppy dispăruse.

Se gândise la posibilitatea ca Elizabeth să fi spus familiei lui Poppy, dar nimănui altcuiva.

Dar dacă soţul lui Elizabeth revenise acasă devreme?

Dacă slujitoarea lui Elizabeth îi promisese lui Elizabeth că avea să tacă, dar apoi îi spusese ceva surorii ei?

Dacă slujitoarea nu avea o soră? Dacă era singură pe lume şi nu o avea decât pe cea mai bună prietenă din copilărie, cu care coresponda des şi care se întâmpla să locuiască la Londra şi să lucreze pentru ducesa de Wyndham?

Poppy o întâlnise pe ducesă o singură dată şi nu credea că marea doamnă o plăcuse prea mult. Sigur nu atât de mult încât să păstreze

sub tăcere *asemenea* veşti.

Dar dacă ducesa de Wyndham avea la jocurile de noroc datorii pe care nu voia să le afle soţul ei? Poppy nu auzise niciodată zvonuri în acest sens, dar era cu *putinţă.* Şi, dacă ducesa avea datorii la jocurile de noroc, se putea gândi la şantaj ca să facă rost de bani.

Acestea erau întrebările care – ei bine, nu, nu o ţineau pe Poppy trează noaptea. De fapt, ea dormea foarte bine. Oceanul părea să o legene precum un leagăn. Dar se gândea la aceste întrebări cât era ziua de lungă. Rămânea cu privirea pierdută spre ocean şi se gândea, se gândea, se gândea.

Dar ea nu voia să se certe, nu astăzi, aşa că făcu tot posibilul să nu pară bătăioasă când spuse:

- Este adevărat că nu ştiu ce mă aşteaptă. Se

poate ca fiecare lucru care putea să meargă bine *chiar* să fi mers bine. Si nu ar fi un lucru minunat? Dar asta nu m-a împiedicat să nu mă gândesc la fiecare scenariu posibil, apoi să încerc să elaborez un plan ca să fac faţă fiecărei situaţii.

El se uită la ea cu o privire sinceră şi pătrunzătoare.

- Spune-mi, spuse el.

Ea clipi.

- Poftim?

- Spune-mi unul dintre planurile tale.

- Acum?

El ridică din umeri, de parcă ar fi spus: „De ce nu?”

Buzele ei se întredeschiseră de surprindere în timp ce ea aruncă o privire prin magazin. Părea un loc nepotrivit pentru o discuţie atât

de delicată.

- Nimeni nu ne poate înţelege, spuse el. Şi, chiar dacă ar putea, nu cunoşti pe nimeni aici.

- Mai târziu, spuse ea.

Era bucuroasă că o întrebase, dar cu siguranţă nu era pregătită să discute despre viitorul ei în mijlocul unui magazin de ţesături din Portugalia. Era aproape amuzată că el îi sugerase asta. Era ceva atât de tipic pentru un *bărbat.*

- La cină, spuse el. O să-ţi reamintesc.

Ea încuviinţă din cap.

- Luăm cina pe navă?

- Nu ţi-aş face niciodată asta, spuse el pe un ton jucăuş. Aceasta este ziua ta în Lisabona. O să ne ducem într-o tavernă care îmi place mie. Cred că o să-ţi placă. Acum – făcu un semn spre bucata de material –, să-ţi cumpăr asta?

în mod normal, Poppy nu s-ar fi gândit să accepte un astfel de cadou de la un gentleman. Dar, chiar dacă acestea nu erau împrejurări normale, tot ar fi trebuit să refuze.

- Nu pot, spuse ea cu părere de rău. Dar o să încerc să- mi amintesc detaliile. Aş putea să învăţ tipul ăsta de cusătură.

- Brodezi?

El păru surprins. Ea nu ştia de ce. Majoritatea femeilor învăţau să facă diferite feluri de broderii.

- Nu atât de bine, îi spuse ea, trecându-şi uşor degetele peste desfăşurarea elegantă a cusăturilor. Dar îmi place. Mă linişteşte. îmi limpezeşte mintea.

Acum, *păru* surprins de-a binelea.

- Iartă-mă dacă mi-e greu să cred că ai vreodată mintea limpede.

Ce afirmaţie ciudată! Dacă ar fi spus-o pe orice alt ton, Poppy ar fi putut să o ia ca pe o insultă.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Tu te *gândeşti* mereu.

- Nu asta înseamnă să fii om?

- Tu eşti diferită, spuse el, şi, în mod ciudat, lui Poppy îi plăcu să ştie că o vedea aşa.

- Tu ai ceva de genul? întrebă ea. Ceva ce poţi face cu mâinile ca să-ti linişteşti mintea?

El o studie cu o privire de o intensitate stranie, iar ea nu era sigură dacă înţelesese ce voise să spună.

- Un lucru pe care îl poţi face şi în acelaşi timp să porţi o conversaţie, dacă este nevoie, dar care... te calmează. Ea ridică din umeri neputincioasă. Nu ştiu cum altfel să-ţi explic.

- Nu, înţeleg, spuse el.

Şovăi o clipă – sau poate doar îşi alegea cuvintele cu mare grijă. Dar apoi se întinse şi atinse broderia pe care tocmai o admirase ea.

- îmi place să construiesc castele din cărţi de joc, spuse el.

Pentru o clipă, ea rămase fără cuvinte.

- Poftim?

- N-ai făcut niciodată un castel din cărţi de joc? Foloseşti cărţile de joc obişnuite şi le aşezi pe primele două în formă de T. El îi arătă cu mâinile, de parcă ar fi ţinut cărţi reale. Apoi o aduci pe a treia şi faci un H. N-ai cum altfel să începi. Ei bine, presupun că ai putea încerca să construieşti în triunghiuri, dar asta este foarte avansat. Nu recomand.

Poppy se uită lung la el. Nu ar fi crezut că putea să ia aşa ceva în serios.

Nu credea că exista om care să ia asa ceva în

serios. Dar i se părea nespus de fermecător că el o făcea.

- După ce ai făcut baza, continuă el, poţi să construieşti după pofta inimii. El se opri. Sau până când vine unul dintre fraţi şi distruge toată structura.

Poppy chicoti. îşi putea imagina o scenă asemănătoare la ea acasă.

- Nu cred că am făcut vreodată asta, spuse ea. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că se poate construi ceva cu cărţi de joc.

- îţi trebuie mai multe pachete, spuse el cu un aer de specialist în domeniu. Dacă vrei să faci lucrurile interesante.

- Din păcate, viaţa mea nu a fost decât interesantă în ultima vreme.

El izbucni în râs.

- Poate găsesc un pachet sau două aici în

Lisabona şi îţi arăt mâine.

- Pe *vas?*

- Da, corect. Timid, el strânse din buze. Nu o să meargă.

Ieşiră din magazin şi reveniră pe străzile pline de viaţă din Baixa. Chiar era o zonă minunată, dar lui Poppy îi veni ceva în gând şi se întoarse spre căpitan pentru a-l întreba:

- De ce partea asta de oraş pare atât de nouă?

- Ah! El se opri din mers şi se întoarse spre ea aproape cu aerul unui profesor. A fost un cutremur acum vreo treizeci de ani. Devastator. Mare parte din oraşul vechi a fost distrusă.

Poppy aruncă imediat o privire în jur, ca şi cum ar fi putut vedea semne ale cutremurului la treizeci de ani după *ce se* întâmplase.

- Această zonă a fost complet reconstruită, spuse căpitanul.

- Cât de măreţe sunt toate străzile! murmură Poppy, alunecând cu privirea spre malul apei. Atât de drepte!

Nu era sigură că exista o stradă atât de dreaptă şi de lungă în toată Anglia.

- Noul oraş a fost construit ca o reţea. El desenă un arc

amplu cu braţul. Vezi câtă lumină oferă. S-a îmbunătăţit şi calitatea aerului, pentru că nu mai rămâne blocat.

Poppy nu observase înainte, dar o briză minunată şi proaspătă îi gâdila pielea. încercă să-şi amintească dacă simţise vreodată asta la Londra. Nu reuşi.

- Este remarcabil, spuse ea, întinzând gâtul

ca să privească de-a lungul străzii.

Era ceva de-a dreptul armonios în înlănţuirea de clădiri. Fiecare era *aproape* la fel cu anterioara, având patru sau cinci etaje, cu intrări arcuite. Ferestrele erau uniforme, de aceeaşi dimensiune la fiecare etaj al fiecărei clădiri şi toate dispuse la aceeaşi distanţă unele de altele.

Ar fi trebuit să creeze o monotonie plictisitoare, dar nu era aşa. Deloc. Fiecare clădire avea propria individualitate, cu mici diferente care confereau străzii un aer de bucurie.

3

Unele clădiri erau pictate, altele, nu. Una era acoperită cu ţiglă. Majoritatea aveau balcoane la primul etaj, deasupra magazinelor, dar vreo câteva aveau faţade plate şi alte câteva erau amenajate cu balcoane la fiecare fereastră

până sus. Si nu aveau toate aceeaşi lăţime. Clădirile mai mari

aveau şase sau opt ferestre, dar multe altele

aveau doar trei. Şi totuşi, cu toate aceste

diferenţe, se potriveau perfect.

De parcă nu ar fi putut să fie construite altundeva.

- Este frumos. Atât de modern!

Se uită la căpitanul James. O privea cu o intensitate curioasă, de parcă îl interesa cu adevărat ce părere avea ea despre arhitectură. Ceea ce era absurd. Pentru că de ce să îl intereseze? Aceasta nu era casa lui. El nu avea nimic de-a face cu arhitectura.

Şi totuşi, cu ochii aţintiţi spre ea, atât de strălucitor de albaştri şi de iscoditori, i se păru aproape imperativ să-şi împărtăşească gândurile.

- Ce mi se pare cel mai interesant, spuse ea, revenind cu privirea spre stradă pentru o clipă, este că nu există nici un singur element care să fie neobişnuit. Ferestrele, arcadele... simt în stil neoclasic, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, iar ea continuă:

- Dar când pui totul laolaltă în acest fel, se creează ceva cu totul nou. Nu cred că am mai văzut asa ceva în viata

[3] [3]

mea.

- Sunt de acord, spuse el. Este cu adevărat original, încerc să trec prin zona asta de fiecare dată când sunt în Lisabona. Nu reuşesc mereu. Uneori, nu trec niciodată mai departe de port. Şi oraşul vechi are farmecul lui. Dar aici... El îşi flutură din nou braţul în aer, de parcă ar fi expus însăsi ideea de modernitate.

Acesta este viitorul.

Dintr-odată, Poppy nu-şi putea închipui de ce alesese să se facă marinar. Nu fusese niciodată atât de însufleţit când

îi vorbise despre mare. Nu păruse nefericit şi, de fapt, bănuia că erau multe aspecte din viaţa de căpitan de vas care îi plăceau la nebunie. Dar asta – aceste clădiri, această arhitectură – asta era adevărata lui pasiune.

Se întrebă dacă el îsi dădea seama de acest lucru.

- Dar acesta nu este cel mai remarcabil lucru, spuse el brusc. Uite, aici!

El o apucă de mână şi o trase de-a lungul trotuarului, şi, când se întoarse ca să se uite la ea, Poppy observă că ochii îi erau luminaţi de

entuziasm. Nu înţelegea ce detaliu nou îi aprindea lumina aceea în privire, dar el o conduse înăuntrul uneia dintre noile clădiri elegante.

- Uite! spuse el. Nu este uimitor?

- Nu sunt sigură că înţeleg despre ce vorbeşti, zise ea prudentă.

Se aflau într-un fel de clădire guvernamentală, elegantă şi nouă, dar cu nimic excepţională.

- Nu, nu poţi să vezi, spuse el, chiar dacă făcu semn spre...

Un perete?

Ousă?

3

- Tocmai mi-ai spus să mă uit, îi aminti ea.

El zâmbi larg.

- Scuze! Ceea ce se află în interiorul

pereţilor este revoluţionar. Fiecare este construit peste o cuşcă pombalină.

Ea clipi.

- O pomba-ce?

- O cuşcă pombalină. Este... ei bine, nu contează cum se numeşte. Este un tip complet nou de construcţie care face clădirile mai sigure în caz de cutremur. începi cu o cuşcă din lemn...

- O *cuşcă?*

[3]

- Nu ca într-o închisoare, spuse el, chicotind la reacţia ei. Gândeste-te la ea mai mult ca la un cadru. O reţea

[3] [3]

tridimensională, dacă vrei. Este încorporată în pereţi şi apoi se acoperă cu alt material. Astfel, când pământul se cutremură, structura ajută la distribuirea forţei.

- Forţa?

- Cutremurului[3]. Dacă o poţi extinde – el făcu o mişcare cu mâinile, ca un fel de Moise care desparte Marea Roşie este mai puţin probabil să se producă pagube majore.

- Presupun că are sens.

Ea se încruntă, încercând să-şi imagineze conceptul în mintea ei.

Dar era clar... căpitanul voia să se asigure că înţelesese.

- Gândeşte-te aşa! Dacă eu te trag de păr...

Ea se trase în spate cu o săritură.

- Poftim?

- Nu, urmăreşte-mă, promit că e o lecţie de fizică aici, şi nu te-ai plâns de curând că duci lipsă de cunoştinţe în domeniu?

Ea îşi dădu ochii peste cap. Cum să fi uitat el aşa ceva?

- Prea bine. Continuă!

- Bine. Totul ţine de distribuirea forţei. Dacă te trag doar de o şuviţă mică de păr, o să te doară destul de rău.

El întinse mâna şi prinse o şuviţă între degete. Nici nu era greu, la cât de puţin se pricepea ea să îşi prindă părul.

- Stai, *chiar* ai de gând să mă tragi de păr?

- Nu mai tare decât au făcut-o probabil fraţii tăi.

Ea se gândi la copilărie.

- Asta nu mă linişteşte.

> 9

Faţa căpitanului se apropie puţin de a ei.

- Nu o să-ţi fac nimic, Poppy. îţi promit!

Ea înghiţi în sec, şi nu era sigură dacă era de la privirea serioasă din ochii lui sau de la faptul că era prima dată când îi folosea numele, dar îl

crezu.

- Continuă!

El o trase uşor, nu încât ea să simtă durere, ci atât cât să ştie că ar fi durut dacă el ar fi tras mai tare.

9

- Acum, spuse el, imaginează-ţi că te apuc de mai multe şuviţe deodată.

Mâna lui se curbă în aer, arătându-i cât păr trebuia să-şi imagineze.

- *Oh, nu!*

Coafura ei nu ar fi rezistat niciodată la asa ceva.

- Nu o fac, nu te teme, spuse el, dând dovadă de sensibilitate pentru prima oară în acea după-amiază. Dar imaginează-ţi că o fac. Nu ar durea.

Avea dreptate. Nu ar durea.

- Pentru ca forţa ar fi distribuită pe o zonă

mai mare a scalpului. Prin urmare, de fiecare fir se trage mai puţin. Şi, astfel, doare mai puţin.

- Deci ce vrei să-mi spui este că, dacă ai vrea să provoci aceeaşi durere, ar trebui să tragi mult mai tare dacă ai avea o cantitate mai mare de păr în mână.

- Exact! Bravo!

Era ridicol să se simtă atât de încântată de complimentul lui, mai ales că şuviţa ei plutea acum în voie.

- Acum, continuă el, indiferent la încercările ei de a-şi fixa părul la loc, nu poţi să ridici orice cadru de lemn şi să te aştepţi să funcţioneze. Scuze, presupun că orice este mai bine decât nimic, dar, dacă aplici legile fizicii, poţi crea o structură incredibil de puternică.

Poppy doar îl privi lung în timp ce el începu

să povestească despre crucile, bretelele şi grinzile de la St. Andrew şi despre cineva pe nume Fibonacci care era probabil mort, dar căpitanul era atât de prins în explicaţia lui, încât pe Poppy nu o lăsă inima să-l întrerupă şi să întrebe.

în timp ce îl privea – şi adevărul era că mai mult privea decât asculta, căci el o pierduse când se apucase să vorbească despre proporţia de aur din geometrie Poppy îşi dădu seama că devenise alt om, chiar în faţa ei. I se schimbase înfăţişarea. Până acum, îi văzuse pe căpitanul din el, impunându-se cu deplină încredere şi autoritate, şi pe craiul din el, cu trupul lui zvelt şi cu mişcări leneşe.

Dar acum braţele i se mişcau prin aer de parcă ar fi desenat imagini şi planuri şi aproape părea să ţopăie pe loc în timp ce îşi

desfăşura pânza invizibilă şi desena ecuaţii în aer. Poppy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Sincer, nu înţelegea nimic.

Dar era minunat să-l priveşti.

El nu mai era căpitanul şi nu mai era nici craiul.

Era doar Andrew. Acesta era numele lui de botez, nu? îi spusese asta în prima zi. „Căpitanul Andrew James, la dispoziţia ta”, îi spusese el – sau ceva de genul. Şi ea nu se mai gândise la asta de atunci, nu se mai gândise la el decât ca la căpitanul James sau „căpitanul”.

- înţelegi? întrebă el, iar ea îşi dădu seama că era important pentru el ca ea să înţeleagă.

- Eu... nu, recunoscu ea, dar n-am imaginaţia care să-mi permită să-mi închipui astfel de lucruri. Dacă le-aş vedea pe hârtie, cred că aş înţelege.

- Fireşte, spuse el, părând aproape posac.

- Cred că este foarte interesant, spuse ea pe nerăsuflate. Revoluţionar, chiar. Ai spus că nimeni nu a mai făcut aşa ceva până acum. Când te gândeşti la câte vieţi ar putea fi salvate.

- O să funcţioneze, îi spuse el. Nu a mai fost un cutremur de aceeaşi magnitudine, dar, dacă Doamne fereşte se întâmplă, clădirile astea o să rămână în picioare. Inginerii au testat principiul.

- Cum au făcut asta?

Nu era ca şi cum puteau să pocnească din degete şi apărea cutremurul.

- Cu soldaţi. Ochii lui Andrew se făcură mari de entuziasm. Au adus sute de soldaţi şi i-au pus să bată din picioare.

Poppy era convinsă că rămăsese cu gura

căscată.

- Glumeşti.

- Deloc.

- I-au pus pe soldaţi să bată din picioare, şi asta a zguduit pământul atât de tare cât să se apropie de un cutremur?

- Atât de bine cât să declare proiectul o

reuşită.

- *Iată* ceva ce-mi place, spuse Poppy. Să iei o problemă *fără* soluţie, nici măcar una, şi apoi să o rezolvi într-un mod atât de atipic. Pentru mine, asta înseamnă să fii un adevărat geniu.

- Şi asta nu e tot, spuse el, revenind cu ea afară şi pe ampla stradă pietonală. Uită-te la faţade! Ai zice că sunt simple...

- Nu, spuse Poppy cu nerăbdare. Mi se par foarte elegante.

- Şi mie, admise el, şi păru foarte mulţumit

de afirmaţia ei. Dar ceea ce voiam să spun este că majoritatea clădirilor sau, mai degrabă, cele mai multe *părţi* din fiecare clădire au fost asamblate în altă parte.

Poppy se uită la una dintre clădiri, apoi din nou la Andrew.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

El făcu un semn spre o faţadă din apropiere.

- Majoritatea pieselor clădirilor au fost asamblate în altă parte, într-un loc cu mult mai mult spaţiu, unde toţi pietrarii şi dulgherii puteau să lucreze la o piesă anume în acelaşi timp. Faci o economie mare – de timp, dar şi de bani – dacă te ocupi, de exemplu, să faci ramele tuturor ferestrelor în acelaşi timp.

Poppy se uită în sus şi în jos pe stradă, încercând să-şi imagineze un câmp vast plin de pereţi disparaţi şi rame de ferestre.

- Şi, după aceea, au adus toate piesele aici? Cu căruţele?

- îmi închipui că da. Mai probabil cu şlepurile.

- N-am auzit niciodată despre aşa ceva.

- Nu se face prea des. Se numeşte prefabricare.

- E fascinant.

Uimită, Poppy clătină încet din cap, gândindu-se la toate... la arhitectură, la faptul că se afla cu adevărat la Lisabona, că oamenii vorbeau portugheză şi...

- Ce-i? întrebă ea.

Andrew o privea foarte ciudat.

- Nimic, spuse el încet. Chiar nimic. Doar că celor mai mulţi oameni nu li se pare interesant.

- Da, spuse ea, ridicând din umeri. Pe de altă parte, mie îmi trezesc curiozitatea multe

lucruri.

- Tocmai de aia ai ajuns în nebunia asta, spuse el ironic.

- Nu-i asa? Ea oftă. Chiar ar fi trebuit să fac cale

>

întoarsă pe plajă.

El încuviinţă încet din cap, dar apoi o luă complet prin surprindere când spuse:

- Şi totuşi, chiar în această după-amiază, ţine cont, mă bucur că nu ai făcut-o.

Şi fu singurul lucru la care se mai gândi Poppy pentru tot restul după-amiezii.

Capitolul 17

Andrew o duse pe Poppy într-o mică tavernă

de lângă port. Mâncase acolo de nenumărate ori, la fel ca majoritatea membrilor echipajului lui, şi, chiar dacă nu ar fi dus niciodată o lady într-un asemenea loc în Anglia, regulile nu păreau să se aplice la fel aici, în Portugalia.

în plus, soţia proprietarului gătea excelent, iar el nu se putuse gândi la un loc mai bun în care să o ducă pe Poppy să guste adevărata bucătărie portugheză.

- Nu o să fie chiar genul de local cu care eşti obişnuită, o avertiză el în timp ce dădu să deschidă uşa.

Ochii ei se aprinseră.

- Perfect.

- Patronii pot fi un pic necioplişi.

- Sensibilităţile mele nu sunt chiar atât de delicate.

Andrew deschise usa cu stil.

- Atunci chiar te rog să intrăm!

Fură întâmpinaţi imediat.

- Căpitane! *Senhor* Farias, proprietarul între două vârste al tavernei, se apropie de ei valvârtej. învăţase ceva engleză de-a lungul anilor şi o vorbea mult mai bine decât vorbea Andrew portugheză. Mă bucur să te văd. Mi s-a spus că nava ta e aici, şi mă întrebam unde eşti.

Andrew zâmbi larg. Era întotdeauna o bucurie să fii întâmpinat ca un vechi prieten.

- *Senhor* Farias, plăcerea e de partea mea. Spune-mi, ce mai face familia ta?

- Foarte bine, foarte bine. Maria mea s-a măritat, să ştii, în curând o să fiu – cum îi spuneţi voi?! – nu tată, dar...

îşi pocni iute degetele în aer, mişcarea lui preferată de fiecare dată când încerca să se gândească la ceva. Andrew îl văzuse făcând asta de multe ori.

- *Avo, avo,* spuse el. Nu tată, dar...

- Bunic?

- Da! Asta e.

- Felicitări, prietene! *Senhora* Farias trebuie să fie foarte fericită.

- *Sim!* Da, este foarte fericită. Iubeşte bebeluşii. Dar cine este aceasta? *Senhor* Farias o observă, în sfârşit, pe Poppy, care stătea uşor retrasă în spatele lui Andrew. îi luă mâna şi o sărută. E soţia ta? Te-ai însurat? *Parabens,* căpitane! Felicitări!

Andrew aruncă o privire spre Poppy. Era roşie până în vârful urechilor, dar nu părea să fie cu adevărat stânjenită.

- Este verişoara mea, spuse Andrew, din moment ce părea cea mai sigură minciună. Dacă oamenii lui nu trecuseră deja pe la Taberna da Torre ca să mănânce, aveau să vină cât de curând şi, cu siguranţă, aveau să dea vestea că pe Infinity călătorise o femeie. E oaspetele nostru.

- Atunci e oaspete în *taberna* mea, spuse *senhor* Farias şi o conduse la o masă. O să vă aduc cea mai bună mâncare.

- Vrei să-mi spui că ai şi mâncare mai puţin bună? îl tachină Andrew.

- Nu, spuse *senhor* Farias cu convingere. Soţia mea nu găteşte nimic rău. Totul este cel mai bun. Aşa că îi aduc tot verisoarei tale.

[3] Poppy deschise gura, şi, pentru o clipă, păru că vrea să refuze, dar spuse:

- Ar fi *minunat.*

Senhor Farias îşi înfipse mâinile în şolduri.

- Căpitanul nu-ţi dă de mâncare?

- Mâncarea de pe Infinity este foarte bună, spuse Poppy, permiţându-i domnului Farias să o ia de braţ. Dar nu am gustat niciodată din mâncarea portugheză – ei bine, doar *malasadas* – si sunt foarte curioasă.

- Este o doamnă foarte curioasă, strigă Andrew, luând-o în urma lor.

Poppy îi aruncă o privire.

- Poţi interpreta asta în mai multe moduri.

- Toate sunt adevărate.

Ea schiţă o expresie amuzantă, care era limpede un fel de a-şi da ochii peste cap, apoi se duse fericită cu *senhor* Farias la cea mai bună masă a lui.

- Ia loc, ia loc! o îndemnă el. Mută privirea de la ea la Andrew şi înapoi. O să aduc vin.

- E foarte amabil! spuse Poppy de îndată ce se aşezară.

- Mă gândeam eu că o să-ţi placă de el.

- Toţi portughezii sunt aşa prietenoşi?

- Mulţi, dar nici unul nu e ca el.

- Şi o să fie bunic! Poppy îşi strânse mâinile împreună, cu un zâmbet care ar fi putut să lumineze încăperea. Sunt atât de fericită pentru el şi nici măcar nu-l cunosc.

- Mama zice mereu că asa îti dai seama că este bun un om – când se bucură pentru cei pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Ea se încruntă.

- E ciudat! Şi mătuşa mea spune acelaşi lucru.

Andrew îşi prinse între dinţi interiorul obrazului. La naiba, normal că Lady Bridgerton spunea acelaşi lucru. Ea şi mama lui erau

prietene foarte bune.

- Este o expresie comună, spuse el.

Era probabil o minciună, dar poate că nu. Din câte ştia, toate doamnele dintre cunoscutele mamei spuneau acelaşi lucru.

- Serios? Nu am auzit pe nimeni spunând asta, dar, pe de altă parte, cercul meu de cunoştinţe nu este atât de mare. Şi apoi, atenuând orice grijă cum că i-ar fi găsit comentariul suspect, ea se aplecă în faţă cu o expresie nerăbdătoare şi spuse: Abia aştept să văd ce aduce *senhor* Farias. Mor de foame.

- Si eu. Două *malasadas* nu tin loc de masă.

Ea arătă cu degetul spre el.

- A fost alegerea ta să-mi mai dai una dintre ale tale.

- Nici trei nu ţin loc de masă. Şi se pare, spuse el, arătând cu degetul înapoi spre ea, că

nici patru.

Ea doar râse, zâmbindu-i domnului Farias când veni să toarne vin. După ce cârciumarul plecă, ea se aplecă în faţă, cu ochi strălucitori, şi spuse:

- Vreau să gust din toate.

Andrew ridică paharul.

- Pentru toate! toastă el.

Ea zâmbi de parcă ar fi fost cel mai fermecător toast pe care îl auzise vreodată.

- Pentru toate!

Andrew se lăsă pe spate, privind-o cu un sentiment ciudat de mândrie. Trecuse mult timp de când nu îi mai arătase cuiva comorile unui oraş – ale oricărui oraş. îsi rezolva cele mai multe dintre afaceri – pentru guvern sau altfel – de unul singur. Şi când se aventura în oraş cu oameni de pe vasul lui, nu era acelaşi

lucru. Erau prieteni, dar nu erau egali, şi acesta era un lucru care avea să îi despartă întotdeauna.

Dar alături de Poppy fiecare clipă fusese o încântare. Şi începea să îşi spună că poate prezenţa ei pe Infinity nu era un dezastru atât de mare pe cât se temuse.

Ştiuse de la început că era posibil să fie nevoit să se însoare cu această fată, dar începea să se întrebe dacă perspectiva era cu adevărat aşa o povară. Unde ar mai găsi el pe cineva căruia să i se pară interesante cuştile pombaline? Cine ar mai putea să-i ia afirmaţiile seci şi să le răsucească, să le întoarcă pe dos şi să i le lanseze înapoi cu si mai multă isteţime?

Era fată deşteaptă această Poppy a lui.

Si îl sărutase. îl sărutase cu cea mai discretă si mai efemeră atingere a buzelor pe care o

simţise vreodată. Dar, cumva, era *mai mult.*

Poppy Bridgerton îl sărutase, şi fusese extraordinar.

îl simţise în sânge, îl simţea pe piele. Şi când, în cele din urmă, reuşise să adoarmă mai târziu în acea noapte, îi mistuise visele. Se trezise tare şi plin de dorinţă, fără să semene nici pe departe cu erecţia lui matinală obişnuită. Nici măcar nu reuşise să facă nimic în acest sens, fiindcă dormise în cabina navigatorului.

Carroway era un tip pe cinste, dar fiecare prietenie avea limitele ei.

Dacă se gândea bine, fiecare prietenie avea *această* limită. Sau, dacă nu, ar fi trebuit.

- La ce te gândeşti? îl întrebă Poppy.

Nu putea nici în ruptul capului să-i zică adevărul, aşa că spuse:

- Mă întrebam dacă ar trebui să-i ducem

ceva de mâncare lui José. A lucrat cu atâta sârg în dimineaţa asta.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

- Eşti groaznic!

- Tot spui asta, dar încă nu m-ai convins.

- Mi-e greu să cred că sunt prima care încearcă, spuse ea cu un pufnet.

- Oh, sigur că nu. Familia mea a renunţat de mult la încercarea de a insufla o urmă de bună-cuviintă în sufletul meu.

Ea se uită la el cu viclenie.

- Ai folosit foarte multe cuvinte ca să spui că te porţi foarte rău.

- într-adevăr. Şi probabil motivul pentru care scap basma curată. El se aplecă spre ea cu un zâmbet maliţios. Darul vorbirii si toate cele.

- Chiar că toate cele.

El chicoti la auzul tonului ei irascibil.

- Ţi-am spus că am recordul exmatriculărilor de la Eton?

- Ai fost la Eton?

- Da, confirmă el, şi îi trecu prin minte că nu-i păsa prea tare că dezvăluise un lucru atât de specific despre trecutul lui.

Ea se uită lung la el pentru o clipă, curiozitatea licărind în ochii ei cu scânteieri de smarald.

- Cine *eşti?*

Nu era prima dată când rostea această întrebare. Nu era nici măcar prima dată când îl întreba cu aceeaşi voce neîncrezătoare. Dar *era* prima dată când răspunsul lui era ceva mai mult decât un zâmbet orbitor sau un chicotit condescendent.

Era prima dată când trebuia să-i dea un

răspuns din inimă.

- Este ciudat, spuse el şi simţi în vocea lui că vorbele ţâşneau dintr-un colţ încă neexploatat al spiritului lui, dar cred că mă cunoşti mai bine decât oricine acum.

9

Ea încremeni şi, când se uită la el, îl fixă cu o privire uluitor de directă.

- Nu te cunosc deloc.

- Asta crezi? murmură el.

Ea nu îi ştia numele adevărat, nu îi ştia povestea şi nici că el crescuse cu verişorii ei în Kent. Nu ştia că era fiul unui conte sau că lucra clandestin pentru Coroană.

Ea nu ştia nici unul dintre aceste detalii, dar îl *cunoştea.* Era încercat de o senzaţie înfiorătoare că se putea să fie primul om care îl cunoscuse vreodată.

Şi apoi, îşi dădu seama că nu era deloc înfiorător, că avusese impresia că trebuia să fie înfiorător, dar, în realitate, era...

Foarte frumos.

Familia lui îl privise mereu ca pe băiatul cu glumele, şi îşi închipuia că nu făcuse mai nimic pentru a-i convinge de contrariul. Fusese exmatriculat de la Eton de mai multe ori – însă niciodată pentru eşecuri academice. Fusese un băiat mult prea neastâmpărat ca să ia note mari, era adevărat, dar se descurcase rezonabil în studiile lui.

Ale lui fuseseră mai mereu excese de comportament. O farsă făcută unui prieten care se încheia cumva la uşa unui tutore. O farsă făcută unui tutore care se încheia cumva la usa directorului scolii. Râsete necuviincioase în sala de

mese. Râsete necuviincioase în biserică. Sincer, râsete necuviincioase aproape peste tot.

Aşa că, dacă familia lui îl vedea ca pe un caraghios sau măcar ca pe un neserios, bănuia că avea motive întemeiate.

Dar nu era *doar* asta. El facea lucruri importante. Lucruri importante despre care nu ştia nimeni, dar nu avea ce-i face.

Nu îl deranja.

Ei bine, nu îl mai deranja prea mult.

Se uită peste masă la Poppy, minunându-se că toate acestea îi trecuseră prin minte în mai puţin de o secundă.

- Tu crezi că mă cunoşti pe *mine?* îl întrebă ea.

- Da.

Nici nu trebui să se gândească la răspuns.

Ea pufni.

- E absurd.

- Ştiu că îţi plac puzzle-urile, spuse el.

- Tuturor le plac...

- Nu, nu, o întrerupse el. Nu cum ne plac nouă.

Vehemenţa lui păru să o surprindă.

- Mai ştiu, spuse el, că, dacă îţi pui ceva în minte, n-ai pace până nu-ţi iese. La expresia ei nedumerită, el adăugă: Din nou, nu toată lumea este aşa. Chiar între noi, cei cărora ne plac puzzle-urile.

- Şi tu eşti la fel, spuse ea cu un aer uşor defensiv.

- îmi dau seama. El ridică din umeri. Nu mă deranjează.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

- Nici pe mine.

El nu avu cum să nu fie amuzat de atitudinea ei.

- Nu te acuz de ceva infam. După mine, este un compliment.

- Oh! Ea se înroşi puţin, şi era foarte amuzant să o vadă cum părea să se agite, de parcă nu se putea obişnui cu lauda. Ce crezi că mai ştii despre mine? îl întrebă ea.

El se simţi zâmbind.

- Umbli după complimente?

- Nu prea, răspunse ea în zeflemea. Nu am nici un motiv să mă aştept ca răspunsurile tale să fie la fel de măgulitoare.

- Prea bine. El cumpăni o clipă. Ştiu că nu-ţi place să-ţi ascunzi inteligenţa.

- Când vreodată am făcut eu asta?

- întocmai, spuse el. Dar n-a trebuit să o faci.

Cunosc destule despre societate încât să ştiu că te supui altor restricţii la Londra decât pe Infinity.

- Aş spune că nu mă supun nici unei restricţii, zise ea cu încăpăţânare, cu excepţia celei care îmi impune să rămân închisă într-o cabină.

- Spune o lady care ia masa într-o cafenea din Lisabona.

- *Touché,* recunoscu ea, iar el avu impresia că îşi înăbuseste un zâmbet.

El se aplecă uşor spre ea.

- Ştiu că nu vorbeşti franceză, că n-ai rău de mare şi că ţi-e nespus de dor de fratele tău Roger.

Ea ridică privirea, cu o expresie serioasă.

- Ştiu că l-ai adorat, chiar dacă te-a chinuit, aşa cum fac toti fraţii mai mari, si ştiu că te-a

iubit mai mult decât ţi-ai închipuit vreodată.

- N-ai de unde să ştii asta, şopti ea.

- Ba cum să nu?! îşi înclină capul într-o parte, arcui o sprânceană. Şi eu sunt un frate.

Buzele ei întredeschiseră, dar aparent nu ştiu ce să spună.

- Ştiu că eşti o fire loială, spuse el.

- De unde ştii asta?

9

El ridică din umeri.

- Ştiu pur şi simplu.

- Dar tu...

- ... Mi-am petrecut o mare parte din ultima săptămână în compania ta. Nu am nevoie de dovezi de loialitate ca să ştiu că este o trăsătură pe care o ai.

Ea clipi de mai multe ori, genele ei fluturând în sus şi în jos peste ochii rătăciţi. Părea să fixeze un loc de pe peretele din colţul opus, dar

era limpede că tot ce vedea erau gândurile din mintea ei. în cele din urmă, când el era cât pe ce să-i atragă atenţia, ea îşi îndreptă spatele şi reveni cu privirea spre el.

- Şi eu te cunosc, spuse ea.

El nu sublinie că îi spusese adineauri că nu îl cunoştea deloc. Era mult prea curios să audă ce avea de spus.

Dar, înainte să apuce să întrebe, *senhor* Farias veni la masă cu o farfurie cu chiftelute de cod.

- *Bolinhos de bacalhau!* anunţă el. Dar mai aşteptaţi un pic. Sunt mult prea fierbinţi.

Poppy aruncă o privire.

- Doamne, încă sfârâie!

Senhor Farias aproape ajunsese în bucătărie şi nici măcar nu se întoarse când pocni din degete peste cap şi strigă:

- Prea calde!

Poppy zâmbi. Iar Andrew ştia că ar fi trebuit să permită conversaţiei să se îndrepte spre masa copioasă din faţa lor, dar ea fusese pe cale să spună ceva important şi el nu voia să rateze asta.

- Ai spus că mă cunoşti, îi aminti el.

- Hmm?

Ea întinse mâna şi atinse cu grijă o chifteluţă.

- Prea calde! strigă *senhor* Farias.

Poppy tresări brusc, întorcând capul în toate direcţiile, în căutarea cârciumarului.

- Cum a văzut asta? se minună ea. Nici măcar nu este aici.

- Poppy.

- Crezi că sunt gata?

El repetă:

- Poppy.

în cele din urmă, ea se uită la el şi zâmbi binevoitoare când îi întâlni privirea.

- înainte să vină *senhor* Farias cu chifteluţele, zise el. Ai spus că mă cunoşti.

- Oh, da, aşa este. Da.

El îşi roti mâna în aer, gestul lui obişnuit

pentru „Deci?”

- Prea bine. Ea se îndreptă, de parcă ar fi fost o profesoară care se pregătea să susţină o lecţie. Ştiu că nu eşti atât de dur pe cât ai vrea să se creadă.

- Asta crezi?

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

- Billy mi-a spus că nu-l laşi să iasă şi să umble prin Lisabona de unul singur.

- Este un *copil.*

- Care a plecat de acasă şi locuieşte pe un

vas, răspunse ea. Majoritatea băieţilor care au poziţia lui se supun aceloraşi restricţii?

- Nu, recunoscu Andrew, dar nu vorbeşte limba. Şi este foarte micuţ pentru vârsta lui.

Ea îi trimise un zâmbet pieziş, dar triumfător.

- Şi îţi pasă de el.

Andrew se trase de lavalieră. Era ridicol să se simtă stânjenit de aşa ceva. Doar proteja un băieţel. Toată lumea ar fi trebuit să tindă spre un asemenea comportament.

- Şi cu oamenii tăi te porţi foarte bine, spuse ea.

- E doar o tactică bună de afaceri. Am mai vorbit despre asta.

Ea râse. Chiar în fata lui.

- Te rog! Ai spus cu subiect şi predicat că motivul principal pentru care îţi hrăneşti

oamenii bine nu este pentru că îşi fac treaba, ci mai degrabă pentru că sunt oameni.

- îţi aduci aminte de asta, eh? mormăi el.

- îmi aduc aminte de tot.

Nu se îndoi nici o secundă de adevărul cuvintelor ei. Dar se simţea ciudat de incomod cu laudele ei – în privinţa asta, cel puţin. Ceea ce era o prostie de proporţii. El nu făcea decât să se poarte onest cu echipajul lui. Dar bărbaţii erau învătati să se mândrească adesea cu forţa si puterea

3 3 3 3 17

lor, nu cu faptele bune. Şi el nu prea ştia cum să mulţumească pur şi simplu.

- Cred că sunt gata, spuse el, făcând un semn spre chiftelute.

3

Poppy, care fusese atât de dornică să le guste, încât aproape îşi fripsese degetul, doar

ridică din umeri.

- Nu vrei să mănânci?

El ştia că voia.

[3]

Ea încerca doar să demonstreze vreo idee încurcată, complet lipsită de importanţă.

El făcu din nou semn spre mâncarea de pe masă.

- Pierdem vremea.

- Asta crezi? murmură ea, iar tonul ei, care îl imita perfect pe al lui când rostise aceleaşi cuvinte cu câteva minute mai devreme, nu putea fi o coincidenţă.

Nu când era vorba despre ea.

El se întinse şi înfipse furculiţa într-o chifteluţă.

- Nu trebuie să mâncăm cu mâna?

- în cazul ăsta, ai grijă, pentru că sunt...

- Nu prea calde! strigă *senhor* Farias.

Andrew ridică privirea şi zâmbi.

- Cu degetele, atunci.

Poppy luă o chifteluţă şi muşcă, retrăgându-se surprinsă când îi simţi gustul.

- Credeam că o să fie dulce!

El râse, căci abia atunci îşi dădu seama că nici el, nici *senhor* Farias nu-i spuseseră – în engleză – ce erau.

- Cod sărat, îi spuse el. Este un fel la mare căutare aici, şi se spune că portughezii au tot atâtea reţete de a le găti câte zile are anul. Acesta este unul dintre cele mai comune.

- Seamănă un pic cu... Poppy plescăi de câteva ori, cu o jumătate de chifteluţă încă prinsă delicat între degete. Nu mai contează, nu-mi dau seama exact cu ce seamănă. Dar... Oh, uite! Ea făcu un semn cu mâna liberă spre

uşă. E Billy!

Ea zâmbi si îl chemă.

- Domnişoară Poppy! Căpitanul ţi-a dat drumul! Ochii lui Billy se făcură mari de groază când îşi dădu seama că o spusese de faţă cu angajatorul lui. îmi cer scuze, domnule! N-am... Adică...

Billy înghiţi în sec, şi micul lui măr al lui Adam tresăltă agitat.

- I-am spus că nu eşti aşa rău, domnule. De fapt, i-am spus că eşti cel mai bun om. Te asigur.

Andrew se uită la Poppy, arcuind o sprânceană, apoi pe cealaltă, într-o încercare exagerată de a pretinde că se gândea la afirmaţia lui Billy.

- Ce zici, domnişoară Bridgerton? Domnişorul Suggs spune adevărul?

- Aşa te cheamă? îl întrebă Poppy pe băiat. Nu cred să fi aflat până acum.

Billy încuviinţă agitat din cap, iar lui Andrew i se făcu milă de el.

- Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, Billy. Chiar „i-am dat drumul”.

Poppy se aplecă înainte, cu un aer complice.

- Şi fii sigur că o să mă „bage înapoi la cutie” când o s-o luăm spre casă.

Bărbia lui Billy se trase în spate şi ochii lui deveniră caraghios de mari.

- E o glumă, Billy, spuse Poppy. Ei bine, bănuiesc că nu e o glumă, pentru că este adevărat, dar glumeam *pe* tema asta.

- Hmm...

Billy se uită la Andrew după ajutor, dar el doar ridică din umeri. Cel mai bine era ca băiatul să afle devreme că femeile puteau fi

greu de urmărit în conversaţie.

- Ai venit singur până aici? îl întrebă Poppy. Tocmai îl lăudam pe căpitanul James pentru că nu te lasă să ieşi neînsotit de un adult.

>

Billy clătină din cap cu vehemenţă.

- Brown m-a adus, în drumul lui spre oraş. A spus că vine să mă ia în scurt timp.

Poppy păru uimită.

- Ai vrut să-ţi petreci timpul singur aici?

- *Senhor* Farias mă lasă să-i hrănesc motanul, îi explică Billy zâmbind. îl cheamă Whiskers. Ei bine, aşa îi spun eu. Are un nume în portugheză, dar nu pot să-l pronunţ. Dar este teribil de prietenos. Mă lasă să-l frec pe burtică şi toate cele.

în timp ce Billy ieşi valvârtej pe uşa laterală, Andrew se întoarse spre Poppy şi spuse:

- Vine aici de fiecare dată când ajungem la Lisabona. îşi petrece ore în şir cu acea creatură.

- Chiar este un băieţel în sufletul lui, murmură ea. Uneori, uit că... Bănuiesc că a trebuit să se maturizeze mai repede decât mine.

Andrew încuviinţă din cap. Când era de vârsta lui Billy, el încă alerga în voie cu fraţii şi vecinii lui. Cea mai mare grijă a lui era cât de rece avea să fie apa dacă fratele lui îl azvârlea în lac.

- Nu aveţi o pisică pe vas? îl întrebă Poppy.

El ridică privirea, pe cale să explice că pisica de pe vas era o fiară afurisită şi urâcioasă, când o mişcare bruscă undeva în stânga îi atrase atenţia. Aruncă o privire discretă peste umăr, dar îl văzu numai pe *senhor* Farias. Doar

că...

Era ciudat!

Cârciumarul cel j ovial stătea nemişcat. Prea nemişcat.

Senhor Farias nu stătea niciodată locului. îşi întâmpina clienţii, turna vin, dar nu stătea niciodată locului. Cu siguranţă, nu aşa cum stătea acum: cu umerii ţepeni lipiţi de perete, cu ochii plimbându-se iute de colo-colo.

Ceva nu era în regulă.

- Poppy, spuse el cu voce liniştită, trebuie să plecăm.

- Poftim? Nu. Nu am ter...

O lovi cu piciorul pe sub masă.

- Acum.

Ea făcu ochii mari şi încuviinţă din cap aproape insesizabil.

Andrew întâlni privirea lui *senhor* Farias.

Andrew se uită spre uşă, dându-i de înţeles că voia să plece. *Senhor* Farias îşi îndreptă privirea spre trei bărbaţi care stăteau lângă fereastra din colţ, semnalându-i sursa problemei.

Andrew se ridică, dar nu atât de repede încât să pară că se grăbea.

- *Obrigado,* spuse el cu voce îndrăzneaţă, întinzându-se şi apucând-o hotărât pe Poppy de mână. Ne vedem data viitoare când revin la Lisabona, da?

Aproape o ridică pe Poppy în braţe când *senhor* Farias încuviinţă din cap şi spuse, poate prea entuziasmat:

- *Sim, sim.*

- Mulţumesc, *senhor!* spuse Poppy în timp ce se grăbi să-şi potrivească pasul cu al lui Andrew.

Senhor Farias zâmbi încordat, iar cei doi aproape reuşiră să iasă. Chiar ieşiră. Dar, când se aflau la doar câţiva metri de uşă, Poppy îşi smulse brusc mâna din strânsoarea lui Andrew si exclamă:

- Oh, dar Billy!

Andrew se repezi să o apuce din nou de mână, dar ea se grăbea deja spre uşa laterală.

- Poppy! strigă el, având grijă să nu pară panicat. Venim după el mai târziu.

Ea clătină din cap, nedorind să-l lase pe băiat într-un loc periculos. Ea spuse ceva – probabil că Billy era afară, Andrew nu auzea foarte bine – şi aruncă o privire în spatele clădirii.

Fir-ar să fie! Billy era mult mai în siguranţă acolo unde era. Orice – sau pe oricine – căutau aceşti bărbaţi... sigur nu era un băiat de 13 ani din Portsmouth. Dar nu însemna că era în

siguranţă. Dacă Billy le ieşea în cale, aveau să îl elimine fără să clipească.

Andrew o luă pe urmele lui Poppy. Puteau să plece prin spate. Avea să le ia mai mult să ajungă în siguranţa relativă a străzii aglomerate, dar nu aveau ce face.

- Oh! o auzi pe Poppy exclamând. Scuze!

Dar vocea îi era stinsă, iar, când Andrew ajunse la uşă, simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Alţi doi bărbaţi stăteau pe alee. Unul îşi ţinea mâna pe umărul lui Billy.

Celălalt avea mâna pe Poppy.

Pentru restul zilelor lui, Andrew avea să îşi amintească acel moment de parcă s-ar fi întâmplat în reluare. Cu toate acestea, chiar dacă fiecare clipă părea de o lentoare imposibilă, nu-şi amintea să mai fi fost în stare să gândească. Cuvintele, limbajul…

dispăruseră, şi el văzu roşu în fata ochilor.

Se năpusti înainte, iar Poppy fu azvârlită într-o parte, în timp ce el îl apucă de gât pe tâlhar. Dar, în câteva secunde, fu înconjurat, şi nu reuşi să dea mai mult de două lovituri înainte de a se trezi ţintuit de peretele tavernei, fiecare braţ fiindu-i imobilizat de membrii bandei de ticăloşi pe care îi zărise în cârciumă.

Se uită disperat în jur, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Era limpede că cei trei bărbaţi pe care îi văzuse mai devreme făceau parte dintr-un grup mai mare. Andrew nu putea estima câţi erau în total. Numărase patru pe alee, dar, după zgomotele care veneau prin uşa deschisă, erau şi înăuntru cel puţin tot atâţia.

Cei patru bărbaţi schimbară cuvinte în portugheză, mult prea repede pentru ca Andrew să-i urmărească. Apoi cel care o ţinea

strâns de braţ pe Poppy îşi ajustă poziţia şi o lipi de el, braţul lui vânjos înfăşurându-i-se în jurul gâtului.

- Ia-ţi mâinile de pe ea! răcni Andrew, dar nemernicul doar izbucni în râs, iar Poppy scoase un strigăt sugrumat, în timp ce bărbatul o strânse mai tare la pieptul lui.

- Nemerni...

Dar mârâitul lui Andrew fu înăbuşit când se simţi izbit în zidul tavernei.

Bărbatul care o ţinea pe Poppy râse din nou şi îşi înfăşură o şuviţă din părul ei în jurul degetului înainte să o gâdile sub bărbie.

El avea să moară primul.

Andrew habar nu avea cum urma să o facă, dar urma să-l sfârtece bucăţică cu bucăţică.

- Dă-i drumul!

Billy. Doamne sfinte, uitase de băiat. Ca, de

altfel, toţi ceilalţi, pentru că nimeni nu îl opri când o zbughi şi îi trase bărbatului care o ţinea pe Poppy un şut în fluierul piciorului.

- Billy, nu! strigă Andrew, pentru că era limpede că nu avea nici o sansă.

Dar ştrengarul de 13 ani din mahalalele din Portsmouth avea inima unui gentleman şi nu permitea ca onoarea doamnei lui să fie pătată.

- Dă-i drumul! ţipă Billy din nou.

Şi apoi – „Dumnezeule, îl vor ucide pentru asta" –, băiatul îşi înfipse dinţii în braţul bărbatului.

Urletul de durere care spintecă aerul era de ajuns să-ţi îngheţe sângele, şi, indiferent dacă era din răzbunare sau din instinct, Andrew nu avea să ştie niciodată, dar pumnul bărbatului se izbi de capul lui Billy ca o măciucă.

Băiatul se prăbuşi ca secerat.

- Billy! urlă Poppy.

Şi apoi, în timp ce Andrew îl privea îngrozit, Poppy se dezlăntui.

- Brută ce eşti! mârâi ea şi ripostă – mai întâi, lovi cu piciorul în glezna celui care o ţinea, apoi îşi înfipse hotărâtă cotul în grumazul lui.

Lovitura de picior nu avu nici un efect, dar cotul îl luase prin surprindere, şi bărbatul îi dădu drumul, iar Poppy căzu la pământ, luând în poală capul lui Billy, încercând să-l trezească pe băiat.

- E un copil! şuieră ea printre dinţi.

- *Ele me mordeu!*

Bărbatul care o ţinuse prizonieră îşi flutură braţul rănit în fată.

Poppy ridică privirea de la Billy atât cât să răspundă:

- Ei bine, e din cauza ta.

Ceilalţi tâlhari râdeau, ceea ce nu potoli cu nimic mânia lui, iar bărbatul izbucni într-un şuvoi de înjurături.

Era amuzant că Andrew putea înţelege *acum*

ce spunea.

- Billy, spuse Poppy, dând părul băiatului de pe faţă. Te rog, trezeşte-te! Mă auzi?

Billy nu se mişcă.

- Sper să se infecteze muşcătura, spuse Poppy cu un mârâit malefic. Sper să ţi se usuce braţul şi să cadă. Sper că testiculele o să ti se...

- Poppy! se răsti Andrew.

Nu credea că vreunul dintre aceşti bărbaţi vorbea engleză, dar, dacă ştiau ceva, testicule era probabil primul cuvânt pe care îl învăţaseră.

- Vorbeşte cineva engleză? întrebă el. *Inglês?*

Ei mormăiră câte un *no,* iar unul dintre bărbaţi îşi băgă capul înapoi în tavernă şi strigă ceva. Câteva clipe mai târziu, unul dintre bărbaţii pe care Andrew îi văzuse prima dată în cârciumă îl aduse pe *senhor* Farias pe alee.

Cu un cuţit la gât.

Capitolul 18

- Billy? murmură Poppy, mângâindu-l uşor pe obraz. Billy, te rog, trezeşte-te!

Dar băiatul rămase nemişcat. Nu părea bolnav, nici palid şi nu trăda nici unul dintre semnele pe care le putea provoca o lovitură atât de puternică primită în cap. Părea aproape senin, ca şi cum ar fi fost cufundat într-un somn adânc şi nu avea nevoie decât de un mic

ghiont ca să-şi aducă aminte că era timpul să deschidă ochii.

„Apă”, se gândi ea. Poate că ajuta dacă îl stropea cu nişte apă peste faţă. Ştia cuvântul pentru apă.

îl învăţase mai devreme în acea zi.

- *Agua,* imploră ea, uitându-se de la unul la altul spre bandiţi. *Agua por* băiat.

Dar rugămintea ei rămase neauzită. Se auzi agitaţie din tavernă – ţipete, urmate de bubuitul de lemne sparte şi mese răsturnate. Bărbatul care îl lovise pe Billy se repezi spre uşa deschisă şi dispăru înăuntru.

Bandiţii începură să vorbească între ei, la repezeală, cu voci ascuţite care erau de nedesluşit pentru urechile lui Poppy.

Se simţea atât de neputincioasă. Mai devreme, totul fusese atât de fermecător…

muzicalitatea limbii portugheze dansându-i în urechi. Se distrase încercând să-si dea seama ce spuneau, părându-i-se că lumea în vastitatea ei era o adevărată minune.

Acum, se simţea analfabetă. Şi pierdută. Putea la fel de bine să fie o copilă după tot ce părea să se întâmple în jurul ei.

Ea se întoarse spre Andrew, nu că el ar fi înţeles mult mai multe decât ea. Poppy îşi petrecuse toată ziua cu el. Avea o idee despre câtă portugheză ştia şi el.

Mai mult decât majoritatea, dar era departe de a vorbi fluent.

- Andrew.

Ea îi şopti numele, dar nu crezu că o aude. Cei doi bandiţi mai masivi îl ţintuiseră

necruţători de perete, şi simpla imagine făcu să se caşte un gol în stomacul lui Poppy. Unul din ei stătea cu cotul înfipt în burta lui Andrew. Celălalt îi însfacase maxilarul într-o strânsoare ca

de menghină. Amândoi îşi foloseau toată greutatea corpului ca să-l ţină nemişcat.

„Andrew.” De data asta, doar se gândi la numele lui. Oricum, nu avea cum să-i atragă atenţia. El rămase cu privirea pironită spre uşă, chipul fiindu-i înmărmurit într- o expresie aproape secătuită de emoţii.

Secătuit. Alt cuvânt care i se părea perfect pentru ceea ce desemna.

Secătuit. Cât dispreţuia ideea!

Era un cuvânt care nu ar fi trebuit folosit niciodată pentru a-l descrie pe căpitanul

Andrew James. El era un bărbat împlinit. Era complet. Era *viu.*

I se părea mai viu decât oricine altcineva pe care îl întâlnise până acum.

Şi..

Şi..

Ea clipi, încercând să-şi limpezească privirea înceţoşată. Andrew încă nu o privea, dar nu părea să mai conteze. Nu avea nevoie să-i vadă ochii. Ştia că erau mai albaştri decât oceanul. Nu avea nevoie să-i audă vocea. Ştia că avea puterea de a o învălui în căldura soarelui.

Ceea ce îi spusese mai devreme... El avea dreptate. Ea îl *cunoştea.*

9

Andrew James nu exista pur şi simplu. El *trăia.*

Si o făcea să-si dorească să fie si ea la fel.

9 *9* *9*

Revelaţia îi tăie răsuflarea. Se considerase iute, aventuroasă şi isteaţă, şi poate chiar era, dar, alături de Andrew, era *mai mult.* Mai iute, mai aventuroasă şi mai isteaţă şi în multe alte feluri pe care nici nu şi le închipuise vreodată.

Nu era el cel care o schimbase. Toate seminţele schimbării erau deja sădite înăuntrul ei.

Dar, cu el, ea parcă începea să crească.

- Poppy.

Vocea lui Andrew. Gravă şi încordată. Zgomotele care se auzeau din tavernă se schimbaseră. Paşi. Cineva venea spre ei.

- *Senhor* Farias, şopti Poppy.

Cârciumarul ieşi primul, înghiontit cu mişcări ţepene de un bărbat care îi ţinea trunchiul nemişcat, cu un braţ

vânjos înfăşurat strâns peste pieptul lui.

Şi cu un cuţit la gât.

Un al treilea bărbat sări cu paşi apăsaţi treptele din spatele lor – şeful bandei, se gândi Poppy. Rosti câteva cuvinte pe un ton înfricoşător, apoi domnul Farias spuse:

- Nu te război cu ei, căpitane! Sunt mulţi şi au multe arme.

- Ce vor? îl întrebă Andrew.

- Bani. Spun că vor bani. Şi-au dat seama că sunteţi englezi, că sunteţi bogaţi.

Ochii lui Poppy alunecară de la un bărbat la altul, chiar dacă mâna ei continuă să mângâie obrazul lui Billy. De ce să fi crezut aceşti oameni că erau bogaţi? De familie bună, cu siguranţă. Era evident că nu erau muncitori. Dar nu aveau de unde să ştie că ea era rudă cu un viconte bogat, că avea o familie care să

plătească răscumpărare pentru ca ea să revină acasă teafără si nevătămată.

5

Nu că părinţii ei şi-ar fi putut permite o asemenea răscumpărare. Dar unchiul ei... ar plăti.

Dacă ar şti că fusese răpită.

însă el nu ştia că ea era în Lisabona. Nimeni nu ştia. Nici un om important pentru ea nu ştia unde se afla. Era amuzant că nu se mai gândise până acum la acest lucru.

Amuzant.

Poate tragic.

Probabil nu ambele.

Coborî din nou privirea spre Billy. Acum, el era important pentru ea, îşi dădu Poppy seama; la fel şi Andrew. Dar, dacă ea dispărea în lumea subterană a Lisabonei, dispăreau şi ei,

iar familia ei nu ar afla niciodată ce i se întâmplase.

- Am nişte bani în haină, spuse Andrew păstrându-şi glasul domol şi pe un ton voit liniştit. Făcu un semn din cap spre pieptul lui. Dacă îmi caută în buzunarul de la piept, îi găsesc.

Senhor Farias traduse, dar Poppy nu avu nevoie să înţeleagă portugheza pentru a şti ce părere avea şeful bandei de sugestia lui Andrew. El îşi rosti răspunsul tăios, cu o expresie răuvoitoare pe chip.

Iar domnul Farias se făcu alb ca varul de frică.

- Zice că nu este de ajuns, spuse cârciumarul. Am întrebat de unde ştie că nu este de ajuns şi mi-a zis că ştie cine eşti. Ştie că eşti căpitanul de pe Infinity. Ai bunuri şi

mărfuri care nu încap într-un buzunar.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Andrew, iar Poppy îşi dădu seama că el se chinuia să-si tină mânia în frâu când spuse:

- Spune-le că, dacă ne dau drumul, o să fie recompensaţi generos.

Gura domnului Farias tremură în timp ce bărbatul îi apăsă mai hotărât lama cuţitului în gât.

- Nu cunosc cuvântul ăsta, *recompensaţigene...*

- O să-i plătesc, spuse Andrew tăios, mormăind în timp ce primi un cot în vintre. Dacă ne dau drumul, îi plătim.

Senhor Farias traduse, iar Poppy simţi cum i se opreşte inima în piept când şeful îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. După ce se şterse la ochi, mai spuse câteva cuvinte, iar

domnul Farias se întoarse spre Andrew.

- A zis că o să vă ia cu ei. O să primească mai mulţi bani cLScL.

- Doar dacă îi dă drumul...

Liderul îl întrerupse cu câteva cuvinte lătrate.

Senhor Farias înghiţi în sec.

- Ce zice? îl întrebă Andrew.

Vocea cârciumarului se transformă într-o şoaptă.

- Zice... că o ia şi pe doamnă.

Pe chipul lui Andrew se dezlănţui o mânie sălbatică.

- Peste cadavrul meu...

- Nu! ţipă Poppy.

Când vorbi, ochii lui Andrew nu se abătură nici o clipă de la şeful bandei.

- Nu te băga, Poppy!

- Sunt deja implicată în povestea asta, i-o întoarse ea. Şi nu o să-mi fie de nici un folos dacă trebuie făcut ceva peste cadavrul tău.

Andrew îi aruncă o privire încruntată.

Ea îi răspunse cu aceeaşi monedă.

- Căpitane?

Vocea domnului Farias era sugrumată de groază, şi, când Poppy se uită la el, văzu cum îi alunecă pe gât o dâră de sânge.

Răspunsul lui Andrew fu categoric.

- Ei... îi... dau drumul.

- Căpitane, nu cred că o să accepte să...

- *Basta!*

Liderul bandei scoase o armă din buzunar şi o îndreptă spre capul lui Billy.

-Nu!

Poppy îl acoperi pe băiat cu propriul trup. Nu-şi dorea să moară... Doamne, nu... nu-şi

dorea să moară. Dar nu îi putea lăsa să-l împuşte pe Billy. El voise doar să o protejeze. Şi era atât de micuţ!

El voise doar să se joace cu pisica.

Şeful pufni dezgustat, scuipă câteva cuvinte spre *senhor* Farias şi se îndepărtă.

- Ce a spus? şopti Poppy.

Buzele domnului Farias tremurară, iar el clătină din cap.

- îi cunoşti? îl întrebă Poppy.

El încuviinţă din cap.

- Trebuie să le plătesc în fiecare lună. Pentru protecţie.

- Să te protejeze de cine?

Un sunet mâhnit ieşi din gâtul cârciumarului.

- De ei. Cu toţii trebuie să plătim. Toţi cei de pe – *cum se zice?* – străzile din apropierea casei mele.

- Din cartier?

- Da. Din cartier. Toţi plătim. Dar n-au mai făcut asta până acum. Au rănit oameni, dar nu oameni ca voi.

Cuvintele nu o liniştiră prea mult pe Poppy. Pe de altă parte, nu credea că *senhor* Farias i le spusese cu vreo asemenea intenţie.

- *Senhor.*

Se întoarseră cu toţii spre Andrew, încă ţintuit de perete, cu bărbia înclinată într-o poziţie ciudată de bărbatul care îl ţinea de maxilar.

Dar vocea lui îi răsună netulburată când întrebă:

- Ce a spus?

Senhor Farias se uită la Poppy, apoi înapoi la Andrew.

- A spus că vă ia pe toţi trei. Buzele

cârciumarului tremurară. Pe tine, pe doamnă şi pe băiat.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea.

- Poftim? Nu! Billy...

- Vă ia pe toţi trei, spuse *senhor* Farias, întrerupând-o înainte de a apuca să-şi termine peroraţia. Sau împuşcă doi. Doi dintre voi – şi pe mine.

Lumea se cufundă în tăcere. Poate că oamenii încă vorbeau, poate că sunetele străzii din apropiere continuau nestingherite. Dar Poppy nu auzea nimic. Spaţiul dintre urechi i se simţea greu, de parcă s-ar fi scufundat sub apă şi oamenii rămăseseră să vorbească undeva deasupra.

încet, se ridică. Se uită la Andrew. Nu spuse nimic. Nu credea că mai era nevoie.

El încuviinţă, o dată, grav din cap. înţelese.

Frica era un animal ciudat. în copilărie, Poppy se jucase adesea cu fraţii ei de-a „Ce-ar fi dacă?” şi „Ce ai face dacă?”

„Ce-ar fi dacă ai fi urmărit de un mistreţ?”

„Ce ai face dacă cineva ţi-ar lipi un pistol de tâmplă?”

Nu se jucau toţi copiii astfel de jocuri? Nu se jucau şi adultii?

îşi aminti că se jucase la un moment dat împreună cu fraţii ei, şi, cumva, jocul se transformase în „Ce-ar fi dacă *Poppy* ar fi urmărită de un mistreţ?” şi „Ce ar face *Poppy* dacă cineva i-ar lipi un pistol de tâmplă?”

Ea le răspunsese cu un nostim „Care dintre voi mi-ar sări în ajutor?”, dar fusese informată rapid că întrebarea ei nu respecta regulile jocului. După ce conveniseră asupra armei, Richard şi Reginald hotărâseră că ea ar ţipa.

Nu era chiar o opţiune de necrezut. Poppy nu ţipa des, dar, trebuia spus, atunci când ţipa, o făcea *al naibii* de bine.

Ronald spusese că ar leşina. Când Poppy sublimase că nu leşinase niciodată în viaţa ei, el subliniase că nici nu avusese vreodată o armă lipită de tâmplă.

Şi lui Poppy i se păruse relevantă remarca, chiar dacă nu fusese de acord cu concluzia lui.

Jocul se terminase la scurt timp după aceea. Richard adulmecase mirosul plăcintei cu mere proaspăt scoase din cuptor şi asta fusese tot. Dar, mai târziu, Poppy îl întrebase pe Roger de ce el nu-şi dăduse cu părerea.

- Nu ştiu, Pops, îi spusese el cu o expresie neobişnuit de serioasă. Nici eu nu ştiu ce as face într-o astfel de situaţie. *Nu* cred că avem cum să ştim cu adevărat până nu ni se

întâmplă.

Se întâmpla acum.

Şi, într-adevăr, frica era un animal ciudat, pentru că, indiferent ce ar fi crezut Poppy că ar face, indiferent de cum ar fi crezut că ar reacţiona când viaţa i-ar fi pusă în pericol, nu avea legătură cu *nimic* din ce simţea acum.

Era aproape ca şi cum nu ar fi fost aici.

Se simţea amorţită.

Detaşată.

Mişcările îi erau lente şi atente, dar nici un gest nu părea să fie intenţionat. Nu se gândea: „O să mă mişc încet, nu vreau să sperii pe nimeni”.

O făcea pur şi simplu. Şi aşteptă răbdătoare ca bandiţii să facă ce aveau de făcut.

Andrew fu primul imobilizat, mâinile îi fură

prinse brusc la spate şi legate cu frânghia.

- Nu-i faceţi rău ei! îi avertiză el chiar în clipa în care peste cap îi era tras un sac din pânză aspră.

în timp ce Poppy urmări scena, spaima i se furişă prin trup ca o nălucă. Gândul de a nu vedea – faptul că *el* nu vedea – era înspăimântător. Dacă nu o vedea, nu o putea ajuta, şi, Doamne, ea nu-şi dorea să se confrunte singură cu această situaţie.

Ea dădu să deschidă gura, dar nu ştiu ce să spună şi, în orice caz, nu păru în stare să scoată vreun sunet, cel puţin nu până când unul dintre bărbaţi nu o apucă brusc de încheietură. Degetele lui i se afundară în piele cu o înverşunare care o făcu să scoată un mic ţipăt.

- Poppy? Andrew se smuci în legăturile lui.

Ce ţi-au făcut...

Banditul care îl ţinea scuipă câteva cuvinte şi îl izbi de perete.

- Sunt bine! strigă Poppy. Sunt bine. Nu-ţi face griji! Doar m-a luat prin surprindere.

Ea se uită la bărbatul care îl ţinea pe

Andrew.

- Te rog să nu-i faci nimic!

El o privi lung, de parcă ar fi fost o netoată. Ceea ce probabil era. Ştia că el nu o putea înţelege.

Dar trebuia să încerce.

- Băiatul, spuse ea, îndreptându-şi rugăciunea spre cel cu chipul mai blând. Te rog să fii blând!

- *Suavemente,* spuse *senhor* Farias.

- *Suavemente,* repetă Poppy, chiar dacă bărbatul care acoperea acum capul lui Billy

sigur îl auzise pe *senhor* Farias. Te rog!

Poppy înghiţi în sec în vreme ce îl privea legând mâinile băiatului inconştient.

- Chiar trebuie să facă asta? îl întrebă ea disperată pe domnul Farias. îl iau pe căpitan, mă iau pe mine. El este doar un băiat.

Senhor Farias o privi cu o expresie îndurerată.

- Probabil nu o să-şi amintească nimic din toate astea, spuse Poppy.

Senhor Farias scoase un suspin tremurător şi îi spuse ceva omului îngenuncheat lângă Billy. Ochii lui Poppy se plimbară de la unul la altul, în timp ce ambii bărbaţi vorbiră pe un ton apăsat. în cele din urmă, *senhor* Farias se întoarse spre ea şi îi spuse:

- Zice că băiatul e o bătaie de cap prea mare. îl lasă cu mine.

Poppy aproape zâmbi. Aproape că râse, atât se simţea de uşurată.

- Dar nu trebuie să te împotriveşti, o avertiză cârciumarul. Nu trebuie să le faci probleme. Nici tu, căpitane, spuse el. Să nu le faci probleme când te iau, altfel o să trimită pe cineva şi o să...

Bărbatul îşi trecu degetul peste beregată.

Poppy se trase înapoi. Ridică privirea spre Andrew, care nu vedea nimic, şi îşi dădu seama că trebuia să traducă gestul. îşi înghiţi nodul din gât şi se chinui să spună:

- O să-l ucidă. O să-i tăie gâtul lui Billy dacă le facem probleme.

- Si o să-i dea drumul dacă nu? întrebă Andrew de sub sacul din pânză.

- *Sim.*

Da. Unul dintre puţinele cuvinte în

portugheză pe care Poppy le înţelegea acum.

- O să fiu cooperantă, spuse ea.

încuviinţarea tristă a cârciumarului fu ultimul lucru pe care îl văzu Poppy înainte ca un sac să-i fie tras brusc peste cap.

Ea încremeni. Nu se aşteptase să se facă atât de repede întuneric.

Sau cald.

încercă să respire.

Aerul din jurul feţei ei deveni înăbuşitor. Ea răsuflă, iar aerul încălzit îi ricoşă în gură şi în nas. încercă să tragă aer în piept, dar nu putea – ba da, putea şi credea că *o făcuse,* dar nimic nu i se revărsa în plămâni.

Nimeni nu o ţinea de gât. De ce nu reuşea să respire?

Se auzea respirând, simţea înălţarea şi coborârea rapidă a pieptului, dar *nu reuşea* să

tragă aer. Era ameţită, dezorientată. Neputând să-şi vadă propriile picioare, brusc nu mai fu în stare să se ţină pe picioare.

Trebuia să se prindă de ceva.

- Poppy? îl auzi pe Andrew strigând. Poppy, eşti aici?

Părea să-i vorbească de foarte departe.

- *Poppy!*

- Trebuie să-l ţin de mână, icni ea. Şi când nimeni nu făcu nimic, ea ţipă. Lăsaţi-mă să-l ţin de mână!

în jurul ei se dezlănţui o învălmăşeală, o cadenţă încordată de voci, una dintre ele aparţinând lui *senhor* Farias. Şi apoi, ca prin minune, îşi simţi mâna între mâinile lui Andrew.

Era ciudat. Mâinile lui erau legate la spate. Abia îşi putea împreuna degetele cu ale lui.

Dar era un colac de salvare.

- Eşti bine, Poppy, spuse el. îţi promit!

- Nu pot să respir.

- Poţi.

- Nu pot.

- în mod clar, respiri. în vocea lui răsună un umor blând, dar care păru aproape de ajuns pentru a-i frânge panica. El îi strânse degetele. Am nevoie să fii puternică.

- Nu sunt puternică.

- Eşti cel mai puternic om pe care îl cunosc.

- Nu sunt. Chiar nu sunt.

Ea nu ştia de ce suna de parcă ar fi cerşit.

El o strânse din nou, iar ea îl auzi chicotind.

- Asta nici măcar nu e prima dată când eşti răpită.

- Nu e acelaşi lucru! se răsti ea. Se întoarse spre locul în care credea să se afla el. Serios,

căpitane! O comparaţie mai nepotrivită n-am mai auzit în viaţa mea.

- Şi spui că nu eşti puternică, murmură el.

- Tu...

Ea se opri. îi simţi degetele încolăcindu-se peste ale ei.

- Poppy?

îi luă o clipă să-şi dea seama de ceea ce făcuse.

- Acum, respiri?

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi aminti că nu o vedea şi îi spuse:

- Da. Şi apoi: Mulţumesc!

- O să trecem şi peste asta, spuse el.

- Chiar crezi asta?

El făcu o pauză prea lungă înainte de a spune da. Dar măcar Poppy respira.

Capitolul 19

Andrew nu ştia unde erau.

La tavernă, el şi Poppy fuseseră azvârliţi într-o căruţă. Merseseră mai bine de o oră, dar, cu un sac pe cap – şi o pătură grea aruncată peste amândoi –, cu greu şi-ar fi dat seama unde ajunseseră.

Singurul lucru de care era sigur era că erau undeva mai la înălţime. Dar nu era un lucru relevant. Porniseră de la

nivelul mării – nu prea se puteau duce în altă direcţie *decât* în sus.

Fură duşi în interiorul unei clădiri, apoi îndemnaţi să urce o serie de scări abrupte şi lăsaţi într-o cameră din spate. O uşă se închise, şi auziră cum cheia se răsuceşte în broască, apoi cineva apucă şi scoase sacul lui Andrew de pe cap, pânza aspră sfredelindu-i pielea. Se pregătise să fie orbit de lumina soarelui, dar atmosfera era tulbure şi întunecată. Camera nu avea decât o fereastră acoperită cu obloane exterioare din lemn – închise bine şi probabil tintuite în cuie.

Se întoarse exact la timp ca să vadă că unul dintre bărbaţi apucă sacul lui Poppy şi i-l scoase. Ea trase adânc aer în piept în clipa în care capul îi fu descoperit şi, chiar dacă încă tremura un pic, părea teafără. Sub pătură fusese cald şi lipicios, şi, după reacţia avută la sacul din pânză, Andrew se temuse că urma să

aibă o nouă criză. încercase să îi vorbească în căruţă – trucul păruse să fie de ajutor mai înainte dar bărbatul care venise cu ei în spate îi trăsese o palmă peste cap. Nu duruse – pătura atenuase mare parte din impact dar dacă lovitura se voise a fi un avertisment, îşi atinsese scopul. Andrew îşi ţinuse gura şi nu mai încercase să facă nimic.

Nu avusese de ales.

Ceea ce era enervant.

îşi amintise de momentul când – trebuia să fi fost prima sau a doua zi de când venise Poppy pe Infinity – o întrebase de ce era atât de plăcută. Ea îi răspunsese că nu avea nici un motiv să nu fie plăcută. Nu avea unde să fugă cât erau pe mare.

La acea vreme, i se păruse extrem de înţeleaptă. încă i se părea.

Dar acum îşi dădu seama că îi scăpase complet esenţialul. Cât de neputincioasă trebuia să se fi simţit la ideea de a-şi accepta soarta cu capul plecat. Nu era nimic satisfăcător în a alege cea mai bună opţiune când toate opţiunile erau cumplite.

Nu ar fi putut să o lase în Anglia – nu când trebuia să se supună ordinelor atât de stricte de a duce mapa diplomatică în Portugalia *şi* să păstreze secret locul în care se afla peştera până când emisarul prim-ministrului venea să recupereze documentele pe care le adusese el din Spania. Sincer, nu avusese de ales decât să o ia pe Poppy cu ei în călătorie.

Dar ar fi putut să fie mai înţelegător. Mai... blând?

Mai cumva. Ar fi putut să fie mai cumva.

Poate mai sincer. Ea nici măcar nu ştia care

era numele lui adevărat.

Se uită la ea, încercând să-i vorbească din priviri, căci încă nu îndrăznea să scoată vreun sunet. Ea păru să

înţeleagă. Ochii ei se făcură mari, iar buzele i se curbară la colturi. Bărbaţii care îi însoţiseră în casă rămăseseră

> > >

postaţi lângă uşă, vorbind repede în

portugheză.

în timp ce bărbaţii vorbeau, Andrew cercetă împrejurimile. Erau într-un dormitor – nimic mare sau somptuos, dar, după câte vedea, o încăpere ordonată şi curată. Decorul era ceva mai fastuos decât într-un han. Cine locuia aici avea ceva avere.

Andrew prinse câteva cuvinte din conversaţie: *bani, bărbat, femeie.* I se păru că

unul dintre ei spusese *şapte,* deşi nu era sigur în legătură cu ce. Şi poate că nici nu înţelesese bine. Era foarte posibil să fi recunoscut *bărbat, femeie* şi *bani* pentru că se aşteptase să le audă.

Mâine.

Prost.

Acasă.

I se păru că aude şi aceste cuvinte.

Brusc, bărbaţii se întoarseră, iar unul dintre ei îşi flutură mâna în direcţia lor în timp ce răcni un ordin.

Le spunea să se mute. Andrew o înghionti pe Poppy cu umărul, şi se traseră înapoi până când atinseră patul cu picioarele.

Poppy se uită la el cu ochi mari, neliniştiţi, iar el scutură discret din cap. Fără întrebări. Nu încă.

Bărbaţii se însufleţiră în timp ce vorbeau, apoi Andrew văzu licărirea unui cutit.

9

Nu mai stătu pe gânduri.

Nu avea *timp* să se gândească. Sări pur şi simplu, încercând să acopere trupul lui Poppy cu al lui. Doar că, fiind legat la mâini, se mişca greoi şi cu paşi împleticiţi. Poppy scoase un mormăit când se prăbuşi pe spate în pat, iar Andrew ateriză pe podea, simţindu-se ca un păcălici.

Bărbatul cu cuţitul se apropie şi îşi dădu ochii peste cap în timp ce o apucă de încheieturi pe Poppy şi îi tăie legăturile.

Aruncă o privire spre Andrew.

- *Idiota.*

Şi apoi plecă, luându-şi prietenul cu el.

Andrew închise ochii. Avu nevoie de un

moment ca să se adune. Sigur merita un moment pentru a se preface că nu zăcea pe podea, cu mâinile legate la spate, undeva în vecinătatea Lisabonei.

Simţi gust de sânge. Probabil îşi muşcase limba.

- Căpitane?

El oftă.

- Căpitane?

Ea păru puţin panicată a doua oară, astfel că el se strădui să deschidă ochii. Poppy stătea aplecată asupra lui, cu fruntea încruntată de îngrijorare.

- Sunt bine, spuse el categoric.

Ea se întinse ca să-l ajute să se ridice.

- Pot să încerc să te dezleg.

El scutură din cap. Cine îi legase încheieturile o făcuse cu noduri demne de cei

mai iscusiţi marinari.

Ce ironie!

Fir-ar!

- Ar fi trebuit să te lege în faţă, spuse Poppy, după ce el se ridică din nou.

- *Sau,* spuse el cu voce încordată, nu ar fi trebuit să ne răpească.

- Ei bine... da.

Ea râse agitată.

- Cum te simţi? o întrebă el.

Ar fi trebuit să fie prima întrebare. Ar fi trebuit să fie primul gând, nu o mizerie despre orgoliul lui rănit şi dorinţa de a se ascunde într-o gaură de şarpe.

- Eu... Păru să aibă nevoie de ceva timp pentru a-şi alege răspunsul. Mă simt bine, hotărî ea în cele din urmă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine când mi-au pus sacul în cap.

N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Când eram în căruţă, mi-am petrecut jumătate din timp încercând să-mi amintesc să nu uit să respir şi pe cealaltă jumătate încercând să-mi aduc aminte *cum* se respiră.

- îmi pare rău! spuse el şi nici măcar nu ştia pentru ce îsi cerea scuze.

Lista lui de fărădelegi era ridicol de lungă.

Dar Poppy nu părea să fi auzit încordarea din vocea lui.

- A fost atât de ciudat, continuă ea. S-a întâmplat atât de repede! Nu puteam să respir. Şi totuşi, cred că *respiram.* Dar nu *ştiam* că respiram. Ştiu... nu are nici un sens.

- Asemenea lucruri au rareori sens. El îşi drese glasul. Am mai văzut asta. Ce ţi s-a întâmplat ţie. Unul dintre oamenii mei nu poate să facă mai mult de un pas în peşteră.

- în peşteră? repetă ea, clipind surprinsă. Eu nu am avut probleme cu peştera.

El ridică din umeri, căci mâinile legate îl împiedicau să gesticuleze cum o făcea de obicei.

- Cred că este diferit pentru fiecare în parte. Din câte ştiu eu, omul poate să stea fericit zile întregi cu un sac în cap.

Poppy întredeschise buzele în timp ce se gândi la spusele lui.

- Bănuiesc că ai dreptate. Este o prostie să te aştepţi la logică într-o situaţie atât de ilogică.

El încuviinţă încet din cap şi se aşeză pe pat. Era epuizat. Acum, că pericolul imediat dispăruse – toate cuţitele şi pistoalele (şi oamenii care ţineau cuţitele şi pistoalele) se aflau de cealaltă parte a unei uşi se simţea secătuit.

Sau vlăguit. „Sleit” suna mai potrivit. I se întâmplă ca din senin. Acum se simţea încordat şi gata de luptă, iar în clipa următoare nu mai avea forţă de nimic.

Pentru o clipă, Poppy păru a vrea să se aşeze lângă el, dar apoi se întoarse şi îşi înfăşură stângaci braţele în jurul corpului.

- M-a ajutat mult, spuse ea pe un ton şovăielnic. Când ai vorbit cu mine. M-a liniştit. Mulţumesc!

- Nu-mi mulţumi, spuse el aspru.

Nu voia recunoştinţa ei. Nu putea suporta acea idee.

Dacă ieşeau în viaţă din această cameră, dacă el avea să facă să se întâmple asta, *atunci* urma să îi poată mulţumi. Dar, până atunci, el era doar bărbatul care o putea face să- şi piardă viaţa.

- Ştii unde suntem? îl întrebă ea în cele din urmă.

-Nu.

- Eu... Ea înghiţi în sec, apoi se uită spre fereastra blocată. Cât timp crezi că am mers cu căruţa? O oră? Cred că suntem foarte departe de oraş.

- Sau au dat roată pe acelaşi drum de vreo şase ori şi suntem la nici doi paşi de tavernă.

Ochii ei se măriră.

- Chiar crezi asta?

- Nu, recunoscu el, nu chiar la doi paşi. Dar este posibil să fim mult mai aproape decât avem impresia.

Poppy se apropie de fereastră şi îşi lipi urechea de sticlă.

- Auzi ceva?

Ea încuviinţă din cap – uşor, făcându-i semn

să tacă.

- Nu înţeleg mare lucru, spuse ea, dar nu e linişte. Oriunde ne-am afla, nu suntem într-un loc izolat.

Andrew se duse spre ea şi se lipi cu urechea de fereastră. Unul cu faţa spre celălalt, ascultară. Ea avea dreptate. Afară nu era linişte. Era... viaţă. Se întâmplau lucruri.

Era cea mai puţin specifică descriere pe care ar fi putut să şi-o imagineze – *se întâmplau lucruri* –, şi totuşi, spunea atât de multe.

- Cred că încă suntem în oraş, spuse el încet. Sau nu foarte departe.

Poppy scoase un murmur de încuviinţare şi se lipi mai hotărâtă de geam.

- Aud voci de femei, zise ea.

Andrew arcui o sprânceană.

- Cumva, nu cred că tâlharii noştri au o

divizie secretă de femei în banda lor.

- înseamnă că trebuie să ne fi adus într-o parte foarte umblată din oraş. Sau de lângă oraş.

- Ce veste minunată! Cu cât suntem mai aproape, cu atât mai bine.

- Cu atât sunt mai mari şansele să ne găsească cineva?

- Cu atât sunt mai mari şansele să scăpăm. La privirea ei întrebătoare, el adăugă: Este mult mai uşor să te ascunzi în oraş.

Ea încuviinţă din cap, apoi se îndepărtă de fereastră şi făcu câţiva paşi spre centrul camerei.

- Cred că o să mă aşez.

- Este o idee bună.

Ea se îndreptă spre pat, apoi se opri şi se întoarse.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Nu cred să ai ascuns prin rochie un cuţit, mormăi el.

- Nici vreun pistol, spuse ea, dându-i de înţeles din priviri că îşi amintea că îi zisese aproape acelaşi lucru când ajunsese ea pe Infinity. Nici vreo pungă cu bani. Din păcate.

- Din păcate, încuviinţă el.

La naiba!

Două ore mai târziu

Nu avea altceva de făcut decât să se uite la usă.

Cineva venise după Andrew cu câteva minute în urmă. Fusese în parte împins, în parte tras afară, iar ea nu-l mai văzuse de atunci. Poppy nu auzise nimic, ceea ce era un semn bun. împuşcăturile se auzeau tare, şi, dacă ar fi

încercat să-l rănească în alt mod, sigur s-ar fi auzit vreun zgomot.

Nu-i asa?

Căutase prin cameră ceva ce ar putea folosi drept armă, dar singurele obiecte masive care se puteau mişca erau scaunele.

- Când trebuie, trebuie, mormăi ea şi trase un scaun lângă uşă.

Dacă era nevoie, putea să-l ridice şi să-l lase să se izbească de capul cuiva. Ar fi căzut lat.

Spera să nu-l nimerească pe Andrew.

Nu ştia exact cât timp rămăsese acolo, aşteptând şi ascultând. Zece minute? Douăzeci? Sigur nu treizeci. Nu se pricepuse niciodată să estimeze trecerea vremii.

Şi apoi, în cele din urmă...

Paşi. Ea apucă spătarul scaunului. Habar n-avea cum urma să ştie dacă să atace sau nu.

Dacă auzea vocea lui Andrew? Dacă nu îi auzea vocea?

Trebuia să aştepte până se deschidea uşa. Până vedea cine intra.

Zgomotele se apropiară.

Ea ridică scaunul. îl ţinu deasupra capului.

Cheia se răsuci în broască.

Ea îşi ţinu respiraţia.

Usa se deschise.

Si intră Andrew.

Poppy se opri brusc, oprind alunecarea scaunului chiar înainte de a ateriza în capul lui.

- Aaaaaa!

El ţipă.

Ea ţipă.

Ţipară amândoi, apoi ţipă şi cineva pe coridor, probabil spunându-le să tacă naibii din gură.

- Ia chestia asta din capul meu, urlă Andrew, ridicând mâinile în semn de apărare.

- Te-au dezlegat! exclamă Poppy.

El fusese împins în cameră cu suficientă forţă încât să aterizeze direct pe podea, iar ea nu observase imediat că fusese eliberat.

- Scaunul, mormăi el.

- Oh, scuze! Unul dintre picioarele scaunului era la doar câţiva centimetri distantă de ochiul lui. Ea îl coborî brusc în spatele ei. Eşti bine? îl întrebă. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

El încuviinţă din cap.

- Stai să mă ridic!

- Oh, da, îmi pare rău! Ea îl ajută să se ridice.

Ce...

Ea îşi muşcă limba. Fusese cât pe ce să-l întrebe din nou ce se întâmplase.

- Au adus pe cineva care vorbeşte engleză,

spuse el după ce se scutură de praf.

-Si?

5

- Şi s-a prefăcut că este prietenul meu. A spus că este îngrozit de cum se poartă cu noi, a insistat să îmi fie dezlegate mâinile.

Poppy se întrebă de ce tonul lui ascundea o notă atât de zeflemitoare.

- Asta e... de bine? Nu-i asa?

5

- Probabil că nu. Este o tactică bine cunoscută atunci când iei prizonieri. Cineva se poartă cu amabilitate, încearcă să-ţi câştige încrederea.

- Oh! Poppy se gândi la asta. Totuşi, e mai bine decât să se poarte toţi urât, nu-i aşa?

Capul lui se înclină într-o parte, cu un aer gânditor.

- Bănuiesc. Majoritatea celorlalte metode de

interogare presupun o cantitate considerabilă de sânge, aşa că, da, e de preferat aşa.

Ea strânse din buze, dar nu îl mustră pentru un asemenea comentariu.

- Ţi-au spus ce vor? Adică ştiu că vor bani, dar ţi-au spus câţi?

- Mai multi decât mi-ar fi uşor să adun.

Buzele lui Poppy se întredeschiseră. Nu ştia de ce, dar nu se gândise că nu aveau să poată strânge banii de răscumpărare.

- Eu am bani, spuse ea şovăielnic.

- în Portugalia?

Răspunsul lui era sarcastic, aproape batjocoritor.

- Normal că nu. Dar, dacă le spunem...

- Nu fi naivă!

îsi simţi dinţii înclestându-se.

5 5 5 5

- încercam doar să ajut.

- Ştiu. El îşi trecu mâna prin păr. Ştiu.

Poppy îl urmări cu atenţie. Al doilea „Ştiu” fusese rostit mai tare decât primul, mai accentuat.

Chiar furios.

Ea aşteptă o clipă, apoi întrebă:

- Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

- încercam să fac asta.

Ea clătină din cap.

- Nu te întrebam ce s-a întâmplat. Te întrebam dacă ai de gând să-mi povesteşti. Pentru că, dacă nu, dacă vrei să laşi anumite părţi deoparte pentru că ai impresia că este pentru binele meu, aş dori să ştiu.

El se uită lung la ea, de parcă s-ar fi apucat să vorbească în germană. Sau în chineză.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Ai secrete, spuse ea pur şi simplu.

- Te cunosc de o săptămână. Bineînţeles că am secrete.

- Nu te muştruluiesc pentru asta. Vreau doar să ştiu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Poppy!

- Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane, i-o întoarse ea, vorbind pe un ton cântat.

El îi aruncă o privire plină de enervare.

- Serios? Asta facem?

- Ce altceva pot face? Tu nu vrei să-mi spui nimic.

- *încercam,* răbufni el. Şi tu nu încetezi să mă înnebuneşti cu secretele mele.

>

- N-am înnebunit pe nimeni cu nimic în viaţa mea. Şi nu am spus niciodată că nu ar trebui să ai secrete! Vreau doar să ştiu dacă *ai.*

Ea îi aşteptă replica, pentru că sigur avea

una – acesta era jocul *lor.* Dar el scoase doar un sunet... ceva ciudat şi necunoscut, parcă izvorât din adâncul fiinţei lui. Era un mârâit, dar nu chiar, şi, în timp ce Poppy îl privea cu o agitaţie fascinată, el se întoarse brusc.

îşi înfipse mâinile în perete, deasupra capului, aproape gemând în timp ce se apăsă înainte. Era ceva sălbatic în el, ceva ce lui Poppy ar fi trebuit să i se pară înfricoşător.

Ar fi trebuit.

Dar nu i se părea.

Simţi furnicături în mână. De parcă ar fi trebuit să-l atingă. De parcă ar fi murit dacă nu îl atingea.

îşi simţea corpul ciudat. Copleşit de nevoie. Şi, chiar dacă era inocentă, ştia că ceea ce simţea era dorinţă. Necuviincioasă şi inoportună, dar totuşi prezentă, dezlăntuindu-

se înăuntrul ei ca o fiară înfometată.

Ea făcu un pas în spate. Dintr-un instinct de supravieţuire.

Nu ajută prea mult.

Ce însemna că simţea aşa acum, când el nu era chiar cea mai civilizată versiune a lui?

Pe vas, simţise înfiorarea pe care el o trezea înăuntrul ei. Se întrebase ore întregi ce s-ar fi întâmplat dacă, atunci când îl sărutase pe punte, s-ar fi apropiat mai mult de el. Visase la pielea lui, la colţişorul ademenitor de piele care i se dezvăluia când îşi scotea lavaliera.

>

Nu era vorba doar despre lavaliera lui. El îşi sufleca şi mânecile, iar ea era fascinată de braţele lui – de dansul muşchilor sub piele. Ea ştia că majoritatea bărbaţilor nu munceau. Călăreau, făceau scrimă, hoinăreau pe

proprietăţile lor, dar nu *munceau.* Ajunsese să se gândească la puterea lui, la ce puteau face braţele lui şi ale ei, nu.

Şi era mereu conştientă de căldura pe care el o emana, în jurul corpului lui plutea un strat de aer care era întotdeauna ceva mai cald. O făcea să-si dorească să se apropie şi apoi să se apropie şi mai mult, să vadă dacă se încingea când ea era la doar un pas distanţă.

Ea ştia că astfel de gânduri erau scandaloase. Chiar necuviincioase. Dar toate astea... Nu, *nimic* din toate astea nu provocaseră o asemenea înflăcărare înăuntrul ei.

Ea îl privi în timp ce el trase lung aer în piept, cu corpul încordat, de parcă s-ar fi luptat cu o reţinere invizibilă. Mâinile lui deveniseră gheare, doar vârfurile degetelor apăsându-se

în peretele de deasupra capului lui.

- Căpitane James? şopti ea.

Nu era sigură dacă o auzise. El era foarte aproape – camera era mult prea mică pentru a-ţi scăpa cel mai mic murmur. Dar orice se întâmpla în mintea lui... era ceva zgomotos. Zgomotos şi animalic, şi îl aduse la limita a ceva feroce.

- Căpiţa...

El făcu un pas înapoi. închise ochii şi inspiră adânc. Şi apoi, cu un calm mult prea uniform şi reţinut, se întoarse spre ea.

- îmi cer scuze, spuse el.

Poppy nu ştiu ce să spună.

- Unde rămăsesem?

Habar nu avea.

- Aşa, continuă el, de parcă ea nu s-ar fi uitat la el ca o nebună rămasă fără grai. Posibil să-i

fi convins să te lase să duci mesajul de răscumpărare pe Infinity.

Ea rămase mută de uimire. De ce nu îi spusese asta *mai A* J A • O *tntat?*

El îşi trecu mâna prin păr şi se îndreptă spre colţul opus al încăperii. Camera nu era mare, dar ai fi zis că el era ca un animal în cuşcă.

- N-am putut mai mult de atât, spuse el.

- Dar... Poppy se chinui să vorbească. Nu reuşi să spună decât: Eu?

- Ar fi o dovadă de bună-credintă.

- Nu ştiam că au bună-credintă.

- Şi o dovadă că suntem în viaţă, adăugă el pe un ton mai încordat.

- Dovadă că... Oh, spuse ea, înţelegând brusc ce voia el să spună. Ce cuvinte îngrozitoare!

El îşi dădu ochii peste cap la naivitatea ei.

- Omul cu care am vorbit trebuie să se consulte cu altcineva. Nu o să avem un răspuns

până mâine- dimineată.

5

Poppy se uită spre fereastră. Mai devreme, zărise o fărâmă de lumină printre obloanele de lemn.

- S-a înserat, confirmă Andrew.

- Ai zice că astfel de oameni preferă să lucreze în inima nopţii.

El îşi dădu iar ochii peste cap. Şi, din nou, nu o făcu cu lejeritate, nimic din gesturile lui nu îi dădu de înţeles că erau împreună în povestea asta.

- Nu prea ştiu cum funcţionează minţile lor,

spuse el.

Poppy nu zise nimic preţ de câteva secunde, dar apoi nu se mai putu abţine.

- De ce eşti asa răutăcios?

O expresie de nedumerire nerăbdătoare i se

desenă pe chip.

- Poftim?

- Spun doar că ai putea să fii puţin mai amabil.

El clătină din cap, aparent incapabil să-şi ducă gândul la bun sfârsit.

- De când te-ai întors, n-ai făcut altceva decât să mârâi si să te răsteşti.

El rămase fără cuvinte, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

- Suntem prizonierii naiba ştie cui, şi tu te plângi că nu sunt *amabil?*

- Nu, normal că nu. Ei bine, ba da. De fiecare dată când încerc să fac o sugestie...

- N-ai pic de experienţă în astfel de lucruri, o întrerupse el. De ce să te ascult?

- Pentru că nu sunt vreo proastă, şi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă m-ai

asculta ar fi să nu fii de acord cu mine.

Andrew se pişcă de podul nasului.

- Poppy, spuse el, cuvântul răsunând atât ca un mârâit, cât şi ca un oftat. Nu pot...

- Stai un pic, îl întrerupse ea. Se gândi la ce îi spusese. Vrei să zici că *tu* ai ceva experienţă în astfel de situaţii?

- Oarecum, recunoscu el.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă că nu este prima dată când am de-a face cu personaje dubioase, răspunse el.

- Este prima dată când eşti răpit?

- Da.

- Prima dată când eşti legat?

El şovăi.

Ea icni.

- *Căpitane Ja...*

- Aşa, spuse el iute.

Şi mai tare, şi mai apăsat, de parcă ar fi avut nevoie să-i întrerupă întrebarea la fel de mult precum avea nevoie de aer.

Ochii ei se îngustară.

- Ce înseamnă asta?

- Nu mă întreba!

Se prea putea să fi fost prima dată când îl vedea *roşind* cu adevărat, ceea ce ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-şi dori să-l facă să răspundă. Dar, dat fiind contextul, Poppy decise să lase de la ea. în mare parte.

Ea îi aruncă o privire vicleană.

- Pot să-ţi pun întrebarea asta mai târziu?

- Te rog, nu!

- Sigur?

Era un sunet pe care îl făceau oamenii uneori – ceva între râs şi plâns, dar sfârşind mereu prin a suna a ironie.

Andrew scoase acel sunet, chiar înainte de a spune:

- Nicidecum.

Poppy făcu un pas înapoi. Aşa i se părea înţelept. După câteva momente de tăcere prudentă, ea întrebă:

- Ce facem în seara asta?

El păru aproape uşurat că ea întrebă, chiar dacă tonul lui căpătă o notă tăioasă.

- O să cercetez camera mai atent, acum, că am mâinile dezlegate, dar nu mă aştept să descopăr o cale de a scăpa.

- Aşa că o să aşteptăm pur şi simplu?

El încuviinţă din cap cu seriozitate.

- Am numărat cel puţin şase bărbaţi la parter, plus doi pe coridor. Nu-mi place să nu fac nimic, dar îmi place cu atât mai puţin ideea de sinucidere.

Sunetul pe care îl scosese mai devreme – râsul şi plânsul şi ironia cumplită...

Ii reuşi si ei.

Capitolul 20

Câteva ore mai târziu – după ce Andrew şi Poppy mâncară pâinea şi brânza aruncate de cei care îi răpiseră, după ce o cercetare amănunţită a camerei nu dezvălui absolut nimic, după ce o lungă tăcere îi purtase spre un armistiţiu tacit –, Andrew se aşeză. Se lipi cu spatele de perete, îşi întinse picioarele în faţă şi oftă.

- Nu vrei scaunul? îl întrebă Poppy.

Ea stătea pe pat. Ea dăduse să protesteze când, cu câteva minute în urmă, el îi spusese

să-l ia, dar Andrew ridicase mâna şi îi aruncase o privire prin care îi transmisese un „Nu te certa cu mine” care îi închisese gura.

El scutură din cap.

- Cumva, pare mai puţin confortabil.

Ea se uită la scaun, apoi reveni cu privirea spre el.

- Se vede.

El zâmbi ironic.

- Patul nu este... Ei bine, nu este incomod, dar nu este, hmm, un pat excelent.

Ea chiar izbucni în râs.

- Nu te pricepi deloc la minţit.

- Nu este chiar o minciună. Cheia stă în felul în care te exprimi.

El pufni.

- Spune fiecare politician din Londra.

Replica o făcu să zâmbească, ceea ce trezi înăuntrul lui o bucurie atât de absurdă, încât nu o putea atribui decât faptului că a face pe cineva să zâmbească în asemenea condiţii se simţea ca o adevărată victorie.

> 5

- Poftim, spuse ea, apucându-şi perna. Ar trebui să iei asta.

El nu încercă să o prindă. Era ceva mult mai plăcut în a o lăsa să plutească prin aer şi să-l nimerească în umăr.

- Ca pe vremuri, murmură el.
- As vrea eu.

El ridică privirea spre ea. Stătea cu picioarele încrucişate, genunchii împingând în poalele fustei albastre până când materialul formă un fel de triunghi. încercă să- si aminteasca ultima dată când stătuse el într-o

asemenea

3

poziţie. Nu credea să o fi văzut vreodată nici pe ea.

Avea sens. Nimeni nu stătea aşa în public. Era o poziţie pentru acasă. Pentru momentele când lăsai garda jos.

- îmi pare rău! spuse el. Cuvintele răsunară încet, nu pentru că era reticent să le spună, ci mai degrabă pentru că le simţea mai intens decât se aşteptase. Pentru că mi-am ieşit din minţi mai devreme.

3 >

Ea încremeni, cu buzele întredeschise, în timp ce înţelese schimbarea bruscă de subiect.

- Nu-i nimic, spuse ea.

- Ba *este.* Este. Aceasta este... Ea ridică privirea spre tavan, clătinând din cap. Părea că nu-i venea să creadă în ce situaţie ajunsese.

Oricine si-ar fi ieşit din minţi. Este

\> J 5 5 5

probabil o mică minune că nu te-am strâns de gât.

El zâmbi.

- Ştii că nu e uşor să strângi un om de gât.

Ea lăsă capul în piept în timp ce izbucni în râs. Când ridică privirea, spuse:

- Am aflat de curând.

- Nu-mi spune! Unde să fi învăţat una ca asta o femeie din lumea bună ca tine?

- Păi... Ea se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi şi bărbia în mâini. Am căzut în mâinile unei bande de piraţi.

Uluirea lui era demnă de o scenă de teatru.

- Nu pot să cred!

Ea răspunse în aceeaşi notă, cu ochii mari, prefăcându- se că rămâne fără aer şi lipindu-şi

o mână în dreptul inimii.

- Cred că se poate să fiu ruinată.

Şi, pentru că ceva înăuntrul lui păru a se aşeza la loc, el îi oferi un zâmbet pieziş şi spuse:

- Nu încă.

Cu o săptămână în urmă, o asemenea glumă i-ar fi jignit sensibilităţile, dar, de data aceasta, ea nici nu mai încercă să se prefacă. îşi dădu ochii peste cap, clătină din cap şi spuse:

- Păcat că nu mai am o pernă cu care să arunc în tine!

- Chiar că. Cu un aer teatral, el scrută din priviri podeaua în jurul lui. Aş trăi în lux.

- Te-ai bătut vreodată cu pernele cu fraţii tăi?

El îşi aranja la spate perna pe care i-o aruncase, dar, la auzul întrebării ei, se opri.

- Chiar trebuie să întrebi?

Ea chicoti.

- Ştiu. O întrebare stupidă.
- Tu? întrebă el.
- Oh, fireşte.

El se uită la ea.

- Ce? întrebă ea.
- Aşteptam să-mi spui că ai câştigat mereu.

- Spre marea mea ruşine, *asta* ar fi o minciună.

- Oare nu mai aud bine? A existat un concurs în casa Bridgerton pe care Poppy Bridgerton să nu-l fi câştigat?

- Poppy *Louise* Bridgerton, spuse ea cu un aer oficios. Dacă ai de gând să mă cerţi, ar trebui să o faci corect.

- Scuzele mele! Poppy *Louise.* Dar, spune-mi, cine ieşea victorios?

- Fraţii mei mai mari, desigur. Mai ales Richard. Roger zicea că nici nu merita să-şi bată capul cu mine.

- Era prea uşor pentru el să te bată?

- Era cu un cap mai înalt, protestă ea. N-ar fi fost niciodată o luptă dreaptă.

- Atunci bine că stătea deoparte.

Ea strânse din buze, iritată.

- Nu era chiar atât de galant. Zicea că are moduri mai interesante în care să mă chinuie.

- Oh, da. Andrew zâmbi larg. El te-a învăţat o limbă nouă, nu-i aşa?

- Chiar că o limbă nouă. Ai face bine să fii atent, altfel o să te *infinitinfinit.*

El pufni în râs.

- Mi-aş fi dorit să-l cunosc pe fratele tău. M-aş fi închinat la picioarele lui.

- Şi eu mi-aş fi dorit, spuse ea cu un zâmbet trist, iar el ştiu că ceea ce voia să spună cu adevărat era că şi-ar fi dorit ca Roger să mai fie în viaţă, să-şi poată face încă noi prieteni şi, da, să găsească noi moduri prin care să-şi chinuie sora mai mică.

- Cum a murit? o întrebă el.

Ea nu îi spusese niciodată asta, şi până acum i se păruse prea indiscret să întrebe.

- De infecţie.

Ea o spuse atât de direct, de parcă toată acea durere distrusese de mult lumea şi singurul lucru rămas era resemnarea.

- îmi pare rău!

El văzuse multi bărbaţi seceraţi de infecţii.

Mereu părea

5 > 5 5 J7

să înceapă atât de simplu. O zgârietură, o rană... Fratele lui ştia un bărbat care purtase o pereche de cizme prea mici şi care, mai apoi, murise din cauza unei băşici purulente.

- A fost muşcat de un câine, spuse Poppy. Nici măcar nu a fost o muşcătură serioasă. Adică si eu am mai fost muscată de un câine. Tu nu?

El încuviinţă din cap, chiar dacă nu i se întâmplase.

- Rana nu s-a vindecat cum trebuie. Părea că avea să se vindece. A arătat bine câteva zile, poate doar puţin roşie. Umflată. Şi apoi...

Ea înghiţi în sec şi se uită într-o parte.

- Nu trebuie să termini povestea, spuse el încet.

Dar ea voia. O vedea pe chipul ei.

- A făcut febră, continuă ea. I-a apărut peste noapte. S-a dus la culcare şi părea să se simtă bine. Eu am fost cea care i-a dus o cană de cidru fierbinte, deci ştiu că se simţea bine.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul corpului, închizând ochii în timp ce inspiră lung.

- Era atât de fierbinte. Mi s-a părut nefiresc. Pielea lui era lividă. Si cel mai rău a fost că nici măcar nu s-a întâmplat repede. A durat cinci zile. Ştii cât de lungi pot fi cinci zile?

Cu o zi mai puţin decât timpul pe care îl

petrecuse ea pe Infinity. Ceea ce, dintr-odată, nu i se mai păru deloc prea mult timp.

- Uneori, îşi pierdea cunoştinţa, spuse ea, dar alteori nu, si ştia... *ştia* că urma să moară.

- Ţi-a spus asta?

Ea clătină din cap.

- Nu mi-ar fi spus-o niciodată. A continuat să zică: „O să fiu bine, Pops. Nu-ţi mai face atâtea griji!”

- îţi spunea Pops?

Andrew încercă să nu zâmbească, dar era ceva irezistibil de fermecător în asta.

- Da. Doar uneori. O spuse de parcă nu s-ar mai fi gândit niciodată la asta. îşi lăsă capul într-o parte, şi ochii îi alunecară în sus şi spre stânga, de parcă ar fi putut să-şi găsească amintirile acolo. îmi spunea aşa când vorbea serios, dar poate încerca să pară că nu.

Ea se uită la Andrew, care se simţi uşurat să vadă că o parte din tristeţe dispăruse de pe

chipul ei.

- Rareori vorbea serios, spuse ea. Sau aşa voia să fie văzut de lume. Avea un mare simţ al observaţiei, şi cred că oamenii nu erau aşa atenţi în preajma lui tocmai pentru că îl credeau o puşlama.

- Am ceva experienţă în domeniu, spuse el cu voce seacă.

- Aşa îmi închipui.

- Ce s-a întâmplat după aceea? o întrebă el.

- A murit, zise ea ridicând neputincioasă din umeri. Până în ultimele clipe de viaţă, a încercat să dea impresia că nu avea să se întâmple, dar nu reuşea să mintă când venea vorba despre lucrurile importante.

în vreme ce Andrew minţise *doar* în privinţa lucrurilor importante. Dar se strădui din răsputeri să-şi alunge gândul acesta din minte.

Poppy scoase un hohot posomorât de râs.

- Cu o dimineaţă înainte de a pleca dintre noi, chiar s-a lăudat că, la următorul bâlci, din mai, o să mă nimicească la concursul de făcut ruladă cu ou, dar am văzut-o în ochii lui. Ştia că nu avea să trăiască.

- Să te nimicească? repetă Andrew.

îi plăcea combinaţia atipică de cuvinte.

Ea zâmbi, cu ochii înlăcrimaţi.

- N-ar fi fost niciodată de ajuns doar să mă bată.

- Nu, îmi închipui.

Ea încuviinţă încet din cap.

- Ştiam că mintea. Si el ştia că ştiam. Si m-am întrebat...

De ce? De ce să o dea înainte cu povestea lui când ştia că nu mă păcălea?

- Poate a crezut că îţi face un bine.

Ea ridică din umeri.

- Poate.

Nu părea să mai aibă altceva de spus, astfel că Andrew se întoarse la perna lui. Era şi plată, şi noduroasă, şi era imposibil să o pună în poziţia corectă. încercă să o bată, să o strivească, să o pună pe din două... Nimic nu merse.

- Pare că ţi-e tare incomod, spuse Poppy.

El nu se mai obosi să ridice privirea dinspre strădaniile lui.

- Sunt bine.

- Ai de gând să mă minţi, cum a făcut Roger?

întrebarea îi atrase atentia.

- De ce ai spune una ca asta?

- Vino şi stai pe pat! spuse ea cu voce

exasperată. Nu este ca şi cum o să doarmă vreunul din noi în noaptea asta, si o să înnebunesc de-a binelea dacă te mai văd mult
9
foindu-te asa.
9

- Nu mă...
- Ba da.

Se priviră unul pe celălalt preţ de o clipă sau două, cu ochi mici şi sprâncene arcuite.

Ea câştigă.

- Bine. El se ridică. O să stau în partea cealaltă.

Se îndreptă spre colţul opus al patului şi se aşeză pe margine. Ea avea dreptate. Nu era deloc un pat extraordinar. Totuşi, era mult mai bun decât podeaua.

- Crezi că este ciudat că avem o conversaţie atât de

banală? îl întrebă ea după ce el îşi găsi locul.

El îi aruncă o privire piezişă.

- Ciondănindu-ne pe cum să stăm?

- Ei bine, da, şi vorbind despre poznele din copilărie şi despre moartea fratelui meu. îmi închipui că este foarte trist, dar sigur sunt subiecte banale. Nu este ca şi cum am purta mari discuţii filosofice despre sensul...

- Vieţii? completă el.

Ea ridică din umeri.

El se întoarse cu faţa spre ea.

- *Vrei* să-ţi petreci seara purtând mari discuţii filosofice?

- Nu chiar, dar nu crezi că ar trebui? în situaţia noastră delicată?

El se rezemă de tăblia patului şi lăsă să se scurgă un timp pentru ca următoarele lui

cuvinte să capete un aer declamativ.

- Când eram la şcoală, ne-au pus să citim o carte.

Ea se întoarse cu tot corpul spre el, atât de curioasă de schimbarea lui bruscă de subiect.

- A fost cumplită, îi spuse el.

- Ce carte era?

El se gândi o clipă.

- Nici nu-mi mai amintesc. Atât a fost de groaznică.

- De ce te-au pus să o citeşti?

El ridică din umeri.

- Cineva mi-a zis odată că ar fi important.

- Cine decide asta? se întrebă ea.

- Ce cărţi sunt importante? Habar nu am, dar, în acest caz, au făcut o greşeală uriaşă. îţi spun… fiecare cuvânt a fost un chin.

- Şi atunci, de ce ai citit-o? Toată cartea?

- Da. Am urât fiecare clipă, dar am citit nenorocirea aia pentru că ştiam că o să ni se pună întrebări din ea şi nu voiam să-l dezamăgesc pe tata. El se întoarse şi o privi cu o expresie reţinută. Ăsta e un motiv al naibii de nepotrivit ca să citeşti o carte, nu crezi?

- Bănuiesc.

- Ar trebui să citeşti o carte pentru că atinge ceva din tine. Andrew o spuse cu o înflăcărare care îţi dădea de înţeles că nu era prima dată când se gândea la asta. Cel puţin, nu aşa. Pentru că răspunde la o sete de cunoaştere care este a *ta* şi numai a ta, nu a vreunui om închis într-un turn de fildeş acum 200 de ani.

Ea îl privi o clipă, apoi spuse:

- De ce vorbim despre asta?

- Pentru că nu ar trebui să discutăm despre nemurirea sufletului dacă nu vrem asta.

- Nu vreau, spuse ea cu ochii mari. Chiar nu vreau.

- Bun.

El se întoarse în poziţia lui, şi se cufundară câteva momente în tăcere. Toate bune şi frumoase până când ea spuse...

- S-ar putea să murim.

- Poftim? Vocea i se frânse, capul îi trosni când se întoarse cu faţa spre ea. Nu spune asta!

- Nu spun că *o* să murim. Dar s-ar putea. Nu mă minţi şi nu nega asta.

- Suntem prea valoroşi, îi spuse Andrew. Nu o să ne ucidă.

Dar, oare, bărbaţii erau conştienţi de prada pe care o capturaseră? Până acum, totul părea să fie o răpire normală (dacă exista aşa ceva). Nu era de necrezut ca banda portugheză să fi

zărit pur şi simplu doi străini înstăriţi şi să se fi gândit că cineva avea să fie dispus să plătească o răscumpărare pentru ei.

Pe de altă parte, era posibil ca rolul lui în guvern să fi fost devoalat. Dacă era cazul, şi bărbaţii care îi ţineau aici aveau o miză politică, atunci Andrew devenea un alt soi de pradă.

(Şi numai Dumnezeu ştia *ce* politică se ascundea în spatele mizei lor. în toată lumea existau grupări extremiste care îi detestau pe britanici.)

Căpitanul Andrew James nu era chiar necunoscut în Lisabona. Se întâlnise cu Robert Walpole – ambasadorul britanic – chiar în acea dimineaţă. Nu se folosise de nici 9

un subterfugiu special. înţelesese de mult că, în misiunile lui, cel mai eficient era să se

ascundă la vedere. îşi punea cele mai bune haine, mergea şi vorbea ca un aristocrat şi îl vizita pe domnul Walpole chiar la reşedinţa lui.

- Nu o să ne ucidă, spuse el din nou.

Dar nu era sigur că vorbea serios.

- Nu ştiu dacă este adevărat, spuse Poppy.

Andrew clipi nedumerit.

- Ce anume?

- Ce ai spus tu. Că suntem prea valoroşi. Suntem valoroşi doar dacă ei ştiu că suntem valoroşi.

- Ştiu că am un vas în port.

Pe de altă parte, dacă ştiau că îndeplinea misiuni secrete pentru Coroană, puteau să creadă că era mai valoroasă eliminarea lui decât orice alte bogăţii le-ar fi adus.

- Nu o să aflăm nimic până dimineaţă, nu-i aşa? replică ea.

El oftă.

- E puţin probabil. Dar, aşa cum ţi-am spus, cred că am reuşit să-i conving să te lase să pleci.

Ea încuviinţă din cap.

- *Nu* insista să rămâi cu mine, adăugă el.

- N-aş face asta niciodată, spuse Poppy.

Andrew făcu o pauză.

-Nu?

- Normal că nu. Cum să te ajut din închisoare? Dacă plec, poate aş putea să fac ceva să te scot de aici.

- Exact.

Andrew era mulţumit de rapiditatea cu care înţelesese ea situaţia, dar se simţea şi uşor deranjat că era atât de dornică să plece.

Totuşi, dacă reuşea să o scoată de aici, ea *nu* avea să se întoarcă să-l salveze. Avea în

Lisabona oameni care puteau să o ducă înapoi în Anglia. Nu trebuia decât să o lase în grija lor.

Sau, după cum cel mai probabil va fi cazul, ea va trebui să ajungă singură în grija lor.

Se gândi la toate cauzele pentru care credea că merita să-ţi dai viaţa. Nici una nu însemna nimic în comparaţie cu viata acestei femei.

Ce[9] simţea era dragoste? Oare? Singurul lucru pe care îl ştia era că nu mai putea concepe un viitor fără ea.

Ea însemna râsete.

Ea însemna bucurie.

Şi era în pericol de moarte pentru că el fusese mult prea egoist ca să o lase pe vas.

Ştiuse că era mai sigur să o lase la bord. *Ştiuse* asta şi totuşi o adusese cu el la ţărm.

îşi dorise să o vadă zâmbind. Nu, era vorba despre ceva cu mult mai egoist decât atât. îşi dorise să fie eroul ei. îşi dorise ca ea să se uite la el cu veneraţie în ochi, să creadă că soarele răsărea şi apunea după el.

El închise ochii. Trebuia să îndrepte lucrurile. Trebuia să o *protejeze.*

Nu era a lui ca să o protejeze şi acum poate nu avea să fie niciodată, dar urma să se asigure că ajungea teafără şi nevătămată acasă.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl mai făcea în viaţa lui.

Andrew nu ştia câtă vreme rămăseseră cufundaţi în tăcere, odihnindu-se unul lângă altul la capul patului. Din când în când, avea impresia că Poppy dădea să spună ceva – făcea

una dintre acele mişcări aproape imperceptibile, dar tăioase şi bruşte, de parcă era cât pe ce să vorbească. în cele din urmă, când crezu că se cufundaseră în liniştea nopţii, ea vorbi.

- Aseară... nu cred că ţi-am spus, dar a fost primul meu sărut.

El încremeni. îşi închipuise asta, dar i se păruse nepoliticos să întrebe, mai ales după ce îi spusese că nu aveau să mai discute niciodată despre asta.

- Căpitane...

- Andrew, o întrerupse el.

Dacă aceasta chiar era ultima lor noapte împreună, avea să şi-o petreacă alături de cineva care îi spunea pe numele de botez.

- Andrew, repetă ea şi păru că încerca să

vadă cum se simţea numele lui pe buzele ei. Ţi se potriveşte.

Era o replică ciudată.

- Ştiai cum mă cheamă, sublinie el.

- Ştiu. Dar e diferit când rosteşti numele.

Nu era sigur că înţelegea ce voia să spună. Nu era convins că ea ştia. Dar nu era important. Cumva, amândoi ştiau asta.

- Vorbeai despre sărut, spuse el încet.

Ea încuviinţă din cap, iar el îi observă încordarea când înghiţi în sec. Era agitată. Fireşte. Şi el era îngrozit. Nu era prima dată când se regăsea într-o situaţie primejdioasă. Nu era prima dată când se gândise că avea să moară, dar era prima dată când se gândea că putea să ia cu el un suflet nevinovat.

- A fost primul meu sărut, spuse ea, şi a fost minunat. Dar ştiu că mai sunt si altele.

- Altele? repetă el.

îi aruncă o privire neliniştită.

- Nu *multe* altele. Am o idee despre asta.

- Ai o idee despre... ce?

- Adică nu ştiu exact-exact.

- Doamne! spuse el în barbă.

- Ştiu ce se întâmplă între soţ şi soţie, zise ea, aproape de parcă ar fi vrut să-l liniştească.

El rămase mut de uimire.

- Nu-mi vine să cred că spun asta, dar încerci să-mi spui că ştii... mai exact?

- Normal că nu!

Ea se îmbujoră. O putea vedea chiar şi în lumina difuză a lumânării.

- Sigur îmi înţelegi confuzia.

- Serios, mormăi ea, şi el nu-şi dădu seama dacă era stânjenită sau mâhnită.

El scoase un oftat prelung. Sigur acesta era

sfârşitul discuţiei. El nu dusese o viaţă de sfânt, dar nu făcuse nimic ca să merite *asta.*

Dar nu. Poppy strânse din buze şi, cu o voce neobişnuit de sfioasă, spuse:

- Mi-a povestit verişoara mea.

El îşi drese glasul.

- Ţi-a povestit verişoara ta.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

- De ce tot repeţi ce spun?

Pentru că avea senzaţia că o lua razna...

- Probabil este un indiciu pentru cât de mult nu-mi doresc să port această conversaţie, spuse el în schimb.

Ea nu îl luă în seamă.

- Verişoara mea Billie este măritată si...

El se luptă cu dorinţa de a nu izbucni într-un râs amar, deloc cuviincios. O cunoştea pe Billie Bridgerton – Billie Rokesby acum. Ea era

cumnata lui şi una dintre cele mai bune prietene pe care le avea.

- Billie este o femeie, spuse Poppy, evident interpretând greşit groaza de pe chipul lui Andrew. E o poreclă foarte neobişnuită, ştiu. Dar i se potriveşte. O cheamă Sybilla.

- Cum să nu, mormăi el.

Ea îl privi cu o expresie ciudată pe chip. Sau, mai degrabă, îl privi de parcă *el* avea o expresie ciudată pe chip. Ceea ce, fără îndoială, era un fapt. La drept vorbind, se simţea puţin cam rău. Ea vorbea despre Billie, şi, dacă ar fi existat un moment potrivit pentru ca el să-i spună cine era cu adevărat, momentul acela era acum.

Şi totuşi, nu se putea aduna ca să-i dezvăluie adevărul.

Sau poate putea.

Oare ar fi mai în siguranţă? Să-i ştie adevărata identitate putea să fie un instrument care să o ajute să ajungă acasă? Sau era invers? Poate că era mai bine să nu ştie.

- Andrew. Andrew!

El clipi.

- Nu mă asculţi! E important ce-ţi zic aici.

Totul era important acum. Fiecare moment.

- Scuze, spuse el. Mi se plimbă tot felul de gânduri prin minte.

- Si mie!

El îşi luă o clipă să se calmeze. Nu îi ieşi. Trase adânc aer în piept, apoi din nou, apoi îşi fixă o expresie indiferentă pe chip şi o privi în ochi.

- Cu ce pot să te ajut? o întrebă el.

Amabilitatea lui hotărâtă părea să o ia prin surprindere. Dar doar pentru o clipă.

Şi apoi, Andrew văzu pe chipul ei calea spre propria pierzanie.

Cum de crezuse vreodată că îi plăcea să o urmărească în timp ce se gândea? Era un mare idiot, clar.

Buzele ei se întredeschiseră şi apoi se ţuguiară. Privirea ei ţâşni în sus şi spre dreapta, aşa cum făcea adesea, întoarse capul – nu îl înclină, ci îl întoarse – într-o parte.

O văzuse făcând toate aceste gesturi. I se păruseră încântătoare. Dar acum, când se întoarse cu privirea spre el, genele întunecate dezvăluind ochii ei verzi care îi întâlniră pe ai lui, Andrew ştiu că viaţa lui avea să se schimbe pentru totdeauna.

- Sărută-mă! spuse ea.

El înlemni.

- Te rog, adăugă ea, de parcă *acesta* ar fi fost

motivul pentru care rămăsese el încremenit. Ştiu că în spatele unui sărut se ascundeau mai multe.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer. Era precum unul dintre acele momente stânjenitoare când discuţia se oprea, un singur om continua să vorbească prea tare şi apoi toată lumea auzea un strigăt.

Doar că Poppy nu strigase.

- Nu? întrebă ea.

El nu se mişcă. Nici nu reuşi să se adune ca să încuviinţeze din cap.

- Dacă tot este să mor, mi-aş dori să ştiu cum este să săruţi cu adevărat.

- Poppy, reuşi el să spună în cele din urmă. Eu...

Ea îl privi cu nerăbdare, şi, Dumnezeule, privirea lui ateriză pe buzele ei.

Un semn divin.

îsi dorea să o sărute cu atâta înflăcărare.

Dar el spuse:

- Nu este o idee bună.

- Bineînţeles că nu este. Dar îmi doresc oricum.

Si el. Dar nu avea să o sărute.

Unul din ei era nebun de legat. Era sigur de asta. Doar că nu ştia exact care.

- Nu *vrei* să mă săruţi? îl întrebă ea.

El aproape că izbucni într-un hohot de râs. Să nu vrea să o sărute? în acest moment, îşi dorea asta mai mult decât îşi dorea să *respire.*

- Vreau... La naiba, Poppy, vreau... El înjură din nou, iar vehemenţa cuvintelor păru că îi atrage brusc atenţia. El aruncă o privire peste umăr, în jos, spre podeaua din lemn. Cuvintele, după ce şi le găsi, parcă îi erau smulse din adâncul sufletului. Am greşit deja atât de mult faţă de tine.

- Oh, *acum* încerci să fii gentleman.

- Da, aproape răbufni el. Da, încerc. Şi, *Doamne,* faci să- mi fie atât de greu.

Ea zâmbi.

- Nu face asta! o avertiză el.

- E doar un sărut, spuse ea.

- Asta e tactica ta acum? El îi imită tonul. *E doar un sărut.*

Ea se descurajă.

- îmi pare rău! Nu ştiu ce să spun. Nu am încercat niciodată să conving un bărbat să mă sărute.

Andrew închise ochii şi gemu. Dorinţa care ardea pentru ea... clocotea de zile întregi înăuntrul lui, o flacără mocnită şi constantă pe care ştiuse cum să o ţină în frâu.

Până acum.

Poate ar fi reuşit să-i reziste dacă ar fi fost pe navă. Sau dacă pâlpâirile lumânării nu şi-ar fi desenat dansul în umbre atât de ademenitoare pe pieptul ei.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să rămână neclintit dacă nu ar fi stat pe un *pat,* dacă nu s-ar fi întors spre el cu buzele acelea perfecte şi ochii de un verde fără de sfârşit şi nu l-ar fi rugat să o *sărute.*

Patima aceea mocnită... atât de discretă şi de constantă, încât aproape se obişnuise cu ea...

Nu mai era discretă.

- Dacă te sărut, spuse el, fiecare cuvânt fiind ca o dulce tortură, mi-e teamă că nu o să mai pot să mă opresc.

- Bineînţeles că o să te opreşti, îi spuse ea pe un ton aproape senin.

El o privi ca năucit. încerca să-l *liniştească?*

- Eşti un gentleman, spuse ea, de parcă asta ar fi fost o explicaţie suficientă pentru ea. O să te opreşti când o să te rog.

El scoase un râset aspru, fără nici o urmă de haz.

- Asta crezi?

- Asta ştiu.

El avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama

că scutura din cap neîncrezător.

- Nu ştii ce spui, zise el răguşit.

La naiba, nici el nu mai era sigur că ştia ce spunea. Abia dacă mai ştia ce *gânduri* i se învolburau prin minte acum.

Dar ea nu se lăsă descurajată.

- Ştiu exact ce spun şi *te* cunosc.

- Poppy...

- Astăzi mai devreme mi-ai spus că te cunosc la fel de bine ca oricine altcineva. îţi spun, ştiu că o să te opreşti când o să te rog.

Şi apoi, înainte ca el să mai apuce să formuleze un răspuns, ea spuse:

- Probabil o să te opreşti *înainte* să te rog eu.

- Doamne, iartă-mă! izbucni el, aproape sărind de pe pat. Nu ai idee. Nici cea mai vagă idee. Ştii ceva despre ce înseamnă să fii bărbat?

- S-ar putea să mor, şopti ea.

- Nu este un motiv să renunţi la inocenta ta.

Ea coborî din pat şi se opri în faţa lui.

- Nu-mi doresc decât un sărut.

El o apucă de braţe. O trase mai aproape.

- Nu o să fie doar un sărut, Poppy. Nu o să fie niciodată doar un sărut între noi.

Şi apoi – Dumnezeu cu mila ea şopti:

- Ştiu.

Capitolul 21

Poppy nu închise ochii.

Nu putea să rateze acest moment. Nici în ruptul capului. Şi, într-adevăr, simţi exact momentul în care Andrew cedă, clipa în care nu mai avea cum să nege dorinţa ei.

Sau pe a lui.

Dar, dacă simţi acel moment, nu îl simţi şi pe următorul. El se mişcă atât de repede, încât aproape că o lăsă fără suflu. Privi cum pasiunea scânteiază şi se aprinde în ochii lui, şi, în secunda imediat următoare, gura lui o

revendică pe a ei, înfierbântată şi flămândă.

Neîndurătoare.

Era un sărut care îl făcea pe celălalt – cel de sub stele, de pe puntea de pe Infinity – să pălească.

Dacă primul ei sărut fusese un moment de magie, acesta era o frântură de nebunie. Poppy se simţea învăluită, copleşită, aproape sfâşiată de senzaţii.

El o săruta ca un bărbat posedat, poate chiar ca un bărbat care nu mai avea nimic de pierdut.

Gura lui era exigentă, aproape necruţătoare, şi partea dinăuntrul ei care mai păstra o urmă de raţiune se întreba dacă nu cumva o pedepsea pentru că îl împinsese dincolo de limită.

Ar fi trebuit să o sperie. Pasiunea lui,

dezlănţuită în sfârşit, era ceva primitiv şi periculos.

Dar şi ea se simţea primejdioasă.

Nechibzuită.

Se simţea *uluitor.*

Şi îl sărută înapoi. Habar nu avea ce făcea, dar i se părea că totul venea de la sine. Tot ce mai ştia era că îsi dorea mai mult. Mai mult din atingerea lui, mai mult din căldura lui. Mai mult din *el.*

Iar când limba lui se strecură printre buzele ei şi începu să o exploreze, ea făcu întocmai cu a ei. Când el o muşcă uşor de buza de jos, ea îl muşcă de buza de sus. Şi, când mâinile lui alunecară pe spatele ei şi îi cuprinseră fesele, ale ei le imitară mişcarea.

El se trase înapoi, aproape zâmbind.

- Mă copiezi?

- Nu ar trebui?

El strânse uşor.

La fel si ea.

El îşi duse una din mâini în părul ei, înfaşurând o şuviţă groasă în pumn.

Ea îşi împleti ambele mâini în coama lui rebelă, trăgându-l în jos pentru un alt sărut.

- Mereu ai învăţat foarte repede, murmură el pe buzele ei.

Ea chicoti, iubind felul în care i se simţea râsul pe pielea lui.

- O spui de parcă m-ai cunoaşte de mai mult de o săptămână.

- Doar atât a trecut? El se întoarse până când Poppy ajunse să stea cu spatele la pat. Am impresia că te cunosc de o viată.

Cuvintele lui vibrară înăuntrul ei, descătuşând ceva ce îi era teamă să cerceteze cu atenţie. Chiar părea că se

cunoşteau de o viaţă, de parcă ar fi putut să-i spună lucruri pe care nu le putea împărtăşi cu nimeni altcineva.

Dacă îi punea o întrebare prostească, poate că el izbucnea în râs, dar numai pentru că găsea bucurie în curiozitatea ei, nu pentru că o vedea pe ea ca pe o curiozitate.

El avea secrete, de asta era sigură, dar îl *cunoştea.* îl cunoştea pe bărbatul dinăuntrul lui.

- Cum ai făcut asta? murmură el.

Poppy nu era sigură ce întreba, dar nu-i mai păsa. îşi încolăci din nou braţele în jurul gâtului lui, mişcarea facându-i şoldurile să se arcuiască în faţă, apăsându-se pe coapsele lui

puternice.

- Poppy, gemu el. Doamne, Poppy!

- Andrew, şopti ea.

îi folosise numele rareori. îl simţea ca o mângâiere pe buzele ei.

- îmi place la nebunie părul tău, spuse el, folosindu-l ca să-i apropie faţa de a lui. Era un chin să mă uit în fiecare seară cum ţi-l desfaci şi îl împleteşti.

- Dar am încercat să fac asta când nu te uitai.

- Ai *încercat,* sublinie el. Sunt un nemernic. Nu-mi dau seama cum îmi plăcea cel mai mult. Desprins, ca să urmăresc cum se juca lumina în fiecare şuviţă – el îi eliberă şuviţa din mână, lăsând-o să alunece pe spatele ei – sau prins, ca să-mi imaginez cum îţi scot agrafele de păr una câte una.

- Şi coada împletită?

- Oh, şi ea îmi plăcea teribil. Nici n-ai idee cât de mult îmi doream să te trag de ea.

- Ca să o treci printr-o călimară? îl tachină ea, amintindu-şi plăcerea cu care fraţii ei îi făceau asta.

- Asta ar fi o crimă strigătoare la cer, murmură el. Nu ţi- am spus că îmi place să mă uit la culorile care se împletesc în părul tău?

El îşi trecu degetele prin părul ei. Poppy nu-şi putea închipui ce i se părea atât de interesant, dar era limpede că îi plăcea la nebunie, şi, Dumnezeule, o făcea să se simtă frumoasă.

- La început, spuse el, ducând vârfurile la buze pentru a le săruta, voiam să te trag de coadă pentru că erai atât de... la naiba, atât de enervantă.

- Si acum?

O strânse mai tare în braţe.

- Acum, mă tulburi în alt fel.

Poppy îşi simţi corpul arcuindu-se, căutându-i instinctiv căldura. El era tare şi puternic – fiecare părticică din el –, şi ea simţi dovada dorinţei lui apăsându-i-se în pântec.

Ştia câte ceva despre mecanica relaţiilor intime. După cum îi plăcea şi lui Andrew să o tachineze, ea chiar era nespus de curioasă să descopere totul. Când verişoara ei Billie îi povestise cam la ce să se aştepte când avea să se mărite, Poppy fusese atât de confuză, încât îi ceruse mai multe detalii. Sincer, nimic nu avusese prea mult sens prima dată când Billie îi explicase cum se întâmplau lucrurile.

Dar apoi, cu mult mai puţină stânjeneală decât s-ar fi aşteptat Poppy, Billie îi explicase

că mădularul bărbatului îşi schimba forma atunci când se excita. Se făcea mai lung, mai tare. Şi apoi, după încheierea actului în sine, revenea la forma iniţială.

Lui Poppy i se păruse un lucru foarte ciudat. Să-şi închipuie că o parte din corpul ei se transforma când simţea pasiune sau dorinţă. Se amuzase la gândul că urechile i s-ar fi ascuţit brusc sau că părul i s-ar fi preschimbat în bucle. Şi Billie se amuzase, dar râsul ei fusese altfel – nu chiar nepoliticos, ci doar diferit. îi spusese lui Poppy că unele lucruri nu puteau fi explicate, ci doar experimentate.

Poppy rămăsese cu mari îndoieli, dar acum totul căpăta sens. Se simţea atât de diferită pe dinăuntru, încât îi era imposibil să creadă că avea să rămână neschimbată fizic. Sânii i se simţeau grei şi, da, mai mari. Sfârcurile i se

încordaseră în mărgele tari, la fel ca atunci când se făcea frig, iar când mâna lui plutise peste materialul corsajului, fără a-i atinge pielea, fusese traversată de fiori incandescenţi până în adâncul fiinţei.

Asta nu se întâmplase ultima dată când îi fusese frig.

Simţea o foame… o foame care vibra până în centrul ei. Voia să-şi înfăşoare picioarele în jurul lui şi să-l tragă mai aproape. Voia să simtă mădularul lui tare apăsându-se în ea. Avea nevoie să îl simtă. Avea nevoie să simtă întâlnirea trupurilor lor.

Avea nevoie de el.

De parcă i-ar fi citit gândurile, mâinile lui coborâră peste fesele ei până spre conturul coapselor, şi o ridică, doar ca să o aşeze pe pat. El veni deasupra ei într-o clipită,

mişcându-se ca o felină, cu mişcările elegante ale unui animal de pradă.

O devora din priviri.

- Poppy, gemu el, iar inima ei parcă explodă când îşi auzi numele rostit de buzele lui.

Nu părea să conteze că îl spusese şi înainte. Acum, se simţea diferit, de parcă cele două silabe simple deveneau parte din însăşi structura săruturilor lui.

Greutatea lui o apăsa în saltea şi, chiar dacă el era cel care o ţintuise în pat, ea se simţea puternică. Era năucitor să se gândească la faptul că ea îl adusese până în acest punct. Că ea era motivul pentru care acest bărbat netulburat aproape scăpase de sub control.

Şi acea putere... avea un efect asupra ei. O făcea îndrăzneaţă. Trezea o dorinţă nimicitoare înăuntrul ei.

O făcea să tânjească după atingerea lui, după puterea lui.

Voia să fie la fel de îndrăzneaţă ca el, să întindă mâna şi să se înfrupte din ce-şi dorea. Dar nu ştia – nu avea cum să ştie – de unde să înceapă.

Voia să înveţe.

îi întâlni privirea.

- Vreau să te ating.

- Atinge-mă! îi porunci el.

îşi scosese de mult lavaliera, astfel că ea întinse mâna şi atinse pielea caldă de pe gâtul lui, trecându-şi degetele de-a lungul muşchilor încordaţi care coborau până spre umărul lui.

El se înfioră.

- îţi place? şopti ea.

El gemu.

- Atât de mult.

Ea îşi prinse buza între dinţi, fascinată de reacţia lui. Când degetele ei se furişară sub marginea cămăşii lui, corpul lui tresări brusc. Ea dădu să se retragă, dar mâna lui veni imediat să o acopere pe a ei.

Ochii li se întâlniră. „Nu te retrage”, păru să-

i spună.

încet, el îşi dădu mâna laoparte şi ea îşi reluă explorarea molcomă, desenând cercuri şi forme fără noimă pe pielea lui. Ar fi putut să facă asta toată noaptea, poate chiar ar fi încercat, dar el scoase un geamăt răguşit şi se trase înapoi.

Se ridică în capul oaselor, prinzându-i trupul între coapsele lui în timp ce, cu mişcări febrile, îşi scoase cămaşa peste cap.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea.

Era un bărbat frumos.

Avea trupul unui bărbat care făcea efort, un bărbat care muncea – şi încă din greu. Muşchii îi erau de o sculpturalitate perfectă sub piele, iar ea nu putu să nu se întrebe ce mişcări clădiseră fiecare muşchi în parte.

- La ce te gândeşti? şopti el.

Ea ridică privirea, abia atunci dându-şi seama că ochii îi rămăseseră aţintiţi spre el.

- Mă întrebam cum de ai ajuns să ai *aşa ceva.*

îşi puse mâna pe pieptul lui, minunându-se de felul în care curba tare a muşchilor îi umplea palma.

El trase adânc aer în piept.

- Doamne, Poppy!

- Ce fel de mişcare face fiecare muşchi să se contureze?

Mâna ei alunecă spre braţul lui. Acesta se

încordă sub degetele ei, muşchiul încleştându-se şi preschimbându-se pe sub piele.

Ochii li se mtalmra din nou. „Continua, păru sa-i spună el.

Ea îşi continuă explorarea în jos, peste cotul lui, până ajunse la pielea mai fină de pe interiorul braţului.

- Cum ajungi să ai un asemenea muşchi? se întrebă ea, trecând peste muşchiul de sub cot. Ridici o ladă?

- Tii de cârmă.

Ea ridică privirea. El părea să nu mai aibă suflu.

Ea îl făcuse să vorbească aşa. Din nou, simţi puterea.

Ea *era* puterea.

- Ce foloseşti când ridici o ladă?

- Spatele, murmură el. Şi picioarele. îşi duse mâna spre braţul ei şi aproape îl cuprinse cu degetele lungi. Şi asta.

Ea coborî privirea, hipnotizată de contrastul dintre pielea lui şi a ei. El îşi petrecuse multe ore la soare, iar pielea lui căpătase strălucirea unui bronz auriu. Şi textura vorbea despre timpul petrecut sub cerul liber – în bătaia vântului, a apei. Era aspră şi bătătorită. Şi frumoasă.

- îmi plac mâinile tale, spuse ea brusc, luând una dintre mâinile lui între ale ei.

- Mâinile mele?

El zâmbi, iar ochii i se încreţiră pe la colţuri.

- Sunt perfecte, spuse ea. Mari şi pătrate.

- Pătrate?

Păru amuzat, dar în cel mai bun mod posibil.

- Şi *capabile.* Ea îi duse mâna la piept şi o

aşeză în dreptul inimii. Mă fac să mă simt în siguranţă.

El inspiră tremurător, iar atingerea lui păru să se simtă mai fermă pe pielea ei. Palma lui se roti, coborând peste pieptul ei, până când mâna îi atinse sânul. El strânse uşor, iar ea gemu cu o plăcere surprinsă.

Ochii lui 11 intalmra pe ai ei.

- îmi ceri să mă opresc?

„Nu."

- Nu încă, şopti ea.

Ea îşi slăbise rochia mai devreme, încercând să se facă mai comodă, iar acum, când el îşi strecură degetul sub marginea corsajului, materialul îi alunecă uşor peste umeri.

- Eşti atât de frumoasă! şopti el.

- Si tu...

- Şşşttt! Lipi un deget pe buzele ei. Nu mă

contrazice! Dacă vreau să-ţi spun că eşti frumoasă, o să fac asta fără să fiu întrerupt.

- Dar...

- Taci!

- Eu...

Gura lui o găsi din nou pe a ei, flămândă şi malițioasă, muşcându-i uşor conturul buzelor în timp ce el murmură:

- Sunt multe moduri prin care să te reduc la tăcere, dar nici unul atât de plăcut.

Poppy îşi dorise doar să spună că şi el era frumos, dar, în timp ce el presără o cale de săruturi până la marginea rochiei ei, nu i se mai păru atât de esenţial. Şi, când simţi ţesătura alunecând tot mai mult pe trupul ei, aproape dezgolindu-i sânii, nu făcu altceva decât să-şi arcuiască spatele pentru a-i uşura drumul.

El ridică privirea, cu ochii înflăcăraţi, dar limpezi.

- Vrei să mă opresc?

„Nu.”

- Nu încă, şopti ea.

Şi apoi, buzele lui o găsiră, închizându-se peste sfârcul ei într-un sărut mai intim decât şi-ar fi închipuit ea vreodată. Poppy îi rosti numele cu răsuflarea întretăiată şi se arcui pe pat, abia reuşind să înţeleagă incandescenţa pe care el părea să o descătuşeze înăuntrul ei.

El sărută, atinse şi mângâie, iar Poppy se simţi neputincioasă sub asaltul lui. El ştia exact unde să sărute, cum să atingă... ferm, blând, cu dinţii. Tot ce făcea îi aducea plăcere – dar era o plăcere chinuitoare, pentru că avea nevoie de mai mult.

Ceva se clădea în interiorul ei.

- Ce îmi faci? icni ea.

El încremeni. Ridică privirea.

- Vrei să mă opresc?

„Nu.”

- Nu încă, şopti ea.

Şi apoi, mâna lui se mişcă între picioarele ei, atingând-o mai intim decât se atinsese ea vreodată.

Era umedă, nefiresc de umedă – sau, cel puţin, aşa credea. Aproape că se smuci agitată de sub el, atât era de stânjenită de umezeala pe care o simţea între picioare. Dar el gemu şi spuse:

- Eşti atât de udă pentru mine. Eşti pregătită.

Şi ea îşi dădu seama că poate nu era ceva atât de nefiresc. Poate că era ce trebuia să facă trupul ei.

Degetele lui alunecară înăuntru, şi ea simţi din nou cum i se taie respiraţia. Ştia că acela era locul în care aveau să se unească în cele din urmă, dar tot veni ca o surpriză. Se simţea întinsă şi gâdilată, şi era de-a dreptul straniu că cineva o putea atinge pe dinăuntru. Bizar şi totuşi... atât de bine.

- îţi place? şopti el.

Ea încuviinţă din cap.

- Asa cred.

Degetele lui se opriră, dar nu se retraseră.

- Nu eşti sigură?

- Este doar foarte ciudat, recunoscu ea.

El îşi sprijini fruntea de a ei, şi, chiar dacă Poppy nu îi vedea expresia fiind atât de aproape, îl simţi zâmbind.

- Aş putea să interpretez cuvintele tale în multe feluri, spuse el.

- Nu, mie... îmi place. Doar că... Nu-şi amintea ultima dată când fusese atât de incoerentă. Dar, dacă era să aibă un motiv, acesta era. Pur şi simplu, simt că totul se mişcă vijelios, iar eu nu ştiu încotro. Sau cum.

El zâmbi din nou. Ea îi simţi zâmbetul.

9

- Ştiu eu încotro, spuse el.

Cuvintele lui părură să pătrundă în corpul ei, trezind o flacără mistuitoare de dorinţă înăuntrul ei.

- Şi ştiu şi cum. Buzele lui îi găsiră urechea. Ai încredere în mine?

Ar fi trebuit să ştie până acum că avea, dar ea îi era recunoscătoare că întrebase. Aşa că încuviinţă din cap şi, cum nu era sigură că el o văzuse, spuse:

- Da.

El apăsă un sărut uşor pe buzele ei, iar

degetele lui îşi reluară dansul. Era totul, dar nu era de ajuns, iar când ea răsuflă întretăiat, el păru doar să-şi înteţească eforturile, purtând-o mai aproape...

Şi mai aproape...

- Andrew?

Părea panicată. Nu voise să pară panicată. Dar nu ştia ce se întâmpla. Corpul ei nu mai era al ei.

- Dă-ti drumul! murmură el.

- Dar...

- Dă-ţi drumul, Poppy!

Si ea îl ascultă.

Ceva înăuntrul ei se încleştă şi apoi explodă, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce i se întâmplase, dar se înălţă de pe pat cu suficientă putere încât să-l ridice şi pe el odată cu ea.

Nu putea să vorbească.

Nu mai respira.

Se simţea suspendată... transformată.

Apoi se prăbuşi.

încă nu reuşi să vorbească, dar măcar acum respira. Avu nevoie de o clipă ca să i se limpezească privirea, şi atunci îl văzu pe Andrew uitându-se la ea, zâmbind ca un motan care găsise borcanul de smântână.

Părea foarte mândru de el.

- Am văzut stele verzi, spuse ea.

Cuvintele îl făcură să chicotească.

- La propriu. Pe interiorul pleoapelor, dar... Ea închise din nou ochii. Nu mai sunt acum.

Chicotul lui se înteţi, iar el se trânti pe pat lângă ea, făcând să se cutremure salteaua.

Poppy zăcea secătuită de putere. Nu avea cuvinte pentru a descrie ceea ce i se

întâmplase, deşi, dacă stătea să se gândească la asta, „am văzut stele verzi” descria destul de bine senzaţia.

- Nu-i rău pentru un prim sărut, spuse Andrew.

- Al doilea sărut, murmură ea.

îl făcu să râdă. îi plăcea să-l facă să râdă.

Se întoarse să se uite la el. Pieptul lui frumos era luminat de licăririle lumânării, iar el o privea cu o tandreţe care o făcea să tânjească după mai mult.

îşi dorea timp.

Şi dorea mai mult timp acum, dar mai ales îşi dorea o garanţie pentru ziua de mâine.

Se întinse ca să-i atingă umărul, iar el trase brusc aer în piept când îi simţi atingerea.

- Te-a durut? întrebă ea confuză.

- Nu, mă simt doar... un pic... El îşi schimbă

uşor poziţia. Incomod.

Poppy se încruntă la auzul cuvintelor lui criptice, până când...

înghiţi stânjenită în sec. Cât de egoistă era!

- Tu nu ai...

Nu reuşi să-şi ducă ideea la capăt. El ştia ce voia să spună.

- Nu-i nimic, zise el.

Dar nu era prea sigură de asta. Dacă asta ar fi ultima lor noapte pe pământ, n-ar trebui să experimenteze şi el aceeaşi plăcere din care gustase ea?

- Tu... Habar nu avea cum să o spună, nici măcar nu era sigură că vorbea serios. Poate eu...

- *Poppy.*

Era ceva în vocea lui. Ea tăcu.

- Există posibilitatea ca tu să ajungi în

siguranţă acasă şi eu nu, spuse el.

- Nu spune asta! şopti ea, trăgându-şi rochia înapoi peste umeri. Ea se ridică – era genul de conversaţie pentru care ar trebui să fii cu capul pe umeri. O să scăpăm teferi *amândoi.*

„Sau *nici unul”,* se gândi Poppy în sinea ei. Dar nu voia să o spună cu voce tare. Nu acum.

- Sunt sigur că este adevărat, spuse el pe un ton menit să o liniştească. Dar nu o să te las cu un copil din flori.

Poppy înghiţi în sec şi încuviinţă din cap, întrebându-se de ce se simţea atât de pustie pe dinăuntru când el făcuse exact ceea ce îi ceruse ea. El dăduse dovadă de mult mai multă raţiune şi reţinere decât ea. După cum îşi închipuise, el se oprise *înainte* ca ea să-l fi rugat. El ştiuse, chiar înainte să înţeleagă şi ea, că, dacă ar fi mers mai departe, ea nu l-ar

fi refuzat.

L-ar fi primit cu braţele deschise şi ar fi suportat toate consecinţele.

Nu mai putea să nege adevărul care exploda în inima ei. îl iubea. Şi, chiar şi acum, ştiind că putea să ajungă teafară acasă fără el, un colţişor nebun din inima ei îşi dorea să răpească o părticică din el.

îşi lăsă mâna să alunece spre pântec, acolo unde sigur *nu* era un copil.

- Se pare că ai avut dreptate în privinţa mea, spuse Andrew.

Buzele lui se curbară în umbra unui zâmbet, dar el părea trist. Trist si ironic.

Copleşit de regrete.

- Sunt un gentleman, spuse el. Şi nu o să te compromit dacă nu-ţi pot oferi protecţia numelui meu.

Poppy James. Ea putea să devină Poppy James.

Suna ciudat chiar şi pentru urechile ei, totuşi, minunat.

Poate nu imposibil.

Dar improbabil.

- Poppy, ascultă-mă! spuse Andrew, vocea lui căpătând o notă insistentă. O să-ti dau o adresă. Trebuie să o reţii.

Poppy încuviinţă din cap. Putea face asta.

- Este adresa ambasadorului britanic.

- Amba...

- Te rog, spuse el ridicând o mână. Lasă-mă să termin! Numele lui este domnul Walpole. Trebuie să te duci la el şi să-i spui că te-am trimis eu.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- îl cunoşti pe ambasadorul britanic?

El încuviinţă din cap o dată, scurt.

Buzele ei se întredeschiseră, iar tăcerea pluti încordată între ei.

- Nu eşti doar simplul căpitan al unui vas, nu-i aşa?

Ochii lui 11 mtalmra pe ai ei.

- Nu sunt doar asta, nu.

Ea avea o sută de întrebări. Si o mie de teorii. Nu-si dădea seama dacă era furioasă – sau, de era, dacă avea dreptul să fie. La urma urmei, de ce să-i fi povestit despre viaţa lui secretă? Ea ajunsese la bordul vasului ca prizonieră. Nu avusese nici un motiv să aibă încredere în ea până de curând.

Totuşi, durea.

Ea aşteptă, păstrând tăcerea un moment sau două, sperând ca el să intre în detalii. Dar nu o

făcu.

Când decise să vorbească, în cele din urmă, cuvintele răsunară încordate.

- Ce să-i mai spun?

- Tot ce s-a întâmplat de când am andocat, zise el. Spune-i exact ce s-a întâmplat la Taberna da Torre. Cu mine, cu tine, cu *senhor* Farias şi cu Billy. Cu toată lumea.

Ea încuviinţă din cap.

El se ridică din pat şi îşi puse cămaşa.

- Trebuie să-i spui şi cine eşti.

- Poftim? Nu! Nu vreau să ştie nimeni cine...

- Ai un nume cu greutate, spuse el tăios. Dacă a existat vreodată un moment în care să-l foloseşti, momentul acela este acum.

Ea coborî din pat. Era ciudat să se simtă atât de apatică în timp ce el măsura încăperea în lung şi-n lat.

- Nu e de ajuns că sunt o lady?

- Probabil. Dar numele Bridgerton o să dea problemei o importanţă mai mare.

Ea încuviinţă.

- Foarte bine.

Poate că povestea se putea încheia cu un dezastru pentru ea, dar, dacă însemna că Andrew avea şanse mai mari de a fi salvat, urma să îi dezvăluie ambasadorului britanic cine era.

- Bine, spuse Andrew ca din senin. Ascultă, mai e ceva ce trebuie să zici.

Ea îl privi cu nerăbdare.

- Trebuie să spui că ţi-e dor de cerul

albastru.

- De cerul albastru? Poppy se încruntă neîncrezătoare. De ce?

Ochii lui Andrew îi fixară lung pe ai ei.

- Ce o să-i spui?

- Este un soi de cod? Trebuie să fie un cod.

El reduse distanţa dintre ei, iar mâinile lui aterizară greoi pe umerii ei, forţând-o să ridice privirea spre el.

- Ce o să-i spui? repetă el.

- încetează! Bine. O să-i spun că mi-e dor de cerul albastru.

El încuviinţă din cap încet şi cu o expresie ce îi trăda uşurarea.

- Dar ce înseamnă? întrebă ea.

El nu spuse nimic.

- Andrew, nu te poţi aştepta să transmit un mesaj când nu ştiu ce înseamnă.

El dădu să-şi bage cămaşa în pantaloni.

- Eu fac asta tot timpul.

- *Poftim ?*

El îi aruncă o privire peste umăr.

- Crezi că ştiu ce se afla în pachetul cu documente pe care i l-am dat ieri ambasadorului britanic?

Ea amuţi.

- *Asta* ai...

- Crezi că am ştiut vreodată?

El începu să-şi încalţe cizmele, iar Poppy nu făcu decât să se holbeze la el. Cum putea să se poarte de parcă toate astea ar fi fost *normale?*

- Cât de des faci asta? îl întrebă ea.

- Destul de des.

- Si nu eşti curios?

El tocmai făcea nod la lavalieră, degetele lui îndoind materialul şi aranjându-l cu iscusinţă. Dar înmărmuri la auzul întrebării ei.

- Treaba mea... nu, datoria mea... este să transport documente şi să transmit mesaje. De ce crezi că nu am putut să amân plecarea

noastră în Portugalia? Nu era vorba despre *mine.* Nu a fost niciodată vorba despre mine.

El trebuia să transmită un mesaj. Lucra pentru guvern. Un iureş de gânduri se dezlănţui în mintea lui Poppy. Totul începea să capete sens.

- Aşa îmi servesc ţara, spuse el. Şi este ceea ce trebuie să faci si tu.

- Vrei să-mi zici că eu fac un fel de serviciu Coroanei spunându-i unui bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată că mi-e dor de cerul albastru?

El o privi drept în ochi.

- Da.

- Eu...

Ea coborî privirea. îşi frământa agitată mâinile. Nici nu- si dăduse seama.

- Poppy?

Ea răsuflă cu năduf.

- O să fac ce-mi ceri. Dar te avertizez! Nu cred că o să pot să-l conduc până aici. Sunt sigură că o să mă ducă tot legată la ochi înapoi pe vas.

- Nu o să fie nevoie. Când o să fii eliberată, o să primeşti un fel de mesaj de la bărbaţii care ne ţin captivi. l-l transmiţi domnului Walpole. El o să ştie ce are de făcut.

- Şi eu ce fac după aceea?

- Ai grij ă să rămâi teafară şi nevătămată.

Poppy îşi simţi maxilarul încleştat ca într-o menghină. Nu era în firea ei să stea cu mâinile în sân când putea fi de ajutor, dar, într-o astfel de situaţie, nu avu cum să nu se întrebe... oare chiar *putea* să fie de ajutor? Sau doar ar fi fost o piedică?

- Nu face vreo prostie, Poppy! o avertiză el.

Dumnezeu mi-e martor că...

- De-abia ştiu să trag cu puşca, spuse ea pe un ton iritat. Nu o să mă întorc aici ca o floricică, amăgindu-mă că te salvez de una singură.

El surâse auzind-o.

- Ce-i?

- Mi te închipui întorcându-te ca o floricică. Nici nu ştiu cum ai face asta.

Ea se uită urât la el.

- Ascultă-mă! El o luă de mână. Apreciez din toată inima că-ţi faci griji pentru mine. Şi, fără tine – fără să te duci la ambasador –, situaţia mea ar fi foarte gravă. Dar nu trebuie să faci nimic altceva.

- Ştiu, mormăi ea. Aş fi doar o piedică.

El nu o contrazise. Undeva în inima ei sperase ca el să o facă.

- Poppy, spuse el cu voce gravă, eu...

Amândoi încremeniră la auzul paşilor grei care se auziră dinspre scări. Cei care îi răpiseră se întorceau mai devreme decât se aşteptaseră ei doi.

Andrew îi eliberă mâna şi făcu un pas în spate, înfăţişarea i se schimbă, de parcă fiecare muşchi ar fi fost în alertă maximă. Ochii lui se îndreptară spre uşă, după aceea spre Poppy, apoi cercetă în treacăt încăperea, şi privirea îi ateriză pe ghetuţele ei, care zăceau lângă masă, chiar acolo unde si le scosese cu câteva ore în urmă. El le ridică iute si i le întinse.

- încaltă-te!

Ea se supuse. Repede.

Paşii se apropiară, urmaţi de sunetul unei chei răsucindu-se în broască.

Poppy se întoarse spre Andrew. Era îngrozită. Mai mult decât fusese vreodată.

- O să ies de aici, îi jură el, chiar când mânerul se răsuci ca un semn de rău augur. Şi o să te găsesc.

Şi apoi, Poppy nu mai putu face altceva decât să se roage.

La urma urmei, era simplu. Cumplit, dar simplu. La câteva minute după ce bandiţii se întoarseră, Poppy se trezi legată la ochi pentru a fi dusă pe Infinity. Călătoria nu dură mai mult de un sfert de oră. Se părea că Andrew avusese dreptate în privinţa traseului întortocheat pe care îl făcuseră cu o zi în urmă.

Era încă întuneric când ajunse pe navă, dar puntea forfotea deja de marinari, cu mult mai

mulţi decât s-ar fi aşteptat Poppy dimineaţă atât de devreme. Dar nu era o dimineaţă obişnuită. Căpitanul lor fusese luat prizonier, iar oamenii trebuiau să fie pregătiţi pentru orice.

Primul pe care îl văzu fu Green, ceea ce era un noroc, din moment ce el era unul dintre cei trei oameni de la bord pe care chiar îi cunoştea. El şi Brown insistară să o însoţească la adresa dată de Andrew, şi, după ce se opri o clipă să vadă cum se simţea Billy, care încă era ameţit, dar începea să-şi revină, Poppy se întoarse în oraş.

- Crezi că sunt cu ochii pe noi? o întrebă Brown, cu sprâncenele stufoase curbate în jos, în timp ce-şi lăsă ochii să cutreiere dintr-o parte în alta a străzii.

Soarele tocmai răsărise, lumina trandafirie a

zorilor învăluind oraşul într-un aer misterios.

- Probabil, spuse Poppy. Căpitanul James le-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu cineva ca să facem rost de bani. Deci nu se aşteaptă să rămân la bord.

- Nu-mi place deloc, mormăi Brown.

Nici lui Poppy, dar nu avea de ales.

- Asta i-a zis căpitanul să facă, spuse Green. Dacă i-a zis să facă asta, trebuie să fi avut un motiv.

- Mi-a dat de înţeles că domnul cu care o să mă văd ar putea să ne ajute, spuse Poppy.

Green se uită la Brown cu o sprânceană arcuită în sus şi cu o expresie care spunea clar: „Vezi, nu ţi-am zis eu?”

- Nu-mi place deloc, repetă Brown.

- N-am spus că mie mi-ar *plăcea,* i-o întoarse Green.

- Ei bine, a părut că...

- Nu ne place nici unuia dintre noi! se răsti Poppy. Amândoi îşi întoarseră privirea spre ea.

Ea îşi înfipse mâinile în şolduri.

- Mă înşel?

- Păi, nu, bâigui unul din ei, dar celălalt spuse:

- Nu, nu, deloc.

- Ar trebui să o luăm pe un drum mai încâlcit? o întrebă Green. Să-i plimbăm în cerc de să-i ameţim?

- Poate, spuse Poppy. Nu ştiu. Probabil, este la fel de important să transmitem mesajul cât mai repede. Se gândi la Andrew, la bărbaţii care încă îl ţineau captiv, toţi cu arme şi cuţite – şi prost dispuşi. Să mergem direct acolo! hotărî ea. Cât putem de repede.

Un sfert de oră mai târziu, Poppy stătea în faţa unei clădiri din piatră cenuşie, într-o zonă liniştită şi elegantă din oraş.

- Am ajuns, spuse ea. Le zisese deja clar lui Brown şi lui Green că nu o puteau însoţi înăuntru. Păi, pe curând! adăugă ea după ce le mai mulţumi o dată pentru ajutor.

Trase aer în piept. Putea să facă asta.

- Hei, domnişoară Poppy! strigă Brown.

Ea se opri la jumătatea scărilor şi se întoarse.

- Succes! spuse el. Dacă îl poate salva cineva, tu eşti aceea.

Ea clipi, surprinsă de complimentul neaşteptat.

- Eşti dură, adăugă el. Adică în sensul bun.

- *Senhor* Farias ne-a spus ce ai făcut pentru Billy, spuse Green. Este... hmm... Tu...

Brown scoase un pufnet exasperat.

- Vrea să-ti mulţumească.

Green încuviinţă din cap.

- Domnul sigur o să aibă grijă de tine. Ai făcut un lucru atât de bun.

- Şi ne pare rău pentru sac, adăugă Brown. Şi, eh... Făcu semn spre gura lui. Chestia aia. Ştii tu, pe care am folosit-o ca să...

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

- îmi pierd cunoştinţa?

Obrajii lui deja roşii căpătară o nuanţă de un roşu aprins în timp ce el bolborosi:

- Da, exact.

- Am şi uitat, spuse ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar, ţinând cont de tot ce se întâmplase după aceea, acum nu mai părea să aibă nici o importanţă.

- Acum, plecaţi! Le făcu semn să se

îndepărteze. Nu trebuie să fiţi văzuţi dând târcoale pe străzi când bat la uşă.

Cei doi se îndepărtară fără tragere de inimă, iar Poppy rămase cu adevărat singură. Uşa se deschise la doar câteva secunde după ce lovi cu ciocănelul în placa de alamă, şi fu numaidecât dusă să aştepte într-un salon mic, dar confortabil. După câteva minute, în încăpere intră un domn.

Ea se ridică imediat.

- Domnule Walpole?

El o privi cu o oarecare rezervă.

- în persoană.

- Numele meu este Poppy Bridgerton. Căpitanul Andrew James mi-a spus să vin să vă văd.

El nu reacţionă la auzul nici unui nume – nici la al ei, nici la al lui Andrew – şi păru aproape

plictisit în timp ce se îndreptă spre bufet ca să-şi toarne un pahar de coniac.

Poppy nu menţionă nimic despre ora atât de matinală. Dacă omul credea că avea nevoie de coniac înainte de micul-dejun, cine era ea să spună contrariul?

El întinse un pahar gol, înclinându-l spre ea.

- Nu, mulţumesc! spuse ea cu nerăbdare. Este foarte important să...

- Deci aţi vorbit cu căpitanul James, spuse el cu voce plată, dar plăcută.

- Da, zise Poppy. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ea îi povesti totul. Nimic din atitudinea lui nu o încuraja la o asemenea sinceritate, dar Andrew îi spusese să aibă încredere în el.

Si avea încredere în Andrew.

La sfârşitul poveştii, îi întinse domnului

Walpole bileţelul pe care i-l dăduseră bandiţii.

- Este scris în portugheză, spuse ea.

Sprâncenele lui se arcuiră de uimire.

- L-ai deschis?

- Nu mi-a spus nimeni să nu. La privirea aspră pe care i-o trimise domnul Walpole, ea mormăi: Nu este ca şi cum ar fi sigilat.

Domnul Walpole strânse buzele într-o linie severă, dar nu mai spuse nimic. Poppy îl urmări în timp ce citi biletul, ochii lui mişcându-se de la stânga la dreapta de şase ori înainte de a ajunge la final.

- îl veţi putea ajuta? îl întrebă ea.

El împături din nou biletul, mototolindu-l mai hotărât ca înainte.

- Domnule Walpole?

Nu ştia cât mai putea să îndure. Bărbatul aproape o ignora. Apoi îşi aminti de cea mai

importantă indicaţie a lui Andrew.

Ea îşi drese glasul.

- Mi s-a spus să menţionez că mi-e dor de cerul albastru.

Capul ambasadorului se înălţă brusc.

- Asta v-a spus el?

Poppy încuviinţă din cap.

- Asta v-a spus *exact?*

- Da. M-a pus să repet.

Domnul Walpole înjură în şoaptă. Poppy clipi surprinsă. Nu păruse genul. Apoi ridică privirea de parcă tocmai îi trecuse un gând prin minte.

- Şi aţi spus că vă numiţi Bridgerton?

- M-aţi ascultat măcar o clipă?

- Sunteti rudă cu vicontele?

- Este unchiul meu.

Domnul Walpole înjură din nou, de data asta

fără a mai încerca să-şi înăbuşe reacţia. Poppy îl urmări cu ochi prudenţi în timp ce bărbatul mormăi ceva în sinea lui, aparent încercând să rezolve o problemă în minte.

în cele din urmă, când ea era cât pe ce să spună ceva, el se îndreptă spre uşă, o deschise şi strigă:

- Martin!

Majordomul se ivi imediat.

- însoţeşte-o pe domnişoara Bridgerton în dormitorul galben. încuie uşa! Să nu o laşi sub nici o formă să plece.

- Poftim?

Poppy nu ştia la ce se aşteptase de la ambasadorul britanic, dar sigur nu la asta.

în treacăt, domnul Walpole îi aruncă o privire înainte de a ieşi.

- E pentru binele dumneavoastră,

domnişoară Bridgerton.

- Nu! Nu puteţi... Nu mă atinge! mârâi ea când majordomul o apucă de braţ.

El oftă.

- Chiar nu vreau să vă rănesc, domnişoară.

Ea îi aruncă o privire bătăioasă.

- Dar o să o faci?

- Dacă trebuie.

Poppy închise ochii, înfrântă. Era epuizată. Nu avea energie să se lupte cu el, şi, chiar dacă ar fi avut, el era mai greu cu cel puţin 40 de kilograme.

- Este o cameră frumoasă, domnişoară, spuse majordomul. O să vă simţiţi confortabil acolo.

- Toate închisorile mele sunt confortabile, mormăi Poppy.

Dar rămâneau, totuşi, închisori.

Capitolul 22

Câteva săptămâni mai târziu

Era ciudat, se gândi Poppy, cât de multe se puteau schimba într-o lună.

Şi totuşi, nimic nu se schimbase cu adevărat.

Ea era schimbată. Nu mai era aceeaşi persoană care se dusese la seratele din Londra şi care explorase peşterile de pe coasta Dorset. Nu avea să mai fie niciodată acea fată.

Dar, pentru restul lumii, ea rămăsese aceeaşi. Era domnişoara Poppy Bridgerton, nepoata influentului viconte şi a vicontesei. Era

o domnişoară bine-crescută, nu era chiar cea mai râvnită partidă pe piaţa matrimonială (la urma urmei, unchiul ei avea titlul, nu tatăl ei, plus că nu avusese niciodată o zestre impresionantă), dar rămânea o perspectivă bună pentru orice tânăr care căuta să se aşeze la casa lui.

Nimeni nu ştia că ea fusese în Portugalia.

Nimeni nu ştia că fusese răpită de piraţi.

Sau de o bandă de bandiţi portughezi.

Sau, de altfel, de ambasadorul britanic în Portugalia.

Nimeni nu ştia că întâlnise un neînfricat căpitan care ar fi trebuit să fie arhitect sau că probabil el îi salvase viaţa şi că era posibil ca ea să o fi sacrificat pe a lui.

Blestematul de guvern britanic. Domnul Walpole îi spusese clar că trebuia să-şi ţină

gura la revenirea în Anglia. întrebările indiscrete îi puteau zădărnici eforturile de a-l salva pe căpitanul James, îi spusese el. Poppy îl întrebase cum era posibil una ca asta, din moment ce căpitanul James se afla în Portugalia, iar ea avea să fie în Anglia.

Domnului Walpole nu i se păruse nimic de lăudat la curiozitatea ei. De fapt, îi spusese:

- Nu mi se pare nimic de lăudat la curiozitatea dumneavoastră.

La care Poppy răspunsese:

- Ce vrea să *însemne* asta?

- Să vă ţineţi gura! îi ordonase el. De asta depind sute de vieţi.

Poppy bănuia că era mai degrabă o exagerare, poate chiar o minciună. Dar nu putea să rişte.

Pentru că viaţa lui *Andrew* depindea de asta.

Când Poppy bătuse la uşa domnului Walpole, nici nu-şi închipuise vreodată că avea să dispară din Portugalia înainte de a afla ceva despre soarta lui Andrew. Dar ambasadorul nu pierduse deloc vremea şi o trimisese numaidecât în Anglia. O îmbarcase pe o navă chiar în ziua următoare, şi, după cinci zile, fusese depusă la Docurile Regale din Chatham, cu o punguţă cu destui bani cât să închirieze o trăsură care să o ducă la reşedinţa lui Lord si Lady Bridgerton din Kent. Bănuia că ar fi putut să se întoarcă acasă, dar până la reşedinţa Aubrey făceai un drum de doar două ore, iar Poppy sigur nu avea ce îi trebuia pentru a rămâne neînsoţită peste noapte la un han pe drumul spre Somerset.

Ar fi trebuit să i se pară amuzant că îşi făcea griji pentru *asta* când petrecuse şase zile fiind

singura femeie de pe un vas care se îndrepta spre Lisabona.

Şi apoi, o noapte singură cu căpitanul James.

Cu *Andrew.* Cu siguranţă, el era acum Andrew pentru ea.

Dacă mai era în viată.

Poppy avusese nevoie de câteva zile şi de mai multe minciuni ca să dea de cap tuturor detaliilor – sau, mai degrabă, lipsei de detalii – privind absenţa ei de două săptămâni, dar verii ei credeau acum că fusese cu Elizabeth, Elizabeth credea că fusese cu verii ei şi părinţilor ei le trimisese o scrisoare întrucâtva ambiguă prin care îi informase că acceptase invitaţia mătuşii Alexandra şi că avea să rămână în Kent pentru o vreme.

Şi, chiar dacă exista cineva care se îndoia de spusele ei, nimeni nu o întrebase nimic. Cel

puţin, nu încă.

Verii ei erau extraordinar de diplomaţi, dar, în cele din urmă, curiozitatea lor avea să iasă la iveală. La urma urmei, Poppy venise...

Pe neaşteptate.

Fără bagaje.

îmbrăcată într-o rochie şifonată şi care nu-i venea prea bine.

Una peste alta, Poppy era recunoscătoare că i se potrivise şi aşa. Nu mai avusese ce să-i mai facă rochiei ei albastre când ajunsese acasă la domnul Walpole. O menajeră fusese trimisă să cumpere ceva gata făcut, ca să o înlocuiască. Era o rochie pe care Poppy nu ar fi ales-o în veci, dar era curată, adică mult mai mult decât s-ar fi putut spune despre Poppy în acel moment.

- Oh, aici erai!

Poppy ridică privirea şi o văzu pe verişoara ei Georgiana în colţul opus al grădinii. Georgie era cu doar un an mai mică decât Poppy, dar reuşise cumva să evite un sezon la Londra. Mătuşa Alexandra spusese că era din cauza sănătăţii delicate a lui Georgie, dar, în afară de un ten palid, Poppy nu observase niciodată ceva deosebit de bolnav la ea.

Un exemplu în acest sens: Georgie traversă peluza cu paşi mari şi sprinteni, zâmbind luminoasă în timp ce se apropie. Poppy oftă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să poarte o discuţie cu cineva care emana o veselie atât de evidentă.

Sau orice discuţie.

- De cât timp eşti aici? o întrebă Georgie după ce se aşeză lângă Poppy.

Poppy ridică din umeri.

- Nu de mult. Cred că de vreo douăzeci de minute. Poate un pic mai mult.

- Am fost invitaţi să luăm cina la Crake în seara asta.

Poppy încuviinţă absent din cap. Casa Crake era reşedinţa contelui de Manston. Era la doar vreun kilometru distanţă. Verişoara ei, sora mai mare a lui Georgie, Billie, locuia acolo. Se măritase cu moştenitorul contelui.

- Lady Manston s-a întors din călătoria ei la Londra, îi explică Georgie. Şi a venit cu Nicholas.

Poppy încuviinţă uşor din cap, doar ca să dea de înţeles că asculta. Nicholas era fiul cel mic al familiei Rokesby. Poppy nu credea să-l fi cunoscut vreodată. De fapt, nu se cunoscuse cu nici unul dintre fiii contelui Rokesby, cu excepţia soţului lui Billie, George. Credea că

erau patru. Sau poate cinci.

Nu îşi dorea să iasă la cină, chiar dacă ar fi fost plăcut să o vadă pe Billie. Cina servită direct în camera ei părea mult mai la îndemână. Şi, în afară de asta...

- N-am cu ce să mă îmbrac, îi spuse ea lui

Georgie.

Georgie o privi cu ochii mijiţi. Poppy născocise o poveste convingătoare (dacă până şi ei i se părea astfel) ca să explice cum de sosise fără bagaje, dar avea sentimentul că întreaga poveste i se părea lui Georgie *foarte* suspectă.

Georgiana Bridgerton era mult mai perspicace decât părea să o considere familia ei. Poppy şi-o imagina cu uşurinţă stând în camera ei si analizând fiecare detaliu din 3 >

>

povestea lui Poppy doar pentru a-şi da seama

ce se pupa şi ce nu.

Nu pentru că Georgie ar fi fost rău intenţionată. Era doar curioasă.

O boală pe care Poppy o cunoştea bine.

- Nu crezi că ar fi trebuit să ajungă până acum cufărul tău? o întrebă Georgie.

- Ba da, spuse Poppy, cu o seriozitate uimită. De fapt, sunt de-a dreptul şocată că nu a ajuns încă.

- Poate trebuia să iei cufărul celeilalte doamne.

- Nu ar fi fost corect. Nu cred că ea l-a luat pe al meu cu bună-ştiinţă. Şi oricum – Poppy se aplecă în faţă cu un surâs maliţios pe buze – gusturile ei la haine erau deplorabile.

Georgie o privi cu un aer sceptic.

- E mai bine aşa, spuse Poppy veselă. Cei de la societatea de transport mi-au spus că o s-o

găsească şi o să facă schimbul de bagaje.

Habar nu avea dacă societatea de transport ar fi acţionat cu atâta generozitate. Probabil i-ar fi spus că era vina ei că nu observase când cineva îi luase cufărul. Dar Poppy nu trebuia să convingă societatea de transport, ci doar pe verii ei.

- Din fericire pentru mine, purtăm aceeaşi mărime, îi spuse ea lui Georgie. De fapt, Poppy era cu vreo trei centimetri mai înaltă, dar, atât timp cât nu ieşeau în societate, nu avea nevoie să adauge dantelă la tivul rochiilor lui Georgie. Nu te superi, nu-i aşa? o întrebă Poppy.

- Bineînţeles că nu. Mi se pare doar ciudat.

- Oh, este. Fără îndoială.

Chipul lui Georgie căpătă o expresie gânditoare.

- Nu te simţi oarecum... dezrădăcinată?

- Dezrădăcinată?

Probabil era o întrebare nevinovată, dar Poppy era atât de obosită, atât de epuizată de toată povestea asta pe care părea să o turuie cu mare atenţie. Iar Georgie nu era genul care să filosofeze – cel puţin, nu cu Poppy.

- Nu ştiu, spuse Georgie cufundată în gânduri. Nu spun că *lucrurile* ar trebui să fie măsura unui om, dar nu pot să nu mă gândesc că trebuie să fie derutant să nu mai ai lucrurile tale.

- Da, spuse Poppy încet. Este.

Şi totuşi, ar fi dat orice să se întoarcă pe Infinity, unde nu avusese decât hainele de pe ea.

Şi pe Andrew. Pentru o fracţiune de secundă, îl avusese şi pe el.

- Poppy? o întrebă Georgie cu o oarecare

nelinişte. Plângi?

- Normal că nu, pufni Poppy.

- Nu-i nimic dacă plângi.

- Ştiu.

Poppy se întoarse ca să-şi şteargă de pe obraz ceea ce *nu* erau lacrimi.

- Dar nu contează, pentru că nu plâng.

- Hmm...

Georgie părea să nu ştie ce să facă atunci când avea de-a face cu o femeie care plângea. „Şi de ce să fi ştiut?” se gândi Poppy în sinea ei. Singura ei soră era neîmblânzita Billie Rokesby, care, odată, mersese călare cu spatele, pentru numele lui Dumnezeu. Poppy era convinsă că Billie nu plânsese niciodată în viaţa ei.

Cât despre Poppy, nu ştia sigur când vărsase o lacrimă. Fusese atât de mândră că nu

plânsese atunci când ajunsese pe vasul Infinity. La început, presupusese ea, nu plânsese doar pentru că era atât de furioasă – furia ştersese orice altă senzaţie. După aceea, nu o făcuse mai degrabă pentru că refuza să dea dovadă de o astfel de slăbiciune în fata lui Andrew.

Ea îşi fluturase degetul prin faţa lui şi îi spusese că trebuia să mulţumească stelei lui norocoase că nu era vreo plângăcioasă. Acum, aproape că izbucnea în râs de fiecare dată când îsi amintea. Pentru că tot ce îsi dorea era să

plângă.

Şi totuşi, cumva, lacrimile se încăpăţânau să nu curgă.

Avea impresia că inima îi fusese smulsă din piept şi rămăsese undeva foarte, foarte

departe. Poate în Portugalia, poate în Atlantic, aruncată peste bord în îngrozitoarea călătorie spre casă. Tot ce ştia ea era că aici, în Anglia, se simţea amorţită.

- Pustiită, şopti ea.

Lângă ea, Georgie se întoarse.

- Ai spus ceva?

- Nu, zise Poppy, căci cum ar fi putut să-i explice asta?

Dacă îi dezvăluia lui Georgie cum se simţea, trebuia să-i spună şi *de ce.*

Georgie nu o crezu. Era mai mult decât evident. Dar nu insistă şi spuse:

- Ei bine, dacă decizi vreodată că, intr-adevăr, *plângi,* o să fac – cu mare bucurie – orice ai nevoie.

Poppy zâmbi la încercarea stranie a verişoarei ei de a o alina. Se întinse şi strânse

mâna lui Georgie.

- Mulţumesc!

Georgie încuviinţă din cap, înţelegând că Poppy nu voia să vorbească despre asta – cel puţin, nu încă. Ea ridică privirea spre cer, umbrindu-şi ochii, chiar dacă soarele era în mare parte ascuns de nori.

- Probabil ar trebui să intri în curând. Cred că o să plouă.

- îmi place să stau la aer curat, spuse Poppy.

Rămăsese închisă în cabina ei şi la întoarcerea în Anglia. Domnul Walpole fusese prea pe grabă ca să-i găsească o însoţitoare care vorbea engleza. Şi, astfel, călătorise cu aceeaşi menajeră portugheză care îi alesese rochia. Şi cu sora acesteia, din moment ce menajera nu avea cum să se întoarcă singură în Lisabona.

În orice caz, ambele fete refuzaseră să iasă din cabină. Ceea ce însemna că şi Poppy fusese nevoită să rămână înăuntru. Domnul Walpole o asigurase că putea avea încredere în căpitan în privinţa siguranţei şi virtuţii ei. Dar, după toate câte se întâmplaseră, nu îşi dorise să rişte.

Nici mâncarea nu fusese la fel de bună ca pe

Infinity.

Şi nu ştia ce se întâmplase cu Andrew. Domnul Walpole îi spusese că nici *nu* avea să ştie.

- Veţi fi deja pe drumul de întoarcere spre Anglia, domnişoară Bridgerton. îmi închipui că o să rămână departe o perioadă.

Dacă avea să mai revină vreodată. Domnul Walpole nu o spusese răspicat, dar ideea rămăsese cumva suspendată în aer.

- Dar, chiar şi aşa, insistase ea, pentru

liniştea mea sufletească. îmi veţi da de veste? James este un nume foarte des întâlnit. Mi-ar fi imposibil să aflu pe cont propriu...

Ea nu-şi dusese gândul până la capăt când zărise expresia de dispreţ de pe chipul lui.

- Domnişoară Bridgerton. Chiar credeţi că numele lui adevărat este James? La privirea ei absentă, el continuase: Aceasta este o misiune în serviciul regelui dumneavoastră. Vi s-a spus deja să nu scoateţi o vorbă despre asta. Să vă apucaţi acum să căutaţi un bărbat care nu există ar atrage o atenţie nedorită spre aceste săptămâni în legătură cu care, fără îndoială, vor exista o serie de întrebări.

Fusese o încercare usturătoare de descurajare, dar, când ambasadorul îi trântise următoarea frază, orice dorinţă de a-i mai da replica se frânsese pur şi simplu înăuntrul ei.

- Este puţin probabil să-l revezi pe căpitanul James.

- Dar...

Cu un simplu gest, domnul Walpole o invitase să tacă.

- Indiferent dacă îl eliberăm sau nu, va fi în interesul securităţii naţionale ca el să nu vă caute. Si este irelevant

5 > y

dacă dumneavoastră sunteţi incapabilă să vă supuneţi ordinelor, domnişoară Bridgerton, pentru că vă asigur că el nu este.

Ea nu crezuse. Nu, nu *voise* să creadă. Andrew îi spusese că avea să scape. îi spusese că avea să o găsească.

Dar ea nu era atât de greu de găsit. Deci fie era mort – o perspectivă la care abia dacă se putea gândi –, fie tot ce spusese domnul

Walpole era adevărat şi ea nu avea să îl mai vadă niciodată.

El se supunea ordinelor. Ea o ştia prea bine – tocmai de aceea o luase în Portugalia în loc să golească peştera şi să o

lase în Charmouth. De aceea nu citea mesajele pe care le transmitea.

De aceea nu avea să vină după ea chiar dacă şi-ar fi dorit.

Şi Poppy habar nu avea pe cine era atât de supărată: pe el, pentru că o lăsase să plece, chiar dacă ştia că era ce trebuia făcut; pe domnule Walpole, care îi spusese atât de dureros de limpede că ea nu avea să îl mai vadă pe Andrew; sau pe ea.

Pentru că se simţea atât de neputincioasă.

- Ai ieşit azi-noapte? o întrebă Georgie.

Poppy se întoarse apatică spre verişoara ei.

- M-am uitat la stele.

- Mi s-a părut că văd pe cineva de la fereastra mea. Nu mi-am dat seama că ai studiat astronomia.

- N-am studiat. Doar îmi place să mă uit la stele.

Totuşi, nu străluciseră cu aceeaşi intensitate ca pe mare. Sau poate cerul părea mai amplu şi mai fascinant când îl priveai de pe puntea unui vas, cu faţa îndreptată spre înălţimi.

Mâinile lui Andrew se odihniseră pe şoldurile ei. Ea simţise căldura corpului lui, puterea lui.

Dar nu înţelesese.

»

Atât de multe. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelesese.

»

Şi acum... Era de-a dreptul caraghios. Iată că

era aici... plângând de mila versiunii ei mai tinere şi mai nevinovate, de parcă ar fi fost o doamnă cu experienţă. încă nu ştia nimic. Aproape nimic.

- Ei bine, eu o să intru, spuse Georgie ridicându-se. Vreau să am destul timp să mă pregătesc pentru cină. Vii?

Poppy dădu să refuze. Mai erau câteva ore bune până la cină, iar ea nu avea chef să-şi bată capul cu felul în care arăta. Dar Georgie avea dreptate... părea că avea să plouă. Şi, oricât de fără speranţă şi de amorţită se simţea acum, chiar nu-şi dorea să se aleagă cu o răceală zdravănă după o ploaie torenţială.

- Vin cu tine, spuse ea.

- Minunat!

Georgie o luă de braţ pe Poppy, apoi porniră înapoi spre casă.

Cina cu vecinii era o idee bună, hotărî Poppy. Nu *voia* să se ducă, dar ceea ce îşi dorise în ultima vreme nu părea să o fi făcut să se simtă mai bine. Trebuia să-şi lipească pe chip expresia potrivită, să se prefacă fericită şi veselă şi aceeaşi Poppy dintotdeauna. Poate că, dacă se chinuia din răsputeri, avea să ajungă să şi creadă.

Se întoarse spre Georgie în timp ce trecură pe lângă foişor.

- Cine ai spus că vine la cină?

Andrew era epuizat.

Robert Walpole avusese nevoie de aproape două săptămâni ca să-l scoată din casa de pe deal. în tot acel răstimp, fusese în mare parte ignorat, dar nu dormise bine. Nici nu i se dăduse prea mult să mănânce.

Nu ştia de cât timp avea nevoie ca să-şi recapete puterile, dar recuperarea trebuia să aştepte.

Trebuia să o găsească pe Poppy.

Planul lui iniţial fusese să sară peste vizita în Kent şi să se ducă direct în Dorset, bănuind că Elizabeth se întorsese la Armitage. Dacă Poppy plecase deja acasă, călătoria de acolo până în Somerset era scurtă.

Dar vasului Infinity i se ordonase să se întoarcă în Anglia fără el, şi nimeni nu pleca de la Lisabona spre Dorset. Cel mai rapid drum era cel spre Margate, care era foarte aproape de reşedinţa Crake, şi ar fi o prostie să nu treacă mai întâi pe acasă. Putea ajunge la Poppy mult mai repede pe un cal din grajdurile familiei Rokesby decât cu o trăsură închiriată din port.

Şi, deşi era dornic să o găsească, îi surâsese teribil gândul la o baie bună şi haine curate.

începuse să plouă când coborî la capătul drumului ce ducea spre Crake, astfel că era cam ud şi lipicios când intră pe uşa din faţă. Nu avea habar cine era pe acasă. Mama lui nu rămânea niciodată la Londra până în această perioadă a verii, dar se ştia că bătea regiunea în lung şi-n lat, în vizite pe la prietenele ei. Probabil că fraţii lui mai mari erau acasă – George locuia la Crake cu Billie şi cei trei copii ai lor, iar Edward stătea cu familia lui la doar câţiva kilometri distantă.

Nu se vedea nimeni când el se strecură înăuntru, aşa că îşi aşeză pălăria udă pe o masă şi îşi permise să se uite în jur pentru o clipă. I se părea aproape incredibil că se afla aici, în casa lui, după acele câteva săptămâni

atât de tumultuoase. Existaseră câteva momente când se temuse că acelea aveau să fie ultimele din viaţa lui, şi nici măcar după ce fusese salvat nu reuşise să se bucure de nimic. De fapt, se dovedise că bandiţii nu avuseseră în spate nici o miză politică, dar făceau parte dintr-o grupare mai mare, suficient de puternică încât Robert Walpole să-l sfătuiască pe Andrew să rămână ascuns până pleca din Lisabona.

Şi să nu se întoarcă niciodată. Walpole fusese clar în privinţa asta. Căpitanul Andrew James era un curier important pentru Coroană, dar nu mai putea conta pe ajutor şi protecţie în Peninsula Iberică.

Era timpul să se ducă acasă, dar, mai mult decât atât, era timpul să *rămână* acasă.

- Andrew!

El zâmbi ştrengăreşte. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde.

- Billie, spuse el cu drag, cuprinzându-şi cumnata într-o îmbrăţişare. Ei nu avea să îi pese dacă o uda din cap până- n picioare. Ce faci?

- Ce fac *eu?* Ce faci *tu?* N-am mai auzit de tine de luni întregi. Ea îi aruncă o privire de avertizare. Mama ta este nemulţumită.

Andrew tresări.

- Chiar ar *trebui* să-ţi fie frică, spuse ea.

- Nu crezi că bucuria sosirii mele neaşteptate o să-i domolească un pic nemulţumirea?

- Pentru o oră, poate. Apoi o să-şi aducă aminte că nu ne-ai scris deloc.

- Am circumstanţe atenuante.

- Nu pe mine trebuie să mă convingi, spuse

Billie clătinând din cap. Sper că n-ai de gând să pleci prea curând.

- *Voiam* să plec în seara asta...

- *Poftim ?*

- Am decis deja că nu plec, îi spuse el. O să aştept până dimineaţă. Nu-mi place să merg pe ploaie.

- Vrei să-ţi dau un sfat?

- Aş putea să te împiedic cumva să mi-l dai?

- Sigur că nu.

- Atunci as fi încântat să îl aud.

Ea îşi dădu ochii peste cap la sarcasmul lui.

- Nu-i spune mamei tale că voiai să pleci în seara asta. De fapt, eu aş încerca, dacă este posibil, să nu menţionez plecarea ta de mâine-dimineaţă.

- Ştii că o să fie a treia întrebare pe care o să mi-o pună.

- După „Ce faci?” şi „De ce nu mi-ai scris?”

El încuviinţă din cap.

Ea ridică din umeri.

- Atunci îti doresc noroc!

- Eşti o femeie crudă, Billie Rokesby!

- în orice caz, n-ai fi scăpat niciodată înainte de cină. Nicholas a venit de la Londra. Toată lumea vine la cină.

în *toată lumea* era sigur inclusă şi familia Bridgerton. Andrew bănuia că întârzierea lui nu avea să fie chiar o pierdere de vreme. Poate afla ceva informaţii despre Poppy. De exemplu, unde se afla.

Sau dacă fusese atrasă într-un scandal.

Trebuia să găsească cea mai bună cale de a-i face să vorbească despre ea. în ochii lumii, el nici măcar nu ştia despre existenţa ei.

- Eşti bine, Andrew?

El clipi, surprins de întrebarea lui Billie. Ea îşi pusese o mână pe braţul lui şi îl privea cu o expresie curioasă. Sau poate îngrijorată.

- Desigur, spuse el. De ce?

- Nu ştiu. Doar că pari diferit, atâta tot.

- Mai slab, confirmă el.

Ea nu păru convinsă, dar nu insistă.

- Ei bine, spuse ea brusc, mama ta e la biserică. A fost la Londra câteva zile, dar s-a întors ieri.

- Nicholas e acasă? o întrebă Andrew.

Trecuse prea mult timp de când nu-şi văzuse fratele cel mic.

- Nu chiar acum. El şi George au plecat la o plimbare cu tatăl tău. Dar ar trebui să revină curând. Cina este la 19.00, asa că nu mai întârzie mult.

Legat de asta…

- Ar trebui să mă fac prezentabil înainte de cină, spuse Andrew.

- Du-te în camera ta! zise Billie. Mă ocup eu să ţi se pregătească baia.

- Nu sunt sigur că pot găsi cuvintele pentru a-mi exprima nemărginita-mi recunoştinţă.

- Fugi! replică Billie zâmbind. Ne vedem la cină!

„O masă bună, un somn bun”, se gândi Andrew în timp ce urcă scările. Era exact ce avea nevoie înainte de a pleca dimineaţă după o femeie bună.

Femeia *lui* bună.

Poppy a lui.

- Scumpo, eşti sigură că te simţi destul de bine cât să vii la cină?

Poppy se întoarse spre Lady Bridgerton,

recunoscătoare că lumina difuză din trăsură o împiedica pe femeia în vârstă să vadă cât de sters îi era zâmbetul.

- Sunt bine, mătuşă, spuse ea. Doar obosită.

- Nu-mi dau seama de ce. Nu am făcut nimic care să ceară mai multe eforturi în ultima perioadă, nu-i aşa?

- Poppy a făcut o plimbare azi, spuse Georgie. Una foarte, foarte lungă.

Poppy se uită surprinsă la verişoara ei. Georgie ştia prea bine că Poppy nu făcuse nici o plimbare lungă în acea zi. Abia dacă ajunsese la capătul îndepărtat al grădinii.

- Nu mi-am dat seama de asta, spuse Lady Bridgerton. Sper că nu te-a prins ploaia.

- Nu, am avut mare noroc, zise Poppy.

începuse să plouă la vreo oră după ce ea şi Georgie se întorseseră la reşedinţa Aubrey.

Fusese doar o ploicică la început, dar de atunci nu făcuse decât să se înteţească. Bătaia picăturilor în trăsură răsuna aproape prea tare ca să te mai auzi om cu om.

- Helen sigur a pus lachei care să ne aştepte cu umbrele, o asigură Lady Bridgerton. Nu o să ne udăm prea tare mergând de la trăsură până în casă.

- O să fie şi Edmund, şi Violet? o întrebă Georgie.

- Nu ştiu sigur, răspunse mama ei. Violet mai are puţin şi naşte. îmi imaginez că depinde de cum se simte.

- Sunt convinsă că e bine, spuse Georgie. îi place la nebunie să fie însărcinată.

- S-au gândit la un nume? întrebă Poppy.

Vărul ei, Edmund, se însurase de tânăr – abia dacă împlinise 19 ani la nunta lui. Dar el şi

mireasa lui erau peste măsură de fericiţi şi aşteptau venirea pe lume a celui de-al doilea copil. Locuiau aproape de reşedinţa Aubrey, într-un conac fermecător pe care îl primiseră cadou de nuntă de la părinţii lui Edmund.

- Benedict, dacă e băiat, spuse Lady Bridgerton. Beatrice pentru fată.

- Cât de shakespearian, murmură Poppy.

Benedick şi Beatrice erau iubiţii din *Mult zgomot pentru nimic.* Ea citase cântecul lui Balthasar chiar din acea piesă când ea şi Andrew se întrecuseră în citate shakespeariene.

Era ridicol cât fusese de distractiv.

- *Benedict,* spuse Georgie. Nu Benedick.

- Nu, doamnelor, murmură Poppy. Nu mai oftaţi!

Georgie îi aruncă o privire piezişă.

- Bărbaţii toti însală?

- Nu toţi bărbaţii, se auzi un mormăit din colţul opus.

Poppy tresări surprinsă. Uitase de Lord Bridgerton.

- Credeam că dormi, spuse Lady Bridgerton, bătându-şi uşor soţul pe genunchi.

- Dormeam, zise el atunci cu un bombănit. Mi-aş dori încă să mai dorm.

- Am vorbit atât de tare, unchiule? îl întrebă Poppy. îmi pare rău că te-am trezit!

- E de la ploaie, spuse el şi flutură o mână în aer. Mă dor articulaţiile. Recitaţi din Shakespeare adineauri?

- Din *Mult zgomot pentru nimic,* spuse Poppy.

- Bine... El îşi roti mâna în aer, îndemnând-o să continue. Fă-ţi de cap!

- Vrei să recit?

El se uită la Georgie.

- Tu ştii?

- Nu în întregime, recunoscu ea.

- Atunci da, spuse el, întorcându-se spre

Poppy. Vreau să reciti.

- Foarte bine.

Ea înghiţi în sec, încercând să alunge nodul care i se

puse în gât.

- „Nu, *doamnelor, nu mai oftaţi,/ Bărbaţii toţi înşală;/*

Acum pe ţărm, acum plecaţi...

Rămase fără voce.

Se înecă.

Ce i se întâmplase lui Andrew? Avea să afle vreodată?

- Poppy?

îngrijorată, mătuşa ei se aplecă în faţă.

Poppy privea în gol.

- *Poppy?*

Ea se adună.

- Scuze! Tocmai, ă... îmi aminteam ceva. Ea îşi drese glasul. *„Acum pe ţărm, acum plecaţi, N-au nici o socoteală...*

- Bărbaţii sunt creaturi nestatornice, spuse Lady Bridgerton.

- Nu toţi bărbaţii, replică soţul ei.

- Dragule, *nu,* spuse ea. Doar nu.

- *„Nu mai oftaţi/ După bărbaţi; Şi, orişiunde s-ar afla”,* continuă Poppy, abia mai auzind conversaţia care se purta în jurul ei. *„Cu inimi vesele cântaţi”...*

Shakespeare avea să îi amintească mereu de Andrew? Oare *tot si toate* aveau să îi aducă mereu aminte de el?

- *Tra-la-la-la-la-la,* termină Georgie în locul

ei. Ea îi aruncă lui Poppy o privire ciudată înainte de a se întoarce spre tatăl ei. Ştiam partea asta.

El căscă si închise ochii.

- Mereu adoarme în trăsuri, spuse Georgie.

- Este un talent, replică Lord Bridgerton.

- Ei bine, este un talent care nu o să se bucure de nici o recompensă în seara asta, zise Lady Bridgerton. Am ajuns.

Lord Bridgerton scoase un oftat apăsat, şi toată lumea îşi strânse mănuşile, genţile şi toate cele, pregătindu-se să coboare.

După cum spusese Lady Bridgerton, fură conduşi înăuntru la adăpostul umbrelelor, dar vântul se înteţise, şi toţi se udară un pic pe drumul spre intrare.

- Mulţumesc, Wheelock, îi spuse Lady

Bridgerton majordomului când acesta îi luă pelerina. Ce vreme cumplită în seara asta!

- într-adevăr, milady.

El îi întinse pelerina unui lacheu şi se duse să le ajute pe Georgie şi pe Poppy.

- încercăm să le uscăm cât putem de bine în timpul cinei.

- Familia este în salon?

- Da, milady.

- Minunat. Nu e nevoie să ne conduci. Ştiu drumul.

Poppy îşi lăsă pelerina să alunece peste braţe, apoi îşi urmă unchiul şi mătuşa până în salon.

- Ai mai fost vreodată aici? o întrebă Georgie.

- Nu cred. Nu mi-am petrecut atât de mult timp în Kent.

Era adevărat. Poppy îşi vedea verii în Londra mult mai des decât la tară.

- O să-ţi placă la nebunie de Lady Manston, o asigură Georgie. Este ca o a doua mamă pentru mine. Pentru noi toti. Cina aici este mereu informală. Suntem ca în familie.

- *Informai* este un termen relativ, murmură

Poppy.

Pe Infinity nu purtase pantofi timp de o săptămână. în seara asta, se îmbrăcase cu aceeaşi eleganţă pe care ar fi cerut-o orice masă luată în societate. Rochia trandafirie pe care o împrumutase de la Georgie era o idee prea scurtă, dar nu era foarte evident. Şi culoarea părea să i se potrivească.

încerca să-şi vadă mai departe de viaţă.

Chiar încerca.

Partea grea era că nu avea ce face. Ea nu

ştia de unde era Andrew, cine era familia lui. Sigur nu o ajuta prea mult să ştie că numele pe care îl folosea el era James – fără îndoială, unul dintre cele mai comune din întreaga Anglie.

Câte nume de familie atât de comune erau si nume de

botez la fel de comune? James, Thomas, Adam, Charles... Toate păreau să fie nume de bărbaţi. Chiar şi Andrew putea să fie un nume de familie. Nu mai întâlnise pe nimeni cu acest nume? Poate la Londra...

- Poppy!

Ea ridică privirea. Cum de ajunsese deja în salon? Verişoara ei Billie o privea amuzată.

- Scuze, mormăi Poppy. Eram pierdută în gânduri.

- Nici nu îndrăznesc să întreb la ce te

gândeai. Mi se pare mereu cel mai ciudat lucru. Dar Billie o spuse cu cea mai mare afecţiune. O luă pe Poppy de mâini şi se aplecă să apese un sărut pe ambii ei obraji. Mă bucur că ai venit! O să-l cunoşti pe fratele lui George.

- Da, murmură Poppy.

Spera că nu încercau să o apropie de Nicholas. Era sigură că era încântător, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să flirteze. Si nu era foarte tânăr? Cu doar

un an mai mare decât ea.

- încă nu a coborât, spuse Billie. Era tare istovit când a sosit.

De la Londra? Cât de obositor era să călătoreşti de la

>

Londra?

- Lasă-mă să-ţi aduc un pahar de vin de

Xeres. Sunt sigură că ai nevoie. E înfiorător afară. Nici n-ai zice că e vară.

Poppy acceptă paharul şi sorbi o gură, întrebându-se cine era tânărul domn din colţul opus al salonului dacă nu era Nicholas. Părea să aibă exact vârsta lui, el şi Georgiana râzând ca doi prieteni buni.

Dar Billie spusese că încă nu coborâse.

Ciudat! Poppy se strădui să-şi adune gândurile împrăştiate. Nu era atât de curioasă încât să întrebe, astfel că se îndepărtă câţiva paşi, zâmbind politicos în timp ce o privea pe Lady Manston intrând în salon printr-o uşă din peretele îndepărtat.

- Alexandra! strigă Lady Manston, ducându-se valvârtej să o îmbrăţişeze pe Lady Bridgerton. Nu o să-ţi vină să crezi cine a sosit în după-amiaza asta!

Georgie se ivi lângă ea şi o trase de mânecă.

- Vino să-l cunoşti pe Nicholas!

Nicholas? Poppy se încruntă. Atunci cine...

- Andrew! ţipă Lady Bridgerton.

Andrew. Poppy îşi întoarse privirea de la cei adunaţi în salon, îngrozită de lacrimile care îi înţepau ochii. Un alt nume comun, la fel ca James. De ce Dumnezeu nu îl chema Marmaduke? Sau Nimrod?

„Gata!” Trebuia să treacă de seara asta cumva. Cu o hotărâre reînnoită, se întoarse spre încăpere şi o zări pe mătuşa ei, care se afla în cealaltă parte a salonului, îmbrăţişând pe cineva.

Un bărbat cu părul castaniu, presărat ici-colo cu şuviţe aurii.

Strâns într-o coadă îngrijită.

Doamne sfinte, arăta exact ca...

Andrew.

Nu simţi când paharul cu vin de Xeres îi alunecă printre degete, nici măcar nu-şi dădu seama că îl scăpase până când Billie, de alături, strigă:

-Oh!

Şi îl prinse, stropindu-se amândouă din cap până-n picioare.

Dar, înainte să mai apuce să spună ceva, chiar să se mai *gândească* la altceva decât la numele lui, Billie o răsuci abil pe călcâie, şi o luară împreună spre o altă uşă, pe care Poppy nu o observase ca fiind chiar în spatele lor.

- O să te curăţ, spunea Billie. Doamne, ai vin

şi pe gene!

- Billie! strigă cineva din partea opusă a salonului. Ce fa...

Billie îşi trecu mâneca peste faţă şi îşi

strecură capul înapoi în salon.

- Vă rog să mergeţi la cină, venim şi noi imediat. Nu, nu, insist.

Şi apoi se întoarse să o cerceteze pe Poppy o fracţiune de secundă, înainte de a ruga o slujitoare să le aducă nişte apă şi o cârpă.

- Rezolvăm totul într-o clipă şi totul o să fie ca înainte.

„Totul o să fie ca înainte."

Poppy aproape că izbucni în râs.

Cinci minute mai târziu, Andrew stătea aşezat în locul pe care îl ocupa el de obicei la masa din sufrageria familiei. Nu ştia dacă fusese vreodată atât de fericit să fie acasă – *sau* atât de dornic să plece.

Fusese extraordinar să se spele într-o cadă normală şi aştepta cu nerăbdare să se bucure de o masă ca lumea, dar mintea... şi inima lui... erau deja pe picior de plecare spre Poppy.

- George! exclamă mama lui. O aşteptăm pe soţia ta. A spus că vine imediat.

Andrew se uită peste masă, cu un zâmbet maliţios pe buze. Fratele lui mai mare avea în mână o chiflă pe jumătate mâncată.

- Şi ţie îţi este la fel de foame, îi spuse George. Doar că n-ai curajul să faci asta.

- Şi să o sfidez pe *ea?* i-o întoarse Andrew, făcând un semn discret spre mama lor. Niciodată.

- Acesta fiind şi motivul pentru care este preferatul meu, spuse Lady Manston spre cei prezenţi la masă. Măcar pentru această seară.

- Simte-te liberă să mă retrogradezi mâine, spuse Andrew vesel.

Era convins că aşa avea să facă, odată ce îşi dădea seama că plecase din nou de acasă, dar încă nu era nevoie să-i povestească despre planurile lui.

George luă o gură de vin.

- La Billie poate să mai dureze trei sau treizeci de minute. Ne-a spus să nu aşteptăm.

Lady Manston nu părea convinsă, dar orice altă obiecţie fu zădărnicită de Lord Manston, care îşi luă chifla şi spuse:

- Mor de foame. Eu zic să mâncăm. Billie o să ne înţeleagă.

Şi, astfel, li se servi supa.

Supă cremă de stridii. Preferata lui Andrew. Abia reuşi să nu ridice bolul ca să soarbă totul pe nerăsuflate.

- Este delicioasă, îi spuse Lady Bridgerton lui Lady Manston. Este o retetă nouă?

- Nu cred. S-ar putea să aibă puţin mai multă sare, dar, în afară de asta...

Andrew nu se mai concentră asupra discuţiei din jurul lui în timp ce savura fiecare lingură de supă. După ultimul strop, chiar închise ochii

în semn de apreciere şi oftă.

- îmi pare rău că am întârziat, o auzi strigând pe Billie. Mă bucur că nu aţi aşteptat.

Andrew auzi cum se mişcă toate scaunele în timp ce domnii se ridicară. Deschise ochii, coborând privirea ca să-şi prindă şerveţelul pe măsură ce se ridică şi el în picioare. La urma urmei, în încăpere intrase o lady.

Şi apoi, timpul păru să încetinească. Billie intră în cameră, spunându-i ceva peste umăr unei femei, care rămăsese cu privirea aţintită în jos şi se juca absentă cu rochia.

Şi totuşi, pe măsură ce ea se mişca, în vreme ce lumina îi săruta părul...

în timp ce ea *inspira*...

El ştiu.

Era Poppy.

Nu avea sens, dar, pe de altă parte, normal

că avea sens. Aceştia erau verii ei. Şi dacă Poppy fusese urcată pe un vas spre Kent în loc de Dorset…

Dar nu conta de ce… Ea era *aici.*

Lui mai că îi veni să sară peste masă doar ca să ajungă mai repede la ea.

Dar ea nu îl văzuse încă.

Sau nu credea că îl văzuse. Părea să studieze atent un aranjament floral aflat în colţul opus al camerei.

Sigur nu îşi lăsa privirea să se apropie de masă.

Chiar dacă se îndreptă *spre* masă, continuă să nu se uite spre ea.

Ea ştia că el era acolo.

Andrew se simţi brusc traversat de un iureş de emoţii ce se ciocneau între ele – uşurare, bucurie şi cea mai cumplită frică a tuturor

bărbaţilor din lume: furia unei femei.

Se uită la ea ca un om lihnit, un zâmbet uriaş şi nătâng războindu-se cu expresia placidă pe care o impuneau bunele maniere.

Avea senzaţia că zâmbetul uriaş şi nătâng

câştiga.

Dar ea nu avea cum să-l evite toată noaptea. La masă erau doar două locuri libere: unul în stânga lui şi altul chiar în faţa lui. Şi era ferm convins că Billie avea de gând să-l ocupe pe cel de vizavi.

- Eu şi Poppy am decis că vinul de Xeres este atât de gustos, încât trebuie să ni-l adăugăm în garderobă.

îşi trecu mâna peste mijloc de parcă ar fi

spus: „Şi gata”.

- O să fiu iertată dacă nu vă urmez exemplul? întrebă tachinator Georgiana, şi

toată lumea izbucni în râs.

Cu excepţia lui Poppy, care se uita disperată spre peretele din spatele lui Billie.

Şi a lui Andrew, care nu putea să-şi ia ochii de la Poppy.

Şi a lui Nicholas, care, îşi dădu brusc Andrew seama, o privea pe Poppy cu foarte mult interes.

Lucru care trebuia stârpit de la rădăcină. Nu se putea ca fratele lui să-i facă ochi dulci soţiei lui.

Pentru că, *oh, da,* avea să se însoare cu această femeie. Această femeie uluitoare, curajoasă, inteligentă şi frumoasă urma să fie soţia lui.

Chiar dacă, mai întâi, ea trebuia să se uite la el.

De fapt, mai întâi, trebuia să li se facă oficial

cunoştinţă.

- Poppy, spuse Billie, oprindu-se lângă scaunul lui Nicholas, pot să ţi-l prezint pe fratele cel mic al lui George, pe domnul Nicholas Rokesby? A absolvit recent la Cambridge. Nicholas, aceasta este domnişoara Poppy Bridgerton din Somerset. Verişoara mea.

Nicholas luă mâna lui Poppy şi îşi apăsă buzele pe dosul palmei ei.

Andrew strânse din dinţi. „întoarce-te spre mine, la naiba! Spre mine."

- Iar acesta, spuse Billie, este încă un frate de-ai lui George, căpitanul Andrew Rokesby. S-a întors chiar azi dintr-o călătorie pe mare. Din... Billie se încruntă. Spania?

- Portugalia, spuse Andrew, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la chipul lui Poppy.

- Portugalia. Da, desigur. Trebuie să fie minunat acolo în perioada asta din an.

- Este, spuse Andrew.

în cele din urmă, Poppy ridică privirea.

- Domnişoară Bridgerton, murmură el.

îşi lipi buzele pe dosul mâinii ei şi le ţinu acolo mai mult decât ar fi permis buna-cuviinţă.

îşi dădu seama că ea respira neregulat. Dar nu ştia ce se vedea în ochii ei.

Furie?

Dor?

Ambele?

- Căpitane, spuse ea încet.

- Andrew, insistă el, în timp ce îi eliberă mâna.

- Andrew, spuse ea, incapabilă să-şi ia privirea de la el.

- Andrew! exclamă mama lui.

Pentru că era mult prea devreme ca el să roage o lady să- i folosească numele de botez. Toţi ştiau asta.

- Permite-i domnişoarei Bridgerton să se aşeze, adăugă mama lui.

îi vorbi cu multă blândeţe, dându-i limpede de înţeles că avea *multe* întrebări.

Lui nu-i mai păsa. Poppy tocmai se aşezase chiar lângă el. Şi în lumea lui păru să se fi aprins o lumină orbitoare.

- Aproape că ai ratat supa, domnişoară Bridgerton, spuse Nicholas.

- Eu...

îi pieri vocea. Era evident tulburată. Andrew pierdu lupta cu zâmbetul. Dar ridică privirea şi o zări pe Lady Bridgerton urmărind-o foarte atent pe Poppy şi pe mama lui urmărindu-l cu

şi mai multă atenţie pe el.

Oh, da, întrebări aveau să apară.

- E foarte bună, spuse Nicholas, aruncând o privire stingherită de-a lungul mesei. în mod cert, nu ştia cum să interpreteze această atmosferă ciudată. Supă-cremă de stridii.

Un bol de supă fu aşezat în faţa lui Poppy. Ea se uită lung la acesta, de parcă ideea de a-şi întoarce privirea în altă parte ar fi însemnat însăşi pierzania ei.

- Mie îmi place la nebunie supa, îi spuse

Andrew.

O văzu cum înghite în sec. Totuşi, nu ridică ochii din bolul ei.

El îşi fixă privirea asupra chipului ei, dorindu-şi ca Poppy să se uite la el când spuse:

- îmi place mult, *nespus* de mult.

- Andrew, îl mustră Billie din faţa lui, nici

măcar nu a avut şansa să guste.

Poppy nu se mişcă. El vedea încordarea din umerii ei. Toţi ochii erau aţintiţi spre ea, şi el ştia că nu ar fi trebuit să o aducă în centrul atenţiei, dar nu ştiuse ce altceva să facă.

încet, ea îşi luă lingura şi o lăsă să se cufunde în supa de stridii.

- îţi place? o întrebă Nicholas, odată ce ea sorbi o gură foarte mică.

Ea încuviinţă din cap – o mişcare scurtă, sacadată.

- E foarte bună. Mulţumesc!

Andrew nu se mai putea abţine. Se întinse pe sub masă si o luă de mână.

Ea nu se retrase.

încet, el întrebă:

- Crezi că ai mai vrea?

Gâtul ei păru să încremenească, de parcă ar

fi avut nevoie de toată voinţa de care era în stare doar ca să-si păstreze cumpătul. Şi apoi, ea păru să cedeze. Scaunul i se răsturnă pe spate când ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

- Iubesc supa, strigă ea. Dar o şi urăsc atât de *mult.*

Şi ieşi valvârtej din încăpere.

x-

Poppy habar nu avea unde se ducea. Nu mai fusese niciodată în reşedinţa Crake, dar toate aceste case grandioase nu erau întrucâtva la fel? Aveau un şir nesfârşit de saloane de tot felul şi, dacă avea să continue să alerge dintr-unul intr-altul, urma să ajungă...

Undeva.

Nici măcar nu ştia *de ce* fugea. Singurul lucru pe care îl ştia era că nu mai putuse

rămâne în acel salon nici măcar o secundă în plus, cu privirile tuturor aţintite spre ea şi cu Andrew spunându-i cât de mult îi plăcea supa, amândoi ştiind prea bine că nu vorbea despre supă şi că totul era mult prea mult.

El era în viată.

Era în viaţă şi *-fir-ar!* – era un Rokesby. Cum putuse să- i ascundă una ca asta?

Si acum... si acum...

Tocmai îi spusese că îl iubea?

Tocmai o spusese de faţă cu toată familia lui

şi a ei?

Ori asta, ori tot comitatul Kent avea să creadă cât de curând că o luase razna de-a binelea.

Ceea ce era foarte posibil.

Pentru că fugea orbeşte prin casa contelui de Manston, nu vedea mai nimic din cauza

lacrimilor care i se prelingeau pe faţă şi tocmai uriaşe ceva despre supă.

Nu avea să mai mănânce niciodată supă.

Niciodată.

Coti brusc spre ceea ce părea un salon mai mic şi făcu o scurtă pauză ca să-şi tragă sufletul. Ploaia continua să bată, cu putere acum, şi răpăia în fereastră în notele unui dans furios.

Răpăia peste toată casa. Zeus, Thor sau vreun alt zeu de serviciu în această zi îngrozitoare o ura.

- Poppy!

Ea tresări. Era Andrew.

- Poppy! urlă el.

Se uită înnebunită prin încăpere. Nu se simţea pregătită să dea ochii cu el.

- Poppy!

Se apropia tot mai mult. Auzi cum se împiedică, apoi cum ceva se prăbuşeşte, urmat de un:

- La dracu!

Aproape că izbucni în râs. Poate că zâmbi uşor.

Dar încă plângea.

- Pop...

Fulgerele străpunseră văzduhul, şi întreaga cameră se aprinse pentru o fracţiune de secundă. Zări uşa!

Poppy alergă spre ea, tresărind când tunetul zgudui noaptea. Dumnezeule, fusese asurzitor!

- Aici erai, mârâi Andrew din pragul uşii opuse. Doamne sfinte, Poppy, vrei să te opreşti un pic?

Ea se opri cu mâna pe uşă.

- Şchiopătezi?

- Cred că am spart vaza preferată a mamei.

Ea înghiţi în sec.

- Deci nu e din... Portugalia?

- Nu, e din cauză că te-am urmărit prin întunericul ăsta. Ce Dumnezeu a fost în capul tău?

- Am crezut că ai murit! urlă ea.

El o privi.

- N-am murit.

- Da, îmi dau seama.

Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, uitându-se unul la altul din colţurile opuse ale încăperii. Nu cu prudenţă, doar... cu atentie.

- Cum ai scăpat? îl întrebă ea.

Avea atât de multe întrebări, dar aceasta părea cea mai importantă.

- Domnul Walpole s-a ocupat de toate. Dar a

fost nevoie de aproape două săptămâni. Şi am mai avut nevoie de câteva zile la Lisabona ca să-mi rezolv treburile.

- *Senhor* Farias?

- Este bine. Fiica lui a născut. Un băietei.

9

- Oh, ce veste minunată! Probabil e atât de fericit!

Andrew încuviinţă din cap, dar ochii lui rămaseră aţintiţi spre ai ei cu o intensitate care îi aminti că aveau alte lucruri de discutat.

- Ce a spus toată lumea? îl întrebă ea. în salon.

- Ei bine, cred că şi-au dat seama că ne cunoaştem.

Un râs îngrozit răsări parcă de undeva dinăuntrul ei. Se uită la uşă... cea pe care intraseră atât ea, cât şi Andrew.

- Vin după noi?

- Nu încă, spuse el. George se ocupă de asta.

- George?

Andrew ridică din umeri.

- A încuviinţat din cap când m-am uitat la el, şi i-am rostit numele când ieşeam din cameră. Cred că a înţeles ce voiam să spun.

- Fraţii, zise ea cu o încuviinţare din cap.

Un alt fulger săgetă aerul, iar Poppy se pregăti de tunet.

- Mătuşa o să mă omoare, spuse ea.

- Nu. Andrew aşteptă să treacă bubuitul. Dar o să aibă întrebări.

- întrebări. Ea scoase un alt hohot de râs isteric. Oh, Dumnezeule!

- Poppy.

Ea ce avea să spună familiei ei? El ce urma să zică familiei lui?

- *Poppy.*

Ea se uită la el.

- O să mă apropii de tine, spuse el.

Buzele ei se întredeschiseră. Nu era sigură de ce îi descria ce urma să facă. Sau de ce o nelinişţea atât de mult ideea.

- Pentru că, spuse el, după ce parcurse jumătate din distanţa care îi despărţea, dacă nu te sărut chiar acum, cred că... aş putea să...

- Mori? şopti ea.

El încuviinţă serios din cap, apoi îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută. O sărută atât de mult şi atât de înflăcărat, că ea uită de toate, chiar şi de tunetele şi de fulgerele de afară, care scăpărau şi explodau în jurul lor. O sărută până când rămaseră amândoi fără suflu – la propriu – şi se despărţiră, cu sufletul la gură, de parcă nu ştiau de ce aveau nevoie mai

mult... de aer sau unul de altul.

- Te iubesc, nătărăule! mormăi ea, trecându-şi braţul peste faţă ca să-şi şteargă lacrimile, sudoarea şi Dumnezeu ştia ce altceva.

El o privi uluit.

- Ce ai spus?

- Am spus că te iubesc, nătărăule, dar sunt atât de... La naiba! *supărată* acum.

- Pe mine?

- Pe toată lumea.

- Dar mai ales pe mine?

- Pe... *Poftim?* Ea rămase mută de uimire. *Vrei* să fiu supărată mai ales pe tine?

- încerc doar să-mi dau seama de ceea ce mă aşteaptă.

Ea îl privi bănuitoare.

- Ce vrei să spui?

El se întinse şi o luă de mână, împletindu-şi

degetele cu ale ei.

- Ai spus că mă iubeşti.

- împotriva raţiunii, te asigur.

Dar, când coborî privirea spre mâinile lor, îşi dădu seama că nu voia ca el să-i dea drumul. *Ea* nu voia să-i dea drumul.

Şi, bineînţeles, degetele lui părură a se strânge peste ale ei.

- Să o *spui* a fost împotriva raţiunii? Sau chiar să te îndrăgosteşti?

- Ambele. Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Doar că... am crezut că ai murit.

- Ştiu, spuse el serios. îmi pare rău!

- Habar n-ai cum este.

- Ba da, zise el. Un pic. Nu am ştiut dacă ai ajuns cu bine la domnul Walpole până n-am fost salvat, acum aproape două săptămâni.

Poppy încremeni. Nu se gândise nici o clipă

că şi el ar fi putut trece prin aceeaşi agonie ca ea.

- îmi pare rău! şopti ea. Doamne, îmi pare rău! Sunt atât de egoistă!

- Nu, spuse el, şi vocea îi tremură uşor când îi ridică mâna la gură pentru un sărut. Nu, nu eşti. Eu am ştiut că eşti în siguranţă după ce am vorbit cu Walpole. Urma să vin să te găsesc. Aveam de gând să plec mâine-dimineaţă. Credeam că eşti în Dorset. Sau poate în Somerset.

- Nu, eram aici, spuse ea, chiar dacă era de la sine înţeles.

El încuviinţă din cap, şi ochii lui străluciră

când spuse:

- Te iubesc, Poppy!

Cu un gest lipsit de eleganţă, ea îşi şterse nasul cu dosul palmei.

- Ştiu.

5

Un zâmbet surprins se desenă pe chipul lui.

-Da?

- Păi, aşa trebuia să fie, nu? Să vii după mine? Să te cerţi cu mine?

- Nu am avut nici o problemă să mă cert cu tine nici înainte să mă îndrăgostesc de tine.

- Asa eşti tu, mormăi ea. Eşti foarte certăreţ.

El îşi odihni fruntea pe a ei.

- Poppy Louise Bridgerton, vrei să te măriţi cu mine?

Ea încercă să vorbească. încercă să încuviinţeze din cap, dar nu părea să mai aibă control asupra propriilor reacţii, şi, oricum, chiar în acel moment auziră paşi îndreptându-se spre ei.

Mulţi paşi.

- Stai! spuse Andrew. Nu răspunde încă.

Vino cu mine!

„Oriunde”, îşi spuse ea în gând când el o luă de mână. Oriunde.

Nu se duseră prea departe. Până şi Andrew trebuia să admită că nu te puteai pune cu mama lui, tatăl lui, doi dintre fraţii lui, doi dintre verii ei, mătuşa şi unchiul ei, toţi venind valvârtej spre ei.

După cum îşi închipuise Andrew, întrebări erau. Interogatoriul durase mai bine de două ore şi, până la sfârşitul lui, el şi Poppy povestiseră tot familiilor lor.

Aproape tot.

Totuşi, în forfota iniţială, Andrew reuşise să-l tragă deoparte pe Lord Bridgerton ca să-l asigure că era mai mult decât hotărât să se însoare cu Poppy.

Dar nu-si dorea să o ceară de soţie într-un salon întesat cu lume. Sau, mai rău, ca urmare a unei cereri înfuriate din partea rudelor ei.

Conveniseră că Andrew avea să vină în vizită a doua zi dimineaţă, dar, după cum se dovedi, soţii Bridgerton nu avură cum să plece în acea noapte. Furtuna luase o întorsătură violentă, şi nici măcar scurta călătorie spre casă nu era sigură.

Si asa Andrew ajunse să stea în fata uşii dormitorului lui Poppy, la câteva ore după miezul nopţii.

Nu putea să doarmă. Şi, bănuia el, nici ea nu putea.

Uşa se deschise înainte ca el să apuce să bată.

- Te-am auzit, şopti ea.

- Nu se poate!

Se străduise să se mişte în cea mai deplină linişte, ştiind prea bine că dormitorul ei nu era singurul pe acest coridor.

- Posibil să fi tras cu urechea, recunoscu ea.

El zâmbi larg când păşi înăuntru.

- Eşti foarte ingenioasă.

Purta o cămaşă de noapte albă – el chiar nu ştia a cui era – şi părul îi fusese prins într-o coadă împletită.

Se întinse spre vârful cozii.

- Ai de gând să mă tragi de păr? murmură ea.

- Poate. El o trase uşor, atât cât să o îndemne să facă un pas înainte. Sau, spuse el, şi vocea îi deveni joasă şi guturală de emoţie, aş putea să-mi fac de cap, în sfârşit.

Ea îşi privi vârful împletiturii, apoi ridică privirea spre el, cu ochii sclipind amuzanţi.

El se apucă să despletească cele trei bucle, încet, desfatându-se cu şuviţele mătăsoase care i se jucară pe degete până ce i se revărsă peste umerii ei.

Era atât de frumoasă! Tot timpul cât fusese la Lisabona, închis în acea cameră uitată de lume, aşteptându-şi salvarea, se gândise la ea. închisese ochii şi îşi imaginase chipul ei... zâmbetul ei ştrengăresc, ochii ei care păreau foarte verzi chiar înainte de apusul soarelui.

Dar imaginaţia lui era nimic în comparaţie cu realitatea.

- Te iubesc! spuse el. Te iubesc atât de mult!

- Şi eu te iubesc, şopti ea, iar cuvintele ei cântară în inima lui.

Se sărutară şi râseră, iar ploaia continuă să bată neîncetat în fereastră. Părea cumva potrivit, dar nu pentru că era furtună.

Ci pentru că, aici, în această încăpere, le era cald şi bine.

Şi erau împreună.

- Am o întrebare, spuse el, după ce se prăbuşi pe patul ei.

-Da?

- Suntem de acord că te-am ruinat pentru totdeauna?

- Nu ştiu dacă aş zice că m-ai ruinat, spuse ea, prefăcându-se gânditoare. S-ar înţelege că mă supără rezultatul.

El îşi lăsă mâna să plutească în aer, în sus şi în jos.

- Cu toate astea...

- Fără supărare, dar singurii oameni care au o vagă idee cum că s-ar fi întâmplat ceva necuviincios sunt membrii familiilor noastre. Care sigur nu o să dezvăluie nimic prea

scandalos.

- Adevărat, dar nu trebuie să uităm de domnul Walpole.

- Hmm. El este o problemă.

- O mare problemă.

- Pe de altă parte, spuse ea, evident plăcându-i la nebunie conversaţia, el este foarte îndărătnic când vine vorba despre securitatea naţională. Nu cred că o să recunoască vreodată că ne-am cunoscut.

- Deci nu vrei să-l inviţi la nuntă.

- La nuntă? Ea îi aruncă o privire vicleană. Nu-mi amintesc să fi acceptat vreo cerere în căsătorie.

El se aplecă spre ea. Ca un animal de pradă.

- Te-am ruinat.

- Cred că încă dezbăteam asta.

- Este un fapt, spuse el ferm. Mai exact,

trebuie să hotărâm ce să facem acum.

- Acum?

El o muşcă uşor de buza de jos.

- îmi doresc foarte mult să fac dragoste cu tine.

-Da?

Vocea ei răsună ca un cârâit. Lui i se păru încântătoare.

- Da, confirmă el. Şi, deşi înţeleg că nu e un obicei să-ţi anticipezi jurămintele într-un mod atât de detaliat...

- într-un mod atât de *detaliat?* repetă ea.

Dar zâmbea. Zâmbea, fără îndoială.

- Când o să fac dragoste cu tine, spuse el, sper să fie cât mai în detaliu şi fără grabă.

Ea îsi prinse buza între dinţi. El îsi dori să o muşte.

Doamne, mai că îl transforma într-un sălbatic.

Se aplecă deasupra ei, zâmbind în timp ce ea chicoti.

- încet, şopti el. Reputaţia ta...

- Oh, cred că vasul ăsta a plecat de mult din port.

- Ce glumă neinspirată! domnişoară Bridgerton. Ce glumă neinspirată!

- Timpul şi marea nu aşteaptă pe nimeni.

El se trase uşor în spate.

- Nu văd ce relevanţă are asta.

- E singurul lucru care mi-a venit în minte, recunoscu ea. Şi, ştii, nu m-ai lăsat niciodată să-ţi răspund la întrebare.

-Nu?

Ea clătină din cap.

- La ce întrebare?

- Trebuie să întrebi din nou, căpitane.

- Foarte bine. Vrei...

El o sărută pe nas.

- Să...

Pe obrazul stâng.

-Fii.

Pe obrazul drept.

- Soţia mea?

Pe gură. Gura ei frumoasă şi perfectă.

Doar adierea unui sărut. Presărat în treacăt. Ea trebuia să răspundă.

Poppy îi zâmbi – şi era un zâmbet glorios.

- Da, spuse ea. Da, vreau să fiu soţia ta.

Nu era sigur că existau cuvinte potrivite pentru un asemenea moment, chiar între doi oameni atât de isteţi ca ei. Astfel că o sărută. O sărută pe gură, venerând-o în toate felurile la care visase în ultimele săptămâni. îi sărută

obrazul, gâtul, scobitura perfectă de deasupra claviculei.

- Te iubesc, Poppy Bridgerton! murmură el. Mai mult decât mi-aş fi putut închipui vreodată. Mai mult decât m- aş fi gândit vreodată.

Dar nu, se gândi el, mai mult decât îi putea arăta. îi scoase cămăşuţa, şi halatul lui păru să dispară ca prin minune. Pentru prima dată, pielea lui pe pielea ei.

- Atât de frumoasă, şopti el, uitându-se la ea în timp ce îngenunchează unul în faţa celuilalt.

Voia să o sărute peste tot, să guste din sarea pielii ei, din esenţa catifelată dintre coapsele ei. Voia să-şi lase limba să rătăcească în jurul mugurilor rozalii şi tari ai sânilor ei. îşi amintea că îi plăcuse asta, dar dacă o muşca uşor? Dacă trăgea uşor de ei?

- întinde-te! îi porunci el.

Ea îi aruncă o privire amuzată, întrebătoare.

Buzele lui îi găsiră urechea, într-un mârâit plin de dorinţă.

- Am planuri pentru tine.

El îi simţi pulsul tresăltând, şi ea începu să coboare. Când posteriorul ei atinse cearşaful, el îi scoase picioarele de sub ea şi o lăsă pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

- Ai fost prea înceată, spuse el cu un zâmbet

pieziş.

Ea nu zise nimic, doar îl privi cu ochi înceţoşaţi plini de pasiune, sânii ei înălţându-se şi coborând cu fiecare respiraţie.

- Nici nu ştiu de unde să încep, murmură el.

Ea îşi linse buzele.

- Dar cred... Degetul lui alunecă pe corpul ei, de la umăr până la şold. Că o să încep... Se

aventură spre interior, apoi mai jos. De aici.

Ambele lui mâini se mutară la şoldurile ei, degetele apăsându-se pe pielea moale din interiorul coapselor ei. O deschise, apoi îşi lăsă capul să coboare pentru cel mai intim dintre săruturi.

- Andrew! spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

El zâmbi în timp ce linse. îi plăcea la nebunie să o lase fără suflu. Avea un gust divin, de vin dulce şi nectar dulce- acrişor, iar el nu se putu abţine şi îşi lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, desfatându-se cu felul în care ea se încleştă din instinct în jurul lui.

Mai avea puţin. O putea trimite pe culmile plăcerii cu o muşcătură delicată, dar el era egoist şi, când ea atingea punctul culminant, îşi dorea să fie în interiorul ei.

Ea gemu de frustrare când el se trase înapoi,

dar Andrew îşi înlocui iute gura cu mădularul. Se împinse uşor în misterul feminităţii ei, cu trupul cutremurat de dorinţă, în timp ce picioarele ei se înfaşurară în jurul lui.

- Vrei să mă opresc? şopti el.

Privirile li se întâlniră.

- Niciodată, spuse ea.

Şi el se împinse înăuntrul ei, găsind refugiu în căldura ei, întrebându-se cum reuşise să trăiască 29 de ani pe acest pământ fără să facă dragoste cu această femeie. Alunecă într-un ritm constant, fiecare penetrare purtându-l mai aproape de culmile plăcerii, dar strânse din dinţi, încordându-se ca să-şi reţină propria eliberare până când şi-o găsea şi ea pe a ei.

- Andrew, spuse ea cu răsuflarea tăiată, arcuindu-se sub el.

El se aplecă, îşi rostogoli limba peste sânul

ei.

Ea scânci. Gemu.

El îşi îndreptă atenţia spre celălalt sfârc, de data aceasta sugând uşor.

Ea scoase un strigăt ascuţit, plin de dorinţă, dar liniştit, şi trupul ei se încleştă sub el.

în jurul lui.

Si acela fu momentul în care el se dezlăntui. O mai penetră o dată, apoi din nou. Şi apoi, explodă înăuntrul ei, pierzându-se în parfumul ei, în esenţa ei.

în *ea.* Se pierdu în *ea,* dar, cumva, în acel moment, îşi găsi căminul.

Câteva minute mai târziu, când, în cele din urmă, îşi recăpătă suflul şi se întinse pe spate lângă ea, el o luă de mână.

- Am văzut stele verzi, spuse el, încă uluit.

O *auzi* zâmbind.

- Pe interiorul pleoapelor?
- Cred că le-am văzut în interiorul tău.

Ea râse, iar patul se cutremură.

Şi apoi, mult mai devreme decât s-ar fi gândit, făcură patul să se cutremure din nou.

Epilog

Nouă luni mai târziu

Andrew crezuse că îşi dorea o fată, dar, când îşi luă fiul nou-născut în braţe, omuleţul acela minunat şi uluitor i se păru pur şi simplu perfect.

Avea destul timp să facă mai mulţi copii.

- Zece degete la mâini, îi spuse lui Poppy, care se odihnea cu ochii închişi în patul lor. Zece degete la picioare.

- Ai numărat? murmură ea.

- Tu, nu?

Ea deschise un ochi.

- Eram ocupată.

El chicoti când atinse năsucul fiului său.

- Mama ta e foarte obosită.

- Cred că seamănă cu tine, spuse Poppy.

- Ei bine, chipeş este, fără îndoială.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Chiar şi cu ochii închişi, el văzu că îi dădu peste cap.

Andrew se întoarse spre copil.

- Este foarte inteligent.

- Normal.

El se uită la ea.

- Deschide ochii, Pops!

Ea îi deschise, cu o expresie surprinsă la auzul apelativului. Nu îl mai folosise niciodată. Nici măcar o dată.

- Cred că ar trebui să-i spunem Roger, zise el.

Ochii lui Poppy se făcură rotunzi şi se umeziră, iar buzele îi tremurară înainte de a vorbi.

- Cred că este o idee minunată.
- Roger William, decise Andrew.
- William?
- Lui Billy i-ar plăcea, nu crezi?

Poppy zâmbi larg. Billy venise să locuiască la Crake cu câteva luni în urmă. îi găsiseră o slujbă la grajduri, dar conveniseră că trebuia să aibă ceva timp liber în fiecare zi, ca să se ducă la şcoală. Se descurca foarte bine, chiar dacă administratorul grajdului se plânsese de numărul mare al pisicilor care se mutaseră acolo.

Şi Andrew, şi Poppy locuiau la Crake, deşi nu pentru mult timp. Casa pe care Andrew o construise în mintea lui de atâţia ani era

aproape o realitate. încă o lună, poate două, şi aveau să se mute. Avea o odaie pentru copii mare şi luminoasă, o bibliotecă impunătoare care aştepta să se umple cu cărţi şi chiar şi o mică seră, unde Andrew avea de gând să sădească unele dintre seminţele adunate în nenumăratele lui călătorii.

- Trebuie să te duc afară când o să fie mai cald, îi spuse Andrew lui Roger în timp ce îl plimba prin cameră. O să-ţi arăt stelele.

- Nu o să se vadă la fel ca de pe Infinity, spuse Poppy încet.

- Ştiu. Ne descurcăm noi. El îi aruncă o privire peste umăr. îi voi povesti cum zeii din vechime au construit un vas atât de înalt şi atât de puternic, încât catargul a despicat cerul în două, şi toate stelele au căzut ca diamantele.

Ideea desenă un zâmbet pe buzele ei.

- Oh, asta o să-i povesteşti, nu?

- Este cea mai bună explicaţie pe care am auzit-o vreodată. El se apropie de pat, aşezându-l pe Roger în braţele mamei lui înainte de a se întinde lângă ei. Fără îndoială, este şi cea mai romantică.

Poppy zâmbi, zâmbi şi el, şi, chiar dacă *multe* femei îi spuseseră că nou-născuţii nu zâmbeau, lui Andrew îi plăcea să creadă că Roger zâmbea la rândul lui.

- Crezi că o să mai vedem vreodată Infinity? îl întrebă Poppy.

- Probabil că nu. Dar poate un alt vas.

Ea se întoarse si se uită la el.

- Te simţi neliniştit?

- Nu. Nici nu trebui să se gândească ce să răspundă. Am tot ce-mi trebuie aici.

Ea îşi înfipse uşor cotul în coastele lui.

- Ai răspuns prea repede şi o ştii.

- Retrag tot ce am spus când am zis că eşti o fire romantică, spuse el. Până şi treaba cu stelele.

Ea îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să spună „încă aştept”.

- Am descoperit, zise el gânditor, că îmi place foarte mult să construiesc lucruri.

- Noua noastră casă?

El coborî privirea spre Roger.

- Si familia noastră.

Poppy zâmbi, iar ea şi copilul adormiră. Andrew rămase lângă ei mult timp, minunându-se de norocul pe care îl avea. Tot ce îi trebuia *era* chiar aici.

- Nu am răspuns prea repede, murmură el.

Apoi aşteptă. Nu l-ar fi mirat ca soţia lui să

spună, chiar şi în somn, „Ba da, aşa ai făcut”.

Dar ea nu o spuse, iar el coborî uşor din pat şi se îndreptă spre uşile care dădeau spre un mic balcon. Era aproape miezul nopţii şi poate un pic prea frig ca să iasă în ciorapi, dar Andrew se simţi atras să iasă în inima nopţii.

Totuşi, cerul era înnorat, şi nu se vedea licărind nici măcar o stea. Până când...

El privi lung spre cer. Undeva acolo se desena un petic mult mai întunecat decât restul boltii cereşti. Vântul trebuia să fi săpat o mică gaură în nori.

- *En garde,* murmură el şi, cu spada lui imaginară, se luă la duel cu cerurile.

Râse în timp ce se avântă înainte, ţintind spre acel loc. Şi atunci...

încremeni. Aceea era o stea?

Licărea veselă, şi, în timp ce Andrew se uită

mirat, i se mai alătură una, apoi încă una. În total, trei stele, dar prima, decise el, era preferata lui. Era o luptătoare.

El nu prea avea *nevoie* de o stea norocoasă.

Dar poate...

Întoarse privirea şi se uită pe fereastră spre locul în care Poppy şi Roger moţăiau liniştiţi în pat.

Poate că avusese dintotdeauna o stea norocoasă.